ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Brosnan_John-3-Konec_Vladcu_nebes.PDB

PDB Name: Brosnan - 3 Konec Vládců nebes.
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2005
Modification Date: 7.3.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John BROSNAN (*1947) - australský spisovatel a novinář, zabývá se zejména filmem, trvale žije ve Spojeném království. Nejdříve se pokoušel uplatnit jako komerční umělec. Autor řady sci-fi povídek včetně úspěšné "Conversation on a Starship in Warp-Drive", vydané v roce 1975. Lépe je ale znám jako autor čtyř knih o filmu (např. Movie Magie - The Story of Special Effects in the Cinema (1974)). I v těchto knihách se projevil jeho zájem o sci-fi. Pravidelně přispíval do časopisu Science Fiction Monthly.
Pokračování knih VLÁDCI Z NEBES a VÁLKA VLÁDCŮ NEBES.
Závěrečný díl trilogie. Ve vesmírných koloniích stále žijí lidé. A podaří se jim navázat spojení se Zemí. To je něco pro Mila, který žije na jedné stanici. Do děje se opět zapojuje i Jana Dorvinová a Ryn. A vše se velmi zkomplikuje... Komu se líbil první a druhý díl, jistě si znovu s chutí počte.
Cena 140 Kč

KONEC VLÁDCŮ NEBES

Laser

Název originálu THE FALL OF THE SKY LORDS
Ilustrace na obálce: Luis Royo
Grafická úprava obálky: Petr Bauer
Překlad: Věroslava Ončáková
Redakce: Petra Nedvědová, Helena Šebestová
Copyright (c)1991 by John Brosnan
All Rights Reserved
First published by Victor Gollancz Ltd, London Copyright (c)1996 for the Czech Translation by V.Ončáková
Copyright (c)1996 for Cover by L.Royo Copyright (c)1996 for the Czech edition by Laser
ISBN 80-7193-013-X

Kapitola první

Asi čtvrt milionu mil nad zemským povrchem seděl Milo Haze, sám ve své malé cele a četl si scifi román z počátku jednadvacátého století. Narazil na něj náhodou, když si procházel staré soubory informací v centrálním počítači a dost ho překvapilo, že ušel pozornosti otců. Ne že by v něm byla nějaká erotika, to bohužel nikoli, ale Výbor otců už dávno zakázal, a následně potom odstranil, veškerou beletrii, která neobsahovala ortodoxní myšlenku nebo "nepozvedala ducha a neobohacovala jej pro slávu Boží". To znamenalo, že cokoli, byť i vzdáleně zábavného, ať už kniha nebo video, bylo zlikvidováno.
Ne že by ten román s názvem Trilion příběhů světla a lásky byl nějak zvlášť zábavný, ale po dlouhém půstu o náboženských traktátech a technických manuálech Milovi připadal docela čtivý. Byl z období, o kterém se později ironicky mluvilo jako o Věku optimismu. V té době to jistě vypadalo, že svět k optimismu příčinu má - nejšpinavější ze všech století, dvacáté, minulo - se završením druhého milénia nenastal konec světa, Spojené státy a nové Rusko vytvořily alianci a věda nakonec pokořila AIDS.
A vypadalo to, že svět bude dokonce zásluhou vědy ještě lepší, zejména potom prudkým pokrokem v mikrobiologii. Právě s ohledem na vylepšenou image vědy a techniky se tato doba také nazývala Druhá epocha rozumu. Jak se blížil konec dvacátého století, spousta lidí věřila nejrůznějším ztřeštěnostem. Jen namátkou - byla to astrologie, diskriminace starých lidí mladými, homeopatie, spiritualismus, okultismus, gaiaismus, holistická medicína, "přírodní" strava, reinkarnace, "channelling", aromaterapie, UFO a "zelená" politika. Mezi tradičními náboženstvími rovněž rozbujel fundamentalismus. Ale v prvních letech jedenadvacátého století, když se zdálo, že věda nakonec dokáže vymýtit neúprosný úděl starých lidí nemoci, hlad a dokonce i samotnou starobu, pověrčivost přestala na nějakou dobu na

lidské myšlení působit. A ano, věda skutečně dosáhla svých cílů a vědci byli masami oslavováni jako bohové. A potom vypukly Genetické války...
Ne že by Genetické války zapříčinili vědci. No, války byly důsledkem omylu lidí, kteří řídili vědce. Hlavy států a lidé, kteří ovládali tehdy všemocné Genetické korporace. Lidé jako on.
Mila pobavilo, že první část románu se odehrávala v prostředí habitatu, který se podobal tomu jeho. Podobno si byly alespoň co do struktury. Oba to byly čtyři míle dlouhé rotující baňaté kovové válce. V románu sloužil habitat jako základna pro stavitele velikého hvězdného plavidla. To bylo konstruováno v odpověď na záhadné signály z centra galaxie. Stavitelé byli parta mladých nesmrtelníků - idealistů, vyznavačů volné lásky; tím se podstatně lišili od lidí, s nimiž Milo sdílel vesmírný habitat Belveder. To byla zase parta fanatických křesťanských fundamentalistů, sexuálně potlačovaných svými utaženými morálními zásadami, které Mila značně iritovaly.
Milo chápal, jak k takové situaci došlo, ale to mu nijak nepomohlo, aby to snášel lépe. Věděl, že obyvatelé takové vesmírné kolonie, odtrženi od svého mateřského světa, se musí podřídit přísným pravidlům, aby přežili. Ve vesmíru byla smrt blízkým společníkem a nedbalost byť i jediného člověka by mohla ohrozit celý habitat. Náboženský fundamentalismus byl efektivní způsob zavedení přísných pravidel chování. Dalším faktorem bylo emocionální trauma původních obyvatel Belvederu jako následek Genetických válek. Svět byl otrávený člověkem vytvořenými epidemiemi a dalšími geneticky vyvinutými hrůzami. Člověk se svou vědou zničil planetu Zemi. Křesťané mezi obyvateli Belvederu rozšířili zprávy o tom, že tu strašnou křivdu Bohu musí napravit ti, co přežili, a tato myšlenka v emocionálně vypjaté atmosféře rychle zapustila kořeny. Milo si tu dobu dobře pamatoval; nebo spíš jeho původní já si to pamatovalo. On jenom sdílel vzpomínky svého jiného já.
Dočetl román. Vypnul snímač, opřel se zády o tvrdou židli a promnul si oči. Škoda, že se záhadná spojenecká síla ukázala jako dobrotivá. Milovi by se líbilo trochu víc krve a bouří. Naklonil se a přes svůj terminál informoval centrální počítač o existenci toho románu v souboru informací a požádal, aby byl informován cenzorský výbor. Mrzelo ho, že to udělal, protože ten román bude nepochybně vymazán, ale nic jiného mu nezbývalo. Centrální počítač monitoroval všechno, co si snímal, a kdyby Milo otce neinformoval, udělal by to centrální počítač za něj.
Zkontroloval si čas. Jeho kajícnice se měla dostavit během několika minut. Už se těšil. Taková sezení byla pro něj na Belvederu jedním z mála potěšení. A pak už jenom jídlo a průzračné snění. Alkohol a všechny ostatní drogy přinášející radost byly, jak jinak, zakázány.
Byla přesná. Věděl to předem. Vešla, oblečená v nezbytné beztvaré tmavě modré kytlici. Hlavu měla schýlenou. Vzpřímil se na židli. Věděl, že působí impozantním dojmem. "Poklekni, sestro Anno."
"Ano, bratře Jamesi," řekla, když si klekla před jeho stůl.
"Podívej se mi do očí," poručil jí. Zdvihla hlavu a zdráhavě se setkala s jeho upřeným pohledem. Byla mladá, skoro hezká a jedna z jeho nejlepších žaček. Jako její učitel byl i jejím zpovědníkem. V tom spočívala výhoda jeho funkce. Příležitosti jako tahle mu dávaly vzácnou možnost, kdy mohli být muž a žena spolu o samotě. Vlastně ve skutečnosti spolu sami nebyli, centrální počítač monitoroval každé jejich slovo a pohyb. Kdyby zašel tak daleko, že by se Anny byť i jen prstem dotkl, byl by prohozen vzduchovým uzávěrem bez záchranného oděvu.
Fyzický kontakt mezi mužem a ženou byl na Belvederu zakázán, a to už déle než století. Pouze pokud hrozilo výjimečné nebezpečí, byl tento zákaz překročen. Veškerá reprodukce se samozřejmě omezovala na laboratoř. Fyzický kontakt s osobou stejného pohlaví byl povolen, ale byl-li tento jakkoli sexuální, následoval rychlý a krutý trest. Masturbace byla rovněž zakázána a protože v habitatu neexistovalo místo, kde by bylo možné vyhnout se pátravým čidlům centrálního počítače, která byla neustále v pohotovosti, jen málo osob se kdy odhodlalo tento zákon porušit. Za nezákonné byly dokonce prohlášeny i erotické sny mužů. Trest v tomto případě nebyl příliš drastický - trapná zpověď na veřejnosti a šest ran rákoskou přes holou dlaň. Vzhledem k tomu, že Milo dokázal své tělo zcela ovládat, vždycky se tomu vyhnul, ale takové zpovědi a tresty byly na denním pořádku.
"Přišla ses vyzpovídat, sestro Anno?" zeptal se ostře.
Její bledý obličej zlehka zrůžověl. "Já... ano, bratře Jamesi."
"Začni."
Měla zrychlený dech. "Já... je to tak nesnadné, bratře Jamesi."
"Víš, že mi to musíš říct, sestro Anno. A musíš mluvit čistou pravdu. Nic nevynechej. Bůh se dívá a naslouchá." Nemluvě o centrálním počítači a otcích.
"Zase jsem měla ty ďábelské myšlenky. Pokoušela jsem se je zapudit, ale nepodařilo se mi to."
"Pověz mi o nich."
"Stalo se to předevčírem v noci. Na mém lůžku. Nemohla jsem spát. Nechtěla jsem na takové věci myslet. Bylo to spíš jako sen... Nemohla jsem si pomoci."
"Nelži," varoval ji. "Tys chtěla na tyhle věci myslet."
"Ne!" protestovala zvýšeným hlasem.
"Víš sama, žes to chtěla. A teď mi řekni, na co jsi myslela."
"Na muže. Přišel do mého dormitáře. Šel rovnou k mému lůžku. Neviděla jsem mu do obličeje, ale když se přiblížil, viděla jsem, že na sobě nic nemá..."
"A jaký jsi z toho měla pocit?"
"Vyděsila jsem se."
"Řekl jsem ti, abys nelhala."
"... a vzrušila," dodala chvatně. "Nechtěla jsem být vzrušená, ale byla jsem."
Milo se k ní lehce naklonil a desetinásobně zvýšil produkci svých feromonů. Brzy byl vzduch jeho cely prosycen značným množstvím chemických látek. Hned spatřil dívčinu odpověď. Její obličej ještě více zrudl, dech se jí ještě více

zrychlil.
"Pokračuj," pobídl ji.
"Přišel k mému lůžku. Potom jsem viděla, že se ta jeho... věc zvětšuje..."
"Jsi studentkou medicíny, sestro Anno. Znáš přece správný název."
"Ehm... penis."
Bylo hodně těžké nezačít se smát. Chudák holka. Jenom proto, že studovala medicínu, věděla o mužském pohlavním orgánu a o starém, zakázaném způsobu rozmnožování. Většina Belvedeřanů žila v naprosté sexuální ignorancí. Sexuální touhy měli hojnost, ale chyběl způsob jejího naplnění.
"A dál?"
Oči teď měla zpola zavřené, rychle a slabě dýchala. "Stáhl mi přikrývku... až úplně k nohám. Potom... uchopil lem mé noční košile a vyhrnul mi ji... přes nohy... břicho... ňadra... až ke krku."
"Byla jsi nahá a on se na tebe díval?"
"Ano..."
"Nepokoušela ses vykřiknout nebo utéci?"
"Ne, bratře Jamesi."
"A co se stalo dál?"
"Položil mi ruce na nohy... a roztáhl mi je. Potom vylezl na moje lůžko a... klekl si mi mezi nohy. Dotýkal se mě..." Otřásla se.
"Pokračuj, sestro Anno."
"Pořád na mě sahal... na různá místa. Potom na mě nalehl, přitiskl své tělo k mému... a zároveň vsunul svůj... penis... do mě... a..." Oči teď měla úplně zavřené. Milo ještě více zvýšil produkci svých feromonů. "On... pohyboval se dopředu a dozadu... dopředu a dozadu..."
To není špatné, pomyslel si Milo, na holku, co měla za sebou jenom pár krátkých, povrchních a záměrně nejasných lekcí o skutečné technice sexuálního aktu. "A tobě se to líbilo? Jaké to bylo?"
Teď už dýchala hodně zrychleně. Prudce. Cítil její šťávy. Dokonce je mohl ochutnat. "Ano... líbilo."
"A teď se ti to taky líbí, když si na to vzpomínáš, že ano? Přesně si pamatuješ, jaké to bylo..."
"Ano! Ano! ANO!" Zvrátila hlavu a začala se třást. "Hmm! Ehmmm!" Pokoušela se potlačit orgasmus, ale nepodařilo se jí to. Ještě chvíli se třásla. Milo si navenek uchoval přísný výraz, ale uvnitř se triumfálně usmíval.
Když se přestala třást, sklopila zrak. Na podlahu jí kanuly slzy. Zakryla si tvář rukama.
"Velmi jsem se v tobě zklamal, sestro Anno," řekl jí chladně. "Víš, co to znamená, že?"
"Ano, bratře Jamesi." Hlas tlumila dlaněmi.
"Veřejná zpověď, přísné mrskání od matky dormitáře a nejméně dva týdny v izolaci."
"Ano, bratře Jamesi. Je mi to líto. Nevím, co se stalo."
"Teď už je pozdě. Musím podat zprávu. Vrať se do svého dormitáře a čekej."
"Ano, bratře Jamesi." Vstala a aniž by se mu podívala do očí, spěchala do své cely.
Když za ní zapadly dveře, musel Milo skutečně bojovat sám se sebou, aby se nezačal smát. Její vůně zůstala ve vzduchu. Všechno to šlo nádherně. Přímo před těmi zatracenými čidly centrálního počítače znásilnil ženskou. Sice na dálku, to je pravda, ale znásilnění to bylo.
Přemítal, jak je to dlouho, co se fyzicky miloval se ženou. Víc než sto let. To je pořádně dlouhá doba mezi dvěma šoustama. Ta ženská, se kterou to provozoval, byla jeho tehdejší manželka Ruth. Ještě předtím, než vešel v platnost zákaz styku mezi muži a ženami. Ruth je teď už mrtvá. Období, které jí bylo přiděleno, uplynulo asi tak před dvaceti lety. Po hranici dvou set let dostala ještě tři roky, což nebyl špatný bonus. Moc špatný bylo to, že je musela strávit v téhle díře. Ale ke konci úplně propadla náboženství.
V té či oné formě strávil Milo na Belvederu více než dvě stě osmdesát let, i když fyzicky mu bylo jenom sto šedesát. Samozřejmě prvních sto dvacet let žil v původním těle Mila Haze a potom měl v paměti mezeru asi tak patnácti let. Ta nastala v období, kdy rostl...
Ta doba se zdála ideální na to, aby na Belvederu ponechal jednu svou "odnož", než jeho původní já odjelo na výpravu do marťanských kolonií. Když Milo přiletěl po Genetických válkách na Belveder jako utečenec, měl s sebou falešné doklady totožnosti, ale uvedl v nich svůj skutečný věk, tehdy to bylo čtyřicet osm let. Když uplynulo sto dvacet let a on vstoupil do poslední padesátky dvousetletého průměrného věku Super Standardu, přepadly ho obavy. Protože Milo Haze byl nesmrtelný. A kdyby nezemřel podle plánu, k čemuž mělo dojít kdykoli mezi dvoustými a dvousetpátými narozeninami, belvederské úřady by jej okamžitě popravily, stejně tak jako kdyby přišly na to, že je Milo Haze.
Proto začal původní Milo Haze kout plány. Přihlásí se jako dobrovolník na výpravu do marťanských kolonií s tím, že se zpátky nevrátí. Cestou zlikviduje ostatní členy posádky a s nejmladším z nich si vymění totožnost. Potom na Marsu požádá o politický azyl. Vzhledem k mnohaletým svárům mezi Belvederem a marťanskými koloniemi byl přesvědčen o tom, že mu bude udělen.
Ale měsíc před tím, než měl odletět, si našel ženu, o níž věděl, že je ve fertilním roce - byla to nějaká Carla Gleicková, která pracovala u čističky vody. Protože bylo ještě dlouho před tím, než centrální počítač začal všechno bedlivě sledovat, bylo pro Mila naprosto jednoduché vstoupit do úpravny, když měla Carla službu sama, zdrogoval ji a oplodnil embryotickým klonem. Ne že by si ten současný Milo z toho něco pamatoval - jeho paměť se zablokovala čtyřicet osm hodin před těmito událostmi, ale věděl, že se na to chystal a jeho existence byla svědectvím faktu, že původní Milo dovedl své plány do zdárného konce.
Z dalších patnácti let si nepamatoval nic. Potom se jednou probudil na nemocničním lůžku. Bylo to období zmatenosti a dezorientace, když si pomalu uvědomoval, co se stalo. A právě tehdy začal litovat, že svoji odnož nechal právě na

Belvederu. Protože i když věděl, že to bude jeho klon s jeho pamětí, ve skutečnosti neočekával, že ta odnož bude on. Myslel si, že on odletí na Mars, ne že zůstane trčet na fundamentalistickém Belvederu. A samozřejmě na Mars odletěl. Věděl, že technicky nebyl původní Milo Haze. Bohužel se za něj považoval...
Odvolával se na ztrátu paměti, což byla pravda, a pomalu dával dohromady posledních patnáct let. Vyšlo najevo, že manžel Carly Gleickové byl sterilní a přestože neustále pochopitelně trvala na tom, že je nevinná, byla shledána vinnou z cizoložství. Za trest byla popravena. Milo nevěděl o sterilitě jejího manžela, i když na Belvederu i na jiných vesmírných habitatech to bylo běžné vzhledem k výpadkům štítů proti kosmické radiaci. Ale i kdyby to věděl, nic by to na situaci neměnilo.
Milo, nebo spíš James Gleick, vyrostl ve vládních jeslích. Podle všech údajů byl normální dítě, i když velice rychle rostl. Malý James byl klidný, poslušný a byl příkladem Belvedeřana, kterého jen málokdy bylo třeba usměrňovat. Když byl v pubertě, projevily se u něj vlohy k lékařskému povolání. Právě před třemi týdny, na jedné hodině zdravovědy, náhle zkolaboval. Ani lékaři ani samotný lékařský přístroj na habitatu nenašli příčinu jeho hlubokého komatu.
Milo se rozhodl, že bude pokračovat v lékařské kariéře Jamese Gleicka. Z titulu bývalého představitele Genetické korporace to pro něj nebude problém. Naopak, možná bude někdy těžké zatajit rozsah znalostí v oboru medicíny. A nadále bude modelovým Belvedeřanem, i když osobnost v těle současného Jamese Gleicka byla úplně jiná.
Ale změnila se i jeho podoba. Během několika měsíců mu vypadaly vlasy a jedno oko, původně modré, zezelenalo. Litoval teď ješitnosti původního Mila. Bylo to nedlouho předtím, než si někdo všiml jeho podobnosti s jedním dobrovolníkem výpravy na Mars. Poté, co přijel na habitat, používal jméno Victor Parrish a teď bylo zřejmé, s kým se Clara Gleicková dopustila cizoložství. Ale naštěstí pro Mila otcové na Belvederu netrestali hříchy otců na jejich dětech. A Belvedeřané věřili, že Parrish zemřel s ostatními při nešťastné výpravě na Mars. Jediný, kdo přežil, byl Len Grimwod, kterého Milo pokládal za původního Mila, jehož plán na likvidaci ostatních členů posádky byl zjevně úspěšný.
Pamatoval si, že jeho původní já si pro svou novou totožnost zvolilo právě Grimwoda, protože mu bylo teprve třicet sedm let. To tedy znamenalo, že jeho marťanské já znovu dosáhlo "nebezpečného věku" a kladlo si otázku, ale ne zase moc důrazně, jak se původnímu Milovi podařilo znovu utajit svoji nesmrtelnost.
Co se jeho týkalo, o sto čtyřicet pět let narůstající nudy později, i když zpestřené početnými tajnými vítězstvími - jako třeba to dnešní - se dostával do stejné pozice jako původní Milo. Ve svých sto šedesáti letech musel myslet na to, jak se dostat z Belvederu. Jeho možnosti byly ale dost omezené; buď jeden ze tří dalších habitatů nebo marťanské kolonie. Dal by přednost koloniím, ale kdyby se mu nějak podařilo se tam dostat - nevěděl jak - nepochybně by se tam setkal se svým původním já, které, pokud ještě žije, by jistě takovým setkáním nebylo nijak nadšeno. Dva fyzicky identičtí muži, oba úplně plešatí, s jedním zeleným a jedním modrým okem, by na sebe poutali nežádoucí pozornost. V každém případě mu k definitivnímu rozhodnutí ještě pořád zbývalo několik let.
Únik z Belvederu teď bude složitější než za života jeho původního já. Řídit belvederské lodi a létat s nimi na jiné habitaty mohli jen speciálně vyškolení muži. Nejen, že žili izolovaně od ostatních lidí, aby se maximálně omezila možnost poskvrnění belvederské společnosti s ohledem na jejich pravidelný kontakt s méně zbožnými obyvateli jiných habitatu, ale byli také eunuši. Právě tahle poslední záležitost byla hlavním důvodem, proč Milo odkládal svůj pokus o únik až na nezbytně nutnou dobu. Zatím si vypracoval způsob, jak tento problém překonat.
Milo uložil svou zprávu o ubohé sestře Anně do centrálního počítače a potom si znovu zkontroloval čas. Už se skoro blížila doba oběda. Zrovna se chystal vstát, když se ozvalo hlasité pípání jeho terminálu. Na monitoru se objevil obličej. Milovi vyschlo v ústech. Otec. Ale ne jen tak ledajaký otec - otec Massie, nejstarší ze všech. Patriarcha, který na Belvederu nahánět největší hrůzu. Co chce od Mila? Sledoval snad centrální počítač Milovu hru se sestrou Annou? Zaznamenaly snad senzory zvýšenou produkci jeho feromonů? To se ještě nikdy nestalo. Kdyby Milo dokázal mít skutečný strach, byl by vyděšený.
"Bratře Jamesi, připrav se na šok," řekl otec Massie, jeho kruté oči se do něj zavrtávaly z obrazovky.
"Ano, otče Massie, o co se jedná?"
"Přijímáme rádiové signály ze Země."

Kapitola druhá

V mihotavém světle primitivní plynové lampy se skupina lidí soustředěně dívala na plastikový list rozložený na stole. Na něm byly zhruba načrtnuty diagramy dolních sekcí Lorda Montcalma. Skupinu tvořili čtyři muži a dvě ženy, všichni oblečení do rozedraných kožichů. Ve skladišti bylo chladno. Ashley na celé lodi vypnula topení i světlo.
"Takže ujednáno?" zeptal se Jean-Paul. Ukázal znovu na koridor D na diagramu dolní paluby. "Provedeme ten útok, kterým odvrátíme pozornost?"
Ostatní přikývli. "To je nejjistější způsob, jak získat přístup do řídicí gondoly," řekl Claude. "Když se nám podaří do útoku zapojit co možná nejvíc lidí, nezbyde Ashley nic jiného, než poslat všechny zbylé roboty na chodbu, aby chránili gondolu."
"Doufejme," řekla Dominique. S obavami se podívala na Jean-Paula. "Kdyby byl v gondole třeba i jeden jediný robot ve chvíli, kdy tam vejde Jean-Paul..."
Povzbudivě se na ni usmál, i když i jeho napadaly podobné myšlenky. "Nedělej si starosti," řekl co možná nejpřesvědčivěji. "Podle počtu robotů, co jsme vyřadili z provozu, jí zbylo tak sedm nebo devět plně funkčních."
"Pokud jsou naše odhady o původním počtu robotů správné," pronesl zarputile Eric.
"Nezbývá nám než tomu věřit," odpověděl Jean-Paul a byla to pravda. Prohlédl si jejich obličeje. "Jsou všechny vaše jednotky připraveny?"

Přikývli. "Všechny a všechno vrhneme na tu chodbu," řekl Claude. "Sakra, máme velikou šanci, že se nám to vážně povede!"
Souhlasně přizvukovali, i když Jean-Paul věděl, že tomu nikdo z nich nevěří. Všichni měli své zkušenosti s bojem proti robotům. V úzké chodbě mohl i jediný robot nadělat velikou paseku. Jean-Paul se napřímil. Přišel čas se do toho dát.
"Jdeme na to," zavelel.
Zatímco všichni odcházeli z malé místnosti, Dominique se k němu přiblížila. "Bojíš se?" zeptala se ho jemně.
"Na tohle se mě neptej," odpověděl a špičkou ukazováčku jí přejel po skráni. Chytila ho za ruku. "Já se bojím. Bojím se, že tě už nikdy neuvidím, Jean-Paule."
"Prosím tě," reagoval na její slova nuceným smíchem, "takhle si morálku nepozvedneš."
"Promiň," políbila ho a silně se k němu přitiskla. Po chvíli se vymanil z její náruče. "Musíme jít." Otočil se a sbíral své náčiní. Vyšli společně. Claude čekal venku se stočeným lanem. Bylo hodně dlouhé. Jean-Paul řekl Dominique: "Raději jdi rychle ke své jednotce."
Přikývla, naposledy se na něj dlouze podívala a odspěchala. Jean-Paul a Claude kvapně odešli na své místo, což byla malá otevřená paluba na dolním trupu. Když Jean-Paul celý roztřesený vystoupil na palubu, pokoušel se nemyslet na závažnost úkolu, který ho očekával. Jestli se mu to nepodaří, pak bude jejich boj ztracený. Dokonce i kdyby lidé získali do svých rukou většinu obrovské vzducholodi, stále ji ovládal vyšinutý počítačový program známý jako Ashley. Jak postupovali lodí, vytrhali její čidla v místnostech a chodbách, ale stále ještě ovládala spoustu primárních funkcí. U ní by nebylo žádným překvapením, kdyby v záchvatu zraněné pýchy namířila Lorda Montcalma přídí do první hory. Bylo třeba ji eliminovat. Dokud nebude po ní, lidé nezůstanou ničím než blechami v kožichu obrovského zvířete.
Jean-Paul se podíval přes trup. Letěli vysoko, což vysvětlovalo to veliké chladno. Dole neviděl nic než vrstvu mraků. Zvedal se mu žaludek, ale usmál se na Clauda a bodře řekl: "Vyjde to!"
Claude mu pomohl do postroje a zkontroloval upevnění provizorních maček, co měl na rukách a na nohou. "Až budeš na místě, třikrát prudce škubni -"
"Já vím! Já vím! Nemusíš mi to říkat. Byl to můj plán, pamatuješ?"
Claude se zatvářil ublíženě a Jean-Paul hned svých slov litoval. Claudovy nervy byly napjaté stejně jako ty jeho.
"Neboj," řekl, "já to nezpackám." Podíval se nahoru na trup vzducholodi, který se nad ním směrem vzhůru zaobloval. Počítačová čidla na tomto místě a všude, kam měli přístup, byla pečlivě odpojena. Bohužel, tam, kam se chystal - tam dole - čidla stále ještě fungovala. Bude se jim muset vyhnout. Zhluboka se nadechl, nasadil si ochranné brýle a přelezl přes zábradlí. Claude přivázal konec lana k tyči a byl připraven je popouštět co nejdál. "Až to budeme mít za sebou, tak se pořádně opijem," řekl Claudovi. Potom se spustil dolů a jednou mačkou na noze se poprvé dotkl oblého trupu lodi. Nezachytil se. Obal vnějšího trupu nebyl kovový, ale byl velmi tvrdý. Zkusil to znovu. Tentokrát se mu podařilo zašpičatělý osten mačky zabodnout. Totéž udělal i druhou nohou. Povedlo se. Už z dřívějška věděl, že ho čeká dlouhý a únavný sestup. "Au revoir," zavolal na Clauda, když mizel pod úrovní paluby.
Pokoušel se nemyslet na nic jiného než na mechanický sestup. Vypáčit levý zápěstní hrot z trupu a potom jej znovu zabodnout; vypáčit pravý nožní hrot z trupu a znovu jej zabodnout; vypáčit pravý zápěstní hrot a znovu jej zabodnout...
Občas si udělá pauzu a ohlédne se po senzorech. Když jeden pod sebou uviděl, musel maličko odbočit stranou, než mohl pokračovat zase dál dolů. Trup byl hodně zakřivený, za chvíli se bude pohybovat prakticky vzhůru nohama jako moucha na stropě. Na těle cítil gravitační tah. Cítil, jak moc jsou namáhány hroty, nejistě zabodnuté do trupu. Přestože bylo chladno, stékal mu po obličeji pot. Musel se na chvíli zastavit a posunout si ochranné brýle na čelo, protože se mu úplně zarosily. Věděl, že kdyby spadl, zůstane viset na laně a Claude ho vytáhne, ale to by znamenalo odvolat celý útok, protože už by potom neměl sílu lézt po trupu lodi znovu.
Kritický okamžik nastal, když se snažil vyhnout dvěma čidlům. Musel lézt mezi nimi a přes malou skleněnou kupoli, v níž byl umístěn jeden laser. Kdyby si ho Ashley všimla, byl by ztracen. Zdálo se mu, že těch pár stop přelézá nekonečně dlouho, ale vnitřek kupole, když se přes ní dostal dál, zůstal příjemně v klidu.
Znovu se zastavil a pohlédl dolů. Těsně pod zaoblením trupu byla vidět řídicí gondola. Byl čas dát znamení. Uvolnil jeden ze zápěstních hrotů, uchopil lano a rukou těžkou jako z olova třikrát prudce zatahal. Podíval se na hodinky. Bylo 12.40. Teď bude muset čekat.
Shora uslyšel první dlouhý signál požárního alarmu, který Claude nastavil, aby tak uvedl do stavu pohotovosti jednotky uvnitř. Bitva o koridor D brzy začne.
Jean-Paula bolely ruce i nohy od velikého vypětí, obličej a prsty měl zkřehlé, ale doufal, že v sobě najde dost síly k tomu, aby šplhal dál, až nastane ten pravý čas. Čekal netrpělivě, dokud neuplynulo deset minut a potom se značným úsilím pokračoval ve své pouti vzhůru nohama po trupu. V duchu si říkal, co se asi děje v koridoru D...
Nakonec se dostal ke straně gondoly, otočil se a podíval se dovnitř. Oddychl si úlevou. Nebyli tam žádní roboti. Musel jednat rychle. Ashley by ho teď mohla spatřit a mohla by přivolat pomoc. S obtížemi odhákl jednu bombu ze svého postroje, vmáčkl její voskovou patici do štěrbiny, kde gondola přiléhala k trupu vzducholodi, a zatáhl za pojistný kolík. Potom co možná nejrychleji šplhal kolem zadní části gondoly. Jak spěchal, jeden ze zápěstních hrotů nezabodl dostatečně hluboko a ten se uvolnil. Vyděsil se. Nebýt toho, že druhý zápěstní hrot byl zaryt do trupu lodi dostatečně hluboko, upadl by.
Podařilo se mu dostat se do zadní části gondoly. Spatřil, jak se zableskly lasery, ale jen slabě. Nemohly dosáhnout takového úhlu, aby jej trefily. Ashley, která ho teď už určitě viděla, jednala neracionálně a zoufale. To bylo dobré znamení.
Prásk! Nebyla to hlučná exploze, ale i tak to znělo mohutně. Šplhal zpátky kolem gondoly. Zbyla mu už jenom jedna bomba - byly moc těžké, takže s sebou tři nemohl vzít - kdyby ta první nepronikla pod obal gondoly...

Ale viděl, že pronikla. Byla v ní krásně zeširoka rozšklebená díra. Když se dostal blíž, slyšel pískání vzduchu, ale robota neviděl pořád ani jednoho. Dolezl až k díře. Opatrně, říkal si, nespěchej. Bylo by hloupé teď udělat chybu a spadnout. Pomalu se protahoval otvorem, až dopadl na podlahu gondoly. Kolena se mu podlamovala námahou a najednou se mu začala točit hlava. Přes pískot větru slyšel Ashleyin pronikavý hlas: "Ty bastarde! Vypadni odtud! Za tohle tě čeká smrt! Vypadni...!"
Potom uslyšel klapot kovových nohou. Otočil se akorát včas, aby zahlédl robota, jak se žene dolů po spirálovitých schodech. Pořád se mu ještě točila hlava, ale vytáhl amatérsky vyrobený revolver a zamířil. Ve zbrani měl jediný náboj... Panebože, ta věc se pohybuje tak rychle! Stiskl spoušť. Tentokrát se ozvala pořádná rána a potom výbuch. Něco mu prosvištělo kolem tváře. Oči se mu zalily slzami. Když opět viděl zřetelně, byly v gondole jenom kouřící části robota. Uchopil druhou bombu a přistoupil k počítači.
"Ne, nepřibližuj se ke mně, ty vodpornej posero! Měla jsem vás všechny vyšoupnout na zem, jako to udělaly vostatní Ashley se svýma neužitečnejma, línejma lidma. Zastav se! Stůj, nebo nás všechny zabiju!"
Loď se značně otřásla a její příď začala ztrácet výšku. Podlaha se prudce naklonila a Jean-Paul skoro upadl, ale podařilo se mu dostat se až k počítači. Zamáčkl voskovou patici bomby na stranu do konzoly. "Ashley, teď půjdeš tam, kde jsi měla už dávno, dávno bejt," zasyčel a vychutnal si ten okamžik, kdy vytáhl pojistný kolík.
Když lezl po čtyřech, aby se ukryl v přední části gondoly, Ashley volala: "To nemůžeš udělat! Tuhle loď nikdy beze mě nezvládnete!"
"Už jsme to zvládli předtím, dokážeme to i teď!" křičel, když se krčil za jednou ze starých kormidelnických židlí. Potom znovu uslyšel klapot kovových nohou. Podíval se přes opěradlo židle. Ze schodů scházeli další dva roboti. Dostali se dolů a šli rovnou k místu, kde se krčil. Sklonil hlavu a čekal, co přijde dřív - jestli výbuch nebo roboti.
BUM-PRÁSK!
Tahle detonace na okraji gondoly byla pořádně hlasitá. V uších mu zvonilo a do očí pálil štiplavý kouř, který okamžitě zahalil celou gondolu. Zdvihl hlavu a znovu nahlížel přes opěradlo židle. Konzola byla rozevřená jako konzerva a zevnitř se valil dým. Dva roboti kolem něj proklouzli a zastavili se před ovládací konzolou. Potom znehybněli. Povedlo se mu to. Duch dávno mrtvé Ashley byl ze stroje vypuzen. Opatrně vstal a rozhlédl se po vzniklém nepořádku. Škoda byla velká. Doufal, že staré ovladače budou ještě fungovat, ale musel počkat, až přijdou odborníci. Paluba byla pořád značně nakloněná. Ashley namířila loď dolů. Díval se před sebe, ale letěli ve vrstvě mraků, takže neviděl nic.
Shora zaslechl pohyb. Vzrušené hlasy. Výkřiky. Potom kroky po spirálovitém schodišti. Lidé se začali trousit do gondoly. Prohlížel si očouzené a často i zkrvavené obličeje a hledal Dominique. Nikde ji neviděl. Ale našel Erica a Marcela. Přišli k němu a zeširoka se usmívali. Eric ho objal: "Povedlo se ti to! Jseš velkej machr! Vážně jsi to dokázal!"
"Jo," odvětil neklidně. Stále hledal Dominique. "Všechno to šlo podle plánu, díky Bohu. Jak to probíhalo nahoře?"
Oba se zašklebili. "Krveprolití. Roboti přes nás přešli jako mlejnek na maso. Byli jsme na útěku, když jsme zaslechli tu druhou explozi a potom všichni ztuhli," líčil Marcel.
"Dominique?"
Podívali se na sebe a Eric mu odpověděl: "Je mi to líto, Jean-Paule. Nezvládla to. Ale bylo to rychlý. Pár vteřin. Viděl jsem to."
Jean-Paul se zhluboka nadechl a odvrátil se. Najednou měl pocit, jako by se pod ním podlaha gondoly roztavila a on padal. Potřásl hlavou. Všiml si, že už přišli inženýři a pracovali na ovladačích. Šel k nim. "Podaří se vám to?" zeptal se hlasem, který sám nepoznával.
Jeden inženýr se ohlédl a odpověděl s úsměvem: "Bez obav, Jean-Paule. Hned jak odpojíme všechny ty dráty počítače, získáme přímou kontrolu. Je to otázka několika minut. Bude to makačka používat jen ruční ovladače, ale..." Pokrčil rameny.
Jean-Paul se upřeně díval do šedi mraků vpředu. Viděl jenom obličej Dominique. Trhl sebou, když mu někdo položil ruku kolem ramen. Byl to Eric.
"Je mi líto Dominique, Jean-Paule. Ale je jedna věc, ze který by ses mohl radovat."
"A co by to mělo bejt?" zeptal se trpce.
"No, jsi teď přece Nebeskej Lord!"

Kapitola třetí

Staré zvyky se jen těžko mění, zvlášť když se jedná o člověka tak starého jako Lon Haddon. Vysokému, hubenému muži s hnědou pletí, který z pozorovatelny sledoval oblohu mohutným dalekohledem, bylo něco přes dvě stě let. Jako obvykle pozoroval oblohu nad mořem, i když od té doby, co se na ní objevil Letní vánek, uběhlo už několik let.
Když uplynul celý rok od jeho poslední nervy drásající návštěvy, kdy si přiletěl vybrat daň z Palmyry, všichni její obyvatelé se shodli na tom, že se Nebeskému Lordovi muselo něco stát. Doufali, že ho potkalo nějaké veliké neštěstí - třeba hurikán, kterému se nemohl vyhnout - a byl zničen. Lon Haddon tomu tak trochu věřil také, zároveň si však uvědomoval, jak mazaný a necitelný je válečný lord Horado, vládce Letního vánku, a pochyboval o tom, že by takovýhle muž mohl být někdy přemožen, dokonce i když se jednalo o přírodní síly.
Kromě toho na světě byli ještě další Nebeští Lordi a dříve nebo později některý z nich určitě přiletí, aby mezeru po Letním vánku zaplnil. Ale až k tomu dojde, vetřelecká vzducholoď a její pasažéři se dočkají krutého překvapení. Oddechový čas, který Letní vánek Palmyře poskytl, využili její obyvatelé ke konsolidaci svých zdrojů, značnému rozvoji a jak doufali, vymysleli i způsob, jak Nebeského Lorda zničit.
Lon odložil dalekohled a přehlédl město, které se před ním tak úhledně rozprostíralo. Pociťoval tiché uspokojení, když

se díval na masivní obílené budovy postavené povětšinou ze dřeva a cihel, na bujné tropické zahrady s palmami a kokosovníky. Za ta léta, navzdory všude se rozrůstající plísni... a Horadovi, dokázali mnohé.
Dokonce i v době Horadova panování v Palmyře byla komunita ošidné místo. Dlouho svému vzdušnému pánu předváděla falešnou tvář, byla totiž mnohem větší, než se zdálo. Po jistou dobu se stala magnetem pro uprchlíky z vnitrozemí i ostrovů, ale aby byl počet obyvatel uchován v tajnosti, vyhloubili si rozsáhlé prostory pro bydlení... a průmysl pod zemí. Právě továrny byly dalším palmyrským tajemstvím; tato společnost byla technicky mnohem vyspělejší než jiné průměrné pozemské komunity.
Palmyra se rozprostírala na východním pobřeží velkého severního poloostrova ostrovního kontinentu, kterému se kdysi říkalo Austrálie. Poloostrov sám byl kdysi součástí státu Queensland, i když později se mu říkalo Noshiro - poté, co jej Australané museli postoupit Japoncům za to, že jejich zemi ochránili, když se na počátku dvacátého prvního století Indonézané pokusili o invazi. V dávných dnech se nedaleko rozprostíralo poměrně veliké město Cairns (později dostalo jméno Masuda), ale dnes po něm už nezbyla ani stopa.
Poklop v podlaze pozorovatelny se otevíral. Lon se otočil a uviděl Lyle Weavera, jak leze nahoru. Stejně jako Lon byl jedním ze šestice panovníků Palmyry, kteří se střídali u moci vždy po šesti letech. Lyle zahájil své poslední období vlády téměř před rokem. Lona nebudou potřebovat ještě dalších jedenáct let, a tou dobou už bude několik let po smrti.
"Myslel jsem si, že tě tady najdu," supěl udýchaně Lyle. Výstup byl dlouhý. "Nevím, proč si děláš starosti. Radar máme sice primitivní, ale funguje."
"Já vím, já vím," přitakal Lon unaveně. "Ale vždyť mě znáš."
Lyle přistoupil, vytáhl si lem sarongu přes malé břicho a naklonil se přes zábradlí vedle něj. "To teda jo. Už spíš líp?"
"Ne," připustil. "Spal jsem dvě hodiny."
Lyle se na něj podíval. "Musíš se s tím vyrovnat, Lone. Nemá smysl vzpírat se něčemu, co je nevyhnutelné."
"To mi říkáš pořád." Lon nedokázal zastřít svoji trpkost.
"Měl bys uvěřit v Boha."
"Ale vždyť ty sám dobře víš, co si o tom myslím."
Lyle si povzdechl. "Víš, že se nevzdám. Přiměju tě k tomu, abys poznal pravdu, než..."
"Chceš říct, než zemřu? Tak to by sis měl pospíšit," řekl Lon suše. "Může k tomu dojít každým okamžikem."
"A nebo můžeš žít ještě plných pět let."
"Oprava. Když budu mít velké štěstí, budu žít ještě čtyři roky, devět měsíců a třináct dní."
"Jo, ty si to takhle přesně počítáš..."
"Když oslavíš dvousté narozeniny, tak se na to parádně soustředíš."
"Dívej se na to z té lepší stránky, Lone. Prožil jsi dobrý život... no, relativně. A podívej se, co jsi za ty roky pro Palmyru udělal."
"Ale ještě zbývá tolik práce. Potřebuju víc času. Spoustu času!"
"Chtěl bys snad raději žít v těch starých dobách, kdy se lidé dožívali maximálně tak sedmdesáti, osmdesáti let? A ty roky prožili v těle, které strašně chátralo? Podívej se na sebe - zdravý muž, který je fyzicky třicátník..."
"Co klidně může umřít ještě před zítřejším východem slunce. Možná to bylo v těch starých dobách lepší. Možná starci v chátrajících, sešlých tělech prolezlých chorobami vítali smrt jako ulehčení."
"No, já vím, co by se mi líbilo víc," řekl Lyle. "My umíráme rychle, klidně a bez bolestí."
"Tobě se to snadno říká. Je ti teprve sto dvacet let. Počkej, až ti bude tolik jako mně. Zatracený genoví inženýři! Proč nedali nějaký pohyblivější limit?"
"Ale, Lone, vždyť to víš sám. V té době byli celí šťastní, že se jim podařilo život prodloužit na dvě stě plus jeden rok až pět let. Tlak lidí byl značný. Světové zdroje už nepostačovaly ani ve Zlatém věku v polovině dvacátého prvního století."
Lon se zasmál a ukázal na ostrov, kde se za palmyrskou zemědělsky opracovávanou půdou rozkládal rozlehlý a pustý ostrovní kontinent. "A kde je teď ten tlak lidí? Měli uvažovat dopředu."
"Jsi absurdní a ty to víš, Lone. Planeta už stěží uživí i to málo obyvatel, co tu zbývá. A bude hůř. Plíseň se rozlézá všude. Podívej se na nás - za sebou máme pozemní plíseň a před sebou plíseň mořskou. Pokud se nestane něco radikálního, je lidstvo odsouzeno k zániku."
Chvíli zasmušile mlčeli. Do věže zalétla včela medonosná velikosti malého ptáka. Oba jí ustoupili z cesty. Nakonec vyletěla ven. Potom Lon řekl: "Žádná odpověď na naše rádiové signály?" Stejně už věděl, jaká bude odpověď. Lyle by byl hodně rozrušený, kdyby něco měl, ale ta otázka patřila k jejich každodennímu rituálu.
"Než jsem se vydal sem, zkontroloval jsem to. Nic. Zkoušíme jinou frekvenci. Je to několik měsíců, co jsme zapojili nový vysílač."
"No, jak už jsme říkali na schůzích, jsou k tomu různé důvody: buď tam nahoře už nezbyl nikdo naživu, nebo naše vybavení není dost dokonalé, aby zachytilo signály, které vysílají... nebo s námi prostě mluvit nechtějí."
Lyle pokrčil rameny. "Další možnost je, že nikdo tam nahoře tyhle vlnové délky nemonitoruje. Dejme tomu, že habitaty mezi sebou navázaly rádiové spojení, ale přes pevné mikrovlnné paprsky. Proč by po všech těch letech rádiového mlčení Země měl někdo v habitatech čekat, že se najednou zdola někdo ozve?"
"Ale musí přece vědět, že tady dole ještě pořád žijí lidé. Mohli by třeba vidět světla měst, jako je to naše, dalekohledy."
"Jak můžeš vědět, že my nejsme poslední komunita tohoto typu na celé planetě?" zeptal se Lyle. "V každém případě by mohli vědět, že tu třeba není funkční rádiové vybavení."
"No, my takové zařízení máme..."
"Ano, protože my máme výjimečné podmínky," poznamenal Lyle.
"Patrně nejsou tak výjimečné... s ohledem na ty signály, co jsme zachytili, když jsme poprvé spouštěli náš přijímač."

Lyle vypadal posmutněle. "Ano. Záhada." Podařilo se zachytit útržky rozhovorů na slabé a nízké frekvenci. Signály patrně vycházely ze značné vzdálenosti. Co bylo ale vskutku záhadou - že vysílající i příjemce mluvili naprosto stejným hlasem. Byl to ženský hlas. Zdálo se, že těch hlasů je víc než dva. A všechny si navzájem říkaly Ashley. "Ale teď už jsme nějakou dobu nezaregistrovali nic nového."
"To nic nedokazuje. Jenom to, že se zdroje přesunuly z našeho rozsahu. A to napovídá, že těmi pohyblivými zdroji byli Nebeští Lordi."
"Nebeští Lordi s funkčním rádiovým vybavením?" Lyle zavrtěl hlavou. "Tomu nevěřím."
"No, já nevěřím tomu, že vysíláním signálu SOS do vesmíru se někam dostaneme. Veškeré naděje upínáme k tomu, že se nám dostane zázračného vykoupení z nebes..." Zavrtěl hlavou. "Spíš to vypovídá o zmatku na nebi. Jestli v těch habitatech někdo žije, tak mají patrně dost svých potíží s přežitím, než aby se obtěžovali pomáhat nám. Tedy, pokud ještě žijí. Na těch habitatech a v koloniích patrně není nic než staré kostry."
"Stal se z tebe cynik a pesimista, Lone, a já to chápu, ve tvé, ehm, situaci, ale zatemňuje ti to úsudek."
"Stejně jako ho optimismus zatemňuje tobě," odsekl mu Lon. "Ty si pořád myslíš, že někde nahoře je celá vzkvétající lidská civilizace, která se rozšiřuje z habitatu na marťanské kolonie. Obávám se, že budeš hořce zklamán."
"No, uvidíme, Lone, uvidíme... Koukni!" Ukázal na moře. "Ponorka se vrací. Možná to je Ayla."
"Jo, určitě," přikývl Lon a díval se, jak brána ve vnitřní ochranné stěně pomalu stoupá. Po chvíli se ponorka objevila na mělčině. Vyplula na pláž a poklop nahoře se otevřel. Objevila se postava. Díval se dalekohledem. Ano, byla to Ayla. Štíhlá vysoká žena v mokrém oděvu s černými, nakrátko ostříhanými vlasy. Sklouzla po trupu ponorky a zamávala směrem k němu. Byl příliš daleko, aby ho viděla, ale věděla, že touhle dobou bude na pozorovatelně. Když si začala svlékat mokré šaty, z poklopu se vynořila stejně oblečená, o něco robustnější postava. Byla to Juli, nejlepší kamarádka Lylovy dcery. A potom ještě Kell, jeden z mála obyvatel Palmyry, který měl krev a barvu domorodých ostrovních obyvatel. Také se svlékli a Lon je pozoroval, jak všichni vběhli do vody, aby ze sebe smyli pot a zápach z obleků, co měli na sobě v horké ponorce.
"Zatracení blázni, nechají ponorku takhle na očích," mumlal. "Měli s ní zajet rovnou do doku."
"Ale, nebuď takový škarohlíd," plísnil ho Lyle. "A nepokoušej se skrývat svoje pocity. Víš sám, že jsi pyšný na všechno, co má něco společného s Aylou. Dokázala hotové zázraky. Dneska je tady prakticky nepostradatelná. Nikdo nedokáže s mořskými lidmi jednat tak jako ona."
"Juli je ale taky dobrá," pronesl diplomaticky.
"V tom s tebou souhlasím, ale není tak dobrá jako Ayla. Vztah, který s nimi navázala, je zaznamenáníhodný."
"Ano, to je," připustil a dál pozoroval svoji dceru dalekohledem. Jak se podobala matce; tatáž olivová pleť, tytéž velké, orientálně tvarované oči, které byly dědictvím po japonských předcích. Ale zároveň s radostí, kterou pociťoval, když ji pozoroval, jej přepadal hluboký smutek. Byla dalším důvodem, proč se tolik zlobil na rychle se blížící smrt. Není spravedlivé, že mu bylo dopřáno prožít s ní jen tak málo let. A taky chtěl vědět, co ji čeká v budoucnosti. Chtěl vědět, jestli vůbec nějakou budoucnost bude mít...
Juli stékala voda po kulatém obličeji a zamávala na vzdálenou pozorovatelnu. "To je tvůj táta, že jo? Jako vždycky."
Ayla s úsměvem přikývla a znovu postříkala Juli vodou. "A určitě si zase stěžuje někomu, kdo tam s ním je, jaký jsme nedbalí cvoci, že nezajedeme s ponorkou rovnou do doku."
"Já ti říkal, že bysme tam měli zajet," ozval se Kell vážně.
"Ale, ty jseš úplně stejnej jako on," vykřikla Ayla a taky ho pocákala. "Pořád se bojíte Nebeských Lordů. Jenže já stejně nevěřím, že nějaký ještě existujou. Všichni se věkem rozpadli a popadali na zem."
Kellův široký úsměv zmizel. Zavrtěl hlavou a otočil se k horizontu. "Jo, jsem jako tvůj táta, Aylo. Jejich hrozba je stále reálná. Jestli se nevrátí Letní vánek, tak to bude nějaký jiný Nebeský Lord." Otočil se zpátky a upřeně, s napjatým výrazem, se na ni zadíval svýma velkýma tmavýma očima. "Já to vím, Aylo."

Kapitola čtvrtá

Jana dřepěla na sněhu a pozorovala tučňáky. Ti ji ignorovali. Zcela ji obklopovali a dál se nerušeně věnovali sociálním ceremoniím - buď se hašteřili nebo provozovali propracované manželské rituály - Jana to nedokázala rozeznat. Když ji začaly bolet nohy, pomalu si stoupla a protáhla se. Pohybovala se velmi pomalu, aby ptáky nevyplašila, ale ti dělali, jako by byla neviditelná. Zadívala se na jasně modrou oblohu, potom se váhavě vydala k Toy, která byla padesát yardů od ní. Tak abych se snad vrátila na Šangri La, rozhodla se.
Opatrně procházela hejnem tučňáků a uvědomovala si fakt, že už je to tak dlouho, co lidstvo - ne, člověk - obýval tuto znovu čistou divočinu, že jej ptáci zcela vymazali ze své paměti jako bytost, která ohrožuje jejich život.
"Odvez nás domů," nařídila Toy, když se usadila v kabině. "Nejdelší cestou."
Nebylo kam spěchat. Nikdy nebylo kam spěchat.
"Jasně, Jano," odpověděla Toy a zavřela poklopy. S hukotem se začala vznášet. Janě se nelíbil Toyin ženský hlas, až moc jí připomínal Ashley, i když věděla, že si podobné vůbec nebyly: Ashley byla počítačový záznam lidské bytosti, zatímco Toy "čistý" počítačový program.
Jak Toy rychle prolétala vzduchem ve výšce jen několika set stop, viděla Jana na obrazovkách monitoru blýskající se bílé prostory Antarktidy. Místy byly vidět i zbytky lidských obydlí vyčnívajících z ledu. Kdysi to byly věže - součásti rozlehlých dolů - ale teď už je téměř beze zbytku pokrýval led. Nakonec zmizí úplně. Jana si přála, aby mohla Toy nařídit, aby letěla někam jinam než na Antarktidu, ale původní program počítače byl opraven a stroj se mohl pohybovat pouze ve vymezených oblastech zmrzlého kontinentu a jeho moří.

Šangri La, to ironické jméno, dostal obrovský podvodní habitat od stejně ironicky pojmenovaných Eloi, kteří v něm žili. Ležel pod Ledovou římsou. Kolonie tučňáků, kterou Jana navštívila, byla na protějším břehu kontinentu, na místě, které bylo kdysi známo jako Země královny Maud - v dobách, kdy toto území spravovalo Norsko - ale dokonce i při meandrovém letu dorazila Toy na Ledovou římsu během patnácti minut. Letěla nad ledem a když se dostala nad moře, vrhla se do něj. Potom se vracela stejnou cestou pod ledem do veliké kovové koule, což byl Šangri La a ladně vplula do doku v dvojitém trupu habitatu. Jana počkala, až se voda z doku odčerpá, potom vystoupila z Toy, aniž by si všimla jejího zdvořilého pozdravu na rozloučenou. Vyjela výtahem na rovinu, kde bydlela s Robinem (ano, věděla, že jeho pravé jméno je Ryn, ale vždycky o něm bude uvažovat jako o Robinovi).
Cestou do jejich bytu potkala na chodbě pár Eloi. Drželi se za ruce. Zasněně se na ni usmívali. Zaškaredila se na ně. Eloi ji naprosto zklamali a úplně ji doháněli k zuřivosti, přesně jak ji Robin předem upozorňoval. Byli neustále uzavřeni do svého malého světa a jedinou emocí, kterou dokázali dát najevo, byla lehká euforie. Společenští byli asi tak jako kus nábytku.
Když se chystala vstoupit do bytu, objevil se na prahu materializovaný program. Poznala "ho" - byl to Davin, Robinův favorit. "Co je?" zeptala se ho odměřeně.
Usmál se na ni a oznámil jí: "Jen jsem tě chtěl upozornit, že Ryn spí."
"Copak nespí v jednom kuse? Ale neboj se, vynasnažím se nedělat rámus, až se budu sprchovat a převlékat. Můžu už jít dál?"
"Pro jeho uzdravení je velmi důležité, aby co nejvíce odpočíval," řekl Davin jemně. "Co kdybys šla do klubovny, než se vzbudí?"
Jana po něm šlehla pohledem. Jak ji Eloi dohánělí k šílenství, počítačové programy a jejich projekce ji zneklidňovaly a otravovaly. Věděla, že stejně jako Toy ani oni neměli nic společného s Ashley, ale necítila se v jejich společnosti dobře. Komunikace s Carlem, počítačovým programem, který měl s Ashley stejný biosoftware, byla dokonale přímočará; měl čistou logiku a myslel mechanicky. Jenže tyhle programy na habitatu byly antropomorfovány na nejvyšší stupeň. Nebo spíš dokázaly simulovat lidské osobnosti až neuvěřitelně věrně, ale Jana pochybovala o tom, že byly jejich skutečnými reprezentanty. V zásadě jim nevěřila, i přesto, že jim vděčila za svůj život. Velmi snadno ji mohly vyhnat z habitatu, když Toy přivezla smrtelně raněného Robina k němu domů i s ní.
Povzdechla si. "No, tak dobře. Půjdu do klubovny. Až se Robin vzbudí, řekni mu, kde jsem."
Davin přikývl a zmizel. Jana se vydala na další rovinu, kde se nacházela "lidská" klubovna. Nebylo tam prázdno. Osamělý nahý Eloi seděl u ozdobného bazénku a pozoroval, jak v něm sem tam pluje kapr. "Užíváš si kulečníku?" zeptala se ho Jana sarkasticky. Otočil se k ní a typicky zasněně se na ni usmál. Příšerný bezpohlavní skřítek, řekla si hořce. Tak tohle byl kdysi skutečný člověk, vědec ze Staré doby, ale místo toho, aby se pokusil napravit škody způsobené Genetickými válkami, zvolil únik do osobní, věčné nirvány.
Já to aspoň zkusila, říkala si Jana. Matko Boží, jak moc se snažila! A jaký byl výsledek jejího úsilí? Napřed zášť a potom... nic. A to měla štěstí, že při tom pokusu nezahynula. Třeba nakonec Eloi měli docela dobrý nápad...
Jana se vysoukala z prošívaného obleku a jenom tak v prádle se posadila a vybrala si jeden starý film. Znechuceně si čichla k podpaží a potom dala pokyn, aby film začal. Byl to dvojrozměrný snímek ze začátku dvacátého prvnílio století, komediální thriller o soukromém detektivovi, kterého si najal jeho vlastní klon, co si bez jeho vědomí změnil pohlaví a stal se ženou. Jmenoval se Setkání s rozkošnou ženou. Příběh už skoro končil, když vešel Robin. Byl v noční košili. Zeširoka se na ni usmál, přišel k ní, prohrábl jí vlasy a klesl unaveně na divan. Zastavila film a šla k divanu. Sedla si vedle Robina. "Jak se cítíš?" zeptala se ho.
"Fajn. Jsem jen unavenej, to je všechno."
Naklonila se, přitiskla se k němu a pořádně ho políbila na rty. Reagoval vstřícně, objal ji, potom ale pocítila, že jeho stisk povolil. Odtáhla se od něj a podívala se mu do obličeje. Zatvářil se rozpačitě. "Promiň, Jano."
"To je v pořádku," řekla mu a ze všech sil se snažila skrýt zklamání. Sáhla mu dolů přes košili mezi nohy. Měkkost. A stejně věděla, že může dosáhnout erekce, i když neměl varlata. Pro kompenzaci mu proměnili prostatu tak, aby do jeho organismu vylučovala normální množství testosteronu. Ale stejně to nefungovalo. Už několikrát se pokoušeli o milostný akt, ale vždycky neúspěšně.
Vlastně ne, upřímně řečeno, vždycky to byla naprostá katastrofa.
Pořád nechápala, proč mu lékařský přístroj nemohl dát nová varlata. Lékařský program jí vysvětlil, že dokáže vyjmout buňku z jakékoli části lidského těla a potom do ní vpravit DNA a přimět ji, aby se z ní vyvinulo nové oko, paže, játra nebo cokoli jiného, ale vytvořit tímto způsobem reprodukční orgány nelze. Neviděla v tom žádnou logiku a upozornila program na to, že mají v habitatu v zásobě spermata a vajíčka, takže by mělo být velmi jednoduché vytvořit embryo, z něhož by se daly snadno vyjmout nezbytné buňky. Na to jí Lékařský program odpověděl, že Etický program by nic takového nedovolil.
To bylo koneckonců v souladu s pravidly zakódovanými v Etickém programu stran zacházení s embryi, jejichž zásluhou mohl Robin vyrůst jako normální člověk a ne Eloi. Právě proto Jana pojala ještě větší podezření vůči Etickému programu, ale nedokázala přijít na to, proč má dojem, že něco není v pořádku. Vzpomněla si, že i Milovi bylo divné, jak tyhle superinteligentní programy mohly vůbec nechat takový genetický "zmetek", jakým Robin v jejich pojetí byl, vyrůst náhodou.
Jana se zvedla z divanu a upřeně se dívala na Robina. Jak se lišil od toho živého mladého muže, který za ní přiletěl na Nebeského Anděla a nabídl jí své služby a později i lásku! Teď v něm nezbylo ani za mák vášně. Žádný duch. Když ho ta potvora princezna Andrea vykastrovala, vyřízla mu víc než varlata.
"Měl jsi se se mnou proletět v Toy," řekla mu. "Vzduch nádherně voní. Udělalo by ti to dobře."
"Jsem dneska strašně unavený. Možná jindy."

"Jasně. Jdu si dát dolů sprchu a převlíknout se. Uvidíme se u večeře."
Bezbarvě se na ni usmál a přikývl.
Když se sprchovala, myslela na to, jak moc se na habitatu nudí. Jinou alternativou pro ni byla smrt v tom rozbořeném nákupním středisku, kdyby pro ně Toy nepřiletěla v pravý čas, aby je zachránila. Uvažovala bez nějakého zvláštního zájmu nad tím, co je asi s vévodou a ostatními, hlavně s těmi jeho dvěma příšernými dětmi, co se ji pokusily zabít. Ale ze všeho nejvíc ji zajímal Milo.
Teď už určitě docela vyrostl a určitě ani trochu nepřipomíná jejího syna Simona, jehož tělo si tak krutě přivlastnil. Doufala v to. Chudák Simon...
Chudák svět - teď, když Milo a Ashley spojili své síly a ovládali nejen Nebeského Anděla, ale celou flotilu Nebeských Lordů. Milo. Jak ho nenávidí. Vzal jí úplně všechno - i jejího vlastního syna. A teď měl moc dobýt celý svět.
To, co ze světa zbylo.

Kapitola pátá

Milo Haze ležel nahý na špinavé posteli, ruce měl sepjaté za hlavou a oči upíral na prostor za stropem. Byl klidný. Už poslední tři měsíce. Promáčkliny na ocelových dveřích pocházely z počátečních dnů jeho uvěznění stejně jako díry ve zdech. Když nakonec vzdal své zbytečné návaly vzteku, rozhodl se používat spíš myšlení než svaly. Určitě existuje způsob, jak se znovu vetřít do přízně Ashley...
A teď si myslel, že už našel řešení. Ten plán ho napadl před týdnem a od té doby jej rozebíral na jednotlivé etapy, znovu sestavoval dohromady a vylepšoval ho. Věřil tomu, že má zpoloviny šanci uspět. Teď už byl připraven celou akci rozjet.
Trpělivě čekal, až na hodinách bude 18.00, potom vstal z postele, vzal ze země tác s prázdným nádobím a šálkem a šel ke dveřím. Téměř okamžitě se otevřelo okénko ve dveřích a Shan nahlédl dovnitř. Milo k okénku zdvihl tác. Když si ho od něj Shan bral, Milo mu řekl: "Potřebuji mluvit s Ashley. Je to důležitý."
"Víte, že to nejde," odpověděl zdvořile Shan. Potom na chvilku zmizel z dohledu, jak pokládal tác na zem a bral další s Milovou večeří.
Milo si podávaného tácu nevšímal. "Říkám ti, že je to moc důležitý. Pro Ashley. Bude se mnou chtít mluvit, až se dozví, o co jde."
"Už s vámi nechce nikdy mluvit," řekl mu Shan. Nepodařilo se mu skrýt v hlase aroganci.
Milo se ovládl. Jestli se všechno podaří podle plánu, tak bude mít spoustu času se tomuhle bezpohlavnímu Minervanovi pomstít. "Jenom ten vzkaz Ashley vyřiď," požádal klidně. "Řekni jí, že pro ni mám něco životně důležitýho."
"Nikdy pro vás neudělám nic, Milo. Po tom, jak jste zacházel s Tyrou. Vemte si ten tác."
Milo si ho stále nevšímal. "Je ve tvým vlastním zájmu předat Ashley můj vzkaz. Jestli se někdy dozví, žes ji připravil o šanci žít znovu jako živý člověk, bude zběsilá, však ji znáš."
Shan se zachmuřil. "O čem to mluvíte? Jak by z ní mohl být zase člověk? To není možný."
"Ale já jsem přesvědčen o něčem jiným. Vymyslel jsem způsob, jak by mohla získat nový tělo. A ty jí to musíš říct."
Shan se na chvíli zamyslel, potom zavrtěl hlavou. "Nesmysl. Zkoušíte, co se dá. Chcete s ní mluvit jenom proto, abyste ji přesvědčil, že vás má pustit. Jenže já vám nepomůžu. Vemte si ten podnos nebo zůstanete o hladu."
Tentokrát si Milo tác vzal. Když už Shan zavíral okénko, řekl: "Počkej, Shane."
"Co ještě chcete?" zeptal se ho podezřívavě.
Milo se na něj usmál: "Pozdravuj ode mne Tyru."
Shan s řinkotem zavřel okénko.
Milo se vrátil do postele, pořád se ještě usmíval. Teď všechno záleželo jenom na jeho spekulaci o tom, že nebyl úplně odříznutý od Ashleyiny přítomnosti. No ano, Shan mu říkal první den, když ho tu uvěznili, že Ashley nařídila robotům odstranit všechny senzory z jeho bytu, ale od samého počátku měl podezření, že si Ashley nenechá ujít to potěšení dívat se na něj a poslouchat ho, jak trpí. Jestli se mýlil, je jeho plán ztracený.
Nemusel čekat dlouho. Za několik minut zaslechl něco z druhé strany dveří. Potom se dveře začaly těžkopádně otevírat. Když byly zpola otevřené, škvírou se protáhl robot. Sférický robot na pavoukovitých nohách capkal k posteli. Milo se na něj klidně díval. "Ahoj, Ashley," pozdravil.
Robot se zastavil u jeho postele. "Jestli je to jeden z těch tvých triků, Milo, tak tě zničím," ozvala se Ashley přes robota.
Milo se posadil na posteli. "Takže Shan ti můj vzkaz předal?"
"Nezáleží na tom, jak jsem se dozvěděla, o čem jste spolu mluvili. Řekni mi jenom, jak se zase můžu stát člověkem. Máš třicet vteřin na to, abys mě přesvědčil."
Milo se usmál. Hádal správně. Nechala senzory v jeho bytě. Klidně řekl: "Není třeba spěchat. A nevyhrožuj mi nebo ti neřeknu to, co potřebuješ vědět."
"Milo...!"
"A než začnu mluvit, chci si stanovit podmínky..."
Z robota se ozval prskavý zvuk. Potom: "Podmínky? Co máš na mysli pod pojmem podmínky? Nemáš právo klást si požadavky!"
Položil si ruce za hlavu a lehl si na postel. "Jestli nejsi připravená uzavřít dohodu, tak to necháme tak. A zavři za sebou, až půjdeš pryč."

Z robota se ozvalo další prskání a po něm: "No dobře, vyhráls... zatím. Jaký jsou ty tvoje podmínky?"
"No, pro začátek chci samozřejmě zase volnost pohybu po lodi."
"Podle toho, co mi slibuješ, by to šlo. Co dál?"
"Ten syčák Shan bude můj osobní otrok."
"Stejně jsem ho chtěla potrestat. Ano... souhlasím."
"A chci zpátky tu holku."
Ticho znamenalo souhlas s jeho požadavkem.
"Ashley?"
"Napřed mi řekni, jak se můžu zase stát člověkem."
Po chvilce zaváhání odpověděl: "Dobře." Vstal z postele a začal přecházet po pokoji. "Asi jsi nezapomněla na našeho nezvaného hosta Robina a jeho parádní stroj...?"
"Samozřejmě, že ne."
"Mimochodem předpokládám, že jsi ten jeho přístroj už neviděla od doby, co tak najednou vodlít, že ne?"
"Ne," odpověděla Ashley a potom netrpělivě dodala: "No, tak už mi to řekni."
"Taky si budeš pamatovat - protože jsi určitě poslouchala za dveřmi všechno, co jsme si s ním tehdy povídali - jak popisoval svůj život na Šangri La s těmi podivnými Eloi."
"Ano, ano. A co?"
"Vzpomínáš si na to, jak říkal, že v tom habitatu mají uložený lidský vajíčka a spermie?"
"Já... myslím, že jo. Proč?"
"No, a jsme u toho! U zdroje tvýho novýho těla!"
Robot k němu přicupkal a napřáhl na něj laserový řezák. Zatlačil ho do rohu místnosti. "Ashley, co...?"
"Možná už mi to nemyslí tak jako dřív, ale zase nejsem totální idiot!" křičela. "Co pro mě asi znamenaj nějaký zmražený spermie a vajíčka na ukrytým habitatu pod vodou na Jižním pólu? Odpověz mi rychle, Milo, než ti zapracuju na očích!"
Zdvihl ruce. "Počkej! Nech mě to vysvětlit."
"Tak dělej."
"Habitat je plnej nový techniky. Ty inteligentní samovyvíjející se programy, o kterejch nám Robin vyprávěl, by mohly být schopný vymyslet takový zařízení, kterým bych zakódoval tvoji osobnost a vzpomínky z tvého biočipu do mladého prázdného mozku."
Ashley chvíli mlčela, než strávila, co jí řekl a potom se zeptala: "To by šlo?"
"Samozřejmě. Bez potíží, pokud budu mít k dispozici to nezbytný zařízení."
"Aha..." řekla pomalu. "Ale jak ten habitat najdeme? Zkoušela to celá flotila Nebeských Lordů a nepovedlo se jim to."
"Byli to primitivové. My přece máme technický prostředky, jak Šangri La vystopovat. Řekneme Carlovi, aby několik robotů proměnil v podvodní letadla bez pilota řízený na dálku. Ty budou pod ledem habitat hledat. Až ho najdou, tak led lasery probořím a donutíme habitat, aby se vynořil."
"Říkáš to, jako by to všechno bylo úplně snadný."
"Hodně jsem o tom přemýšlel. Věř mi."
"Ha!" Ale laser přece jen odtáhla.
"Takže? Ujednáno?"
"Myslím, že jo."
"A dostanu tu holku?"
"Ale jo, dobře."
Milo se zašklebil. "Dovedeš mě k nim? Chci jim tu dobrou zprávu říct osobně."
"To by šlo..."
Tyra zbledla, když se ve dveřích objevil Milo, což se mu moc líbilo. Shan seděl vedle ní na gauči a nevěřícně na něj koukal s otevřenou pusou. "Jak... jak... jste se dostal ven?" vykoktal.
Milo si ho nevšímal. Postavil se, ruce si dal v bok, a upřeně sledoval Tyru. Její rostoucí strach a panika ho vzrušovaly.
"Jo, jsem to já, Milo. Nevyrost jsem vod tý doby, co jsme se neviděli? Jak vidíš, mám už pubertu za sebou a slibuju ti, že naše milování bude mnohem uspokojivější než předtím. A hned teď ti to předvedu..." Přistoupil k ní. Shan okamžitě vyskočil z gauče a postavil se mu do cesty. Milo ho popadl za krk. Teď už byl větší než Shan. A mnohem, mnohem silnější. "Situace se změnila, ty mlnervanskej skřete. Jsem zase nahoře, takže tys v prdeli." Potom ho popadl a mrštil s ním přes místnost.
Tyra vstala a utíkala ke sténajícímu Shanovi. Milo k nim došel, a jak klečela u Shana, popadl ji zezadu za krk a přinutil ji zase vstát. Vzpírala se, ale byla bezmocná, když ji odváděl do ložnice. Sevření nepovolil. S prásknutím za nimi zavřel dveře.

Kapitola šestá

Milo Haze, nebo spíš James Gleick, se objevil na "povrchu" Belvederu. Vlastně to byl vnitřní povrch čtyři míle dlouhého válce habitatu. "Podlaha" se od něj ke vzdálené stěně mírně zaoblovala, potom se přeměnila ve strop a pak se otáčela zase zpátky na druhou stranu. V románu, který Milo četl, Trilion příběhů světla a lásky, byly na habitatu nesmrtelných stromy, tráva, dokonce i říčky, ale Milo kromě skleněných pruhů, kterými dovnitř pronikalo odražené sluneční světlo, viděl jenom nekonečné akry monotónního plastiku a kovu.
Vzduch byl tady "venku" stejně odporný jako dole. Bakterie v soustavě recyklace vzduchu, vytvořené před staletími,

určitě prodělaly nějakou mutaci a už dávno neplnily svoji funkci na sto procent. Ale protože všechny formy genetického inženýrství byly na Belvederu zakázány, Milo věděl, že na opravu defektu není žádná naděje.
Šel na nedaleké nádraží a po krátkém čekání nastoupil do jednokolejného vlaku. Byl samozřejmě rozdělený: pro muže byl vyhrazen první vagón, ženy měly k dispozici druhý. Cílem jeho cesty byla Hala otců. Konala se tam další schůze, na níž se měl jako vždy projednávat problém Země. Neustále se projednával problém, jak odpovědět na rádiové signály, které byly z planety pravidelně vysílány, ale doposud nepadlo žádné rozhodnutí. Přes rozdílná religiózní a politická stanoviska se otcové radili s vládnoucími úřady ostatních habitatů - Cruise City, Starshine a Karagandy - které byly tímto fenoménem stejně šokovány. Podobně jako otcové na Belvederu, ani ostatní vládci své obyvatelstvo o signálech neinformovali, neboť měli obavy z možných sociálních nepokojů. Marťanské kolonie, které byly mimo dosah signálů ze Země, byly rovněž informovány a jejich různé vládnoucí strany reagovaly stejně šokovaně.
Ostatní habitaty doposud podle vzoru Belvedeřanů na signály ze Země neodpovídaly, ale Milo měl podezření, že tento jednotný přístup už dlouho nevydrží. Jeden z habitatu docela jistě v brzké době odpoví, i když věděl, že Belveder to nebude. Otcové se domnívali, že obyvatele Země nelze zachránit. Jeden otec na úvodní schůzi, která se těmito signály zabývala, naznačil, že to všechno je jenom Satanův trik. Ti, kdo vysílají signály, podle něj tvrdili, že žijí v oblasti, kde se už po staletí nevyskytuje plíseň, ale to by mohla být jenom lest, jak nalákat dolů na Zem belvederské obyvatele, aby je nakazili strašnými nemocemi. Právě proto byl Milo na tu schůzi přizván. Potřebovali od něj jako od hlavního lékařského experta habitatu radu. Je skutečně nemožné, aby nějací lidé žili na planetě tak dlouho po Genetických válkách?
Milo souhlasil s tím, že se to zdá nepravděpodobné, ale docela jistě to není nemožné. Je pravda, že doposud, už po celá staletí, nebyly zaznamenány rádiové signály ze žádného místa na Zemi, ale to mohlo být způsobeno i tím, že zatímco technickou civilizaci zničily plísně a další hrůzy, které rozbujely v Genetických válkách, lidstvo jako takové vyhlazeno nebylo. Zbytky stále přežívaly a pomaličku se propracovávaly zpátky na technickou úroveň. Nebo spíš jen jedna komunita. Signály totiž byly vysílány pouze z jednoho místa. Ze severovýchodního pobřeží Austrálie.
Jakmile Milo vstoupil do konferenční místnosti Haly otců, pocítil všeobecné rozrušení. Byl si jistý, že se něco stalo. Když se posadil na své místo u stolu, otec Massie od jeho čela se na něj podíval a zamračil se. "Čekali jsme na tebe, bratře Jamesi."
Milo mírně sklonil hlavu: "To je mi líto, dostavil jsem se jak to šlo nejrychleji, otče Massie."
Otec Massie něco s nelibostí zamumlal a potom řekl: "Teď se pomodlíme..."
Milo zavřel oči a s rukama sepjatýma se pokoušel ignorovat mumlání otce Massieho a byl zvědav, co se stalo.
Modlitba trvala dlouho. Nakonec otec Massie řekl: "Teď zahájíme naši schůzi. Mnozí z vás už vědí, co se stalo. Mám tu smutnou povinnost říci vám ostatním, že jsem dostal skličující vzkaz z habitatu Karaganda..."
Milo zpozorněl. Ať otce Massieho skličovalo cokoli, stálo za to si to poslechnout.
"Odpověděli na signály ze Země," oznámil otec Massie. "Jsou ve spojení s lidmi na Zemi nebo kdo to vlastně je, možná dokonce i právě teď. Ale to nejhorší teprve přijde. Mají v úmyslu vzít lidi ze Země za slovo a uvěřit, že právě jejich území není napadeno plísní. Posílají na Zem loď."
Mila zalil nápor emocí. Nějak, nějakým způsobem se chtěl na tu loď dostat.

Ayla čekala netrpělivě s Juli u ponorky. Nedaleko plaval Kell, pořád otáčel hlavu a rozhlížel se, jestli nezahlédne nějaký náznak nebezpečí. Harpunu měl připravenou v pohotovosti. Ayla a Juli zbraně neměly. Dokonce i když jim Velký bariérový útes sloužil jako přirozená obrana proti nejnebezpečnějším živočichům, kteří teď žili v oceánech světa, pořád bylo možné, že by se do vod mezi útesem a břehem mohla dostat oliheň, mořští červi a další veliká a nebezpečná mořská stvoření. Proto bylo nutné vybudovat v moři stěny, aby chránily vnitřní palmyrské vody, kde měli rybí farmy.
Juli poklepala Ayle na rameno a ukázala dopředu, ale Ayla už pět velikých nejasných postav, které se k nim blížily, spatřila. Dala Kellovi signál a ten přikývl, potom obě uchopily držadlo velkého proutěného koše a pomalu připlouvaly k pěti postavám, které se zastavily asi čtyřicet stop od nich. Když se přiblížily, poznala Ayla toho největšího ze všech, kterému dala jméno Tygr. Byl to vůdce mořských lidí. Z jeho čtyřčlenného doprovodu byly dvě ženy. Ayla zdvihla ruku na pozdrav. Tygr pozdrav opětoval. Velké drápy na prstech s plovacími blánami měl zataženy v mírumilovném gestu.
Ayla a Juli se zastavily a položily veliký hranatý koš na písčité mořské dno. Byl po okraj plný čerstvě zabitých ryb. Tygr připlaval blíž, aby zkontroloval obsah koše, s uspokojením přikývl, potom se otočil a pokynul svému doprovodu. Ženy připluly na mělčinu. Také něco držely. Položily to vedle koše s rybami, potom zase rychle odpluly k mužům. Ayla se na tu věc dívala a mračila se. Bylo to z kovu, asi tři stopy dlouhé a stopu široké. Rozpačitě se podívala na Tygra a dala mu rukou znamení, že neví, co to je. Zatřásl hlavou; Ayla se tohle gesto naučila rozpoznat jako výraz znepokojení, připlul k tomu předmětu, sklonil se a pohrával si s něčím na straně. Otevřel poklop a Ayla si nakonec uvědomila, že je to bedna. Nahlédla dovnitř. Neměla ponětí, co to je, ale jedno věděla s naprostou jistotou - byla to nějaká zbraň. Kývla na Tygra, posunkem vyjádřila vděčnost, potom natáhla ruku a chtěla víko zavřít. A právě v tu chvíli ji Tygr chňapl za ruku...
Mořští lidé byli geneticky vyvinutí už dávno některou z Genetických korporací, aby pracovali pod vodou, například v dolech a na rozsáhlých rybích farmách, které existovaly před Genetickými válkami. I když jim více vyhovovaly hlubší vody, dokázali se přizpůsobit jakémukoli tlaku. Před několika desítkami let se Tygrova skupina rozhodla přesídlit blíže ke břehu, aby unikla zhoršujícím se podmínkám ve volném moři. Zatímco některé geneticky vyšlechtěné druhy v otevřeném moři velmi dobře prospívaly, obyčejné ryby prodělávaly degeneraci a právě ryby byly hlavní složkou potravy mořských lidí. Našli si útočiště v rozlehlém potopeném habitatu nedaleko Velkého bariérového útesu. Původně prováděli nájezdy na malé palmyrské rybí farmy, protože ryb i v oblasti útesu ubývalo, a mezi nimi a lidmi se rozpoutala válka. Aylina matka Glynis se zasloužila o dosažení míru mezi oběma skupinami. Velmi odvážně vyplula sama, aby se

postavila útočícím mořským lidem a navrhla jim smír tak, že jim nabídla spoustu mrtvých ryb. Mořští lidé ryby přijali a odpluli. Když se znovu vrátili, přinesli rovněž dar na usmířenou. Byl to malý počítač.
Vyšlo najevo, že v potopeném habitatu japonského původu byla spousta vybavení ve velmi dobrém stavu, přestože už roky leželo pod vodou (z toho mála, co Palmyřané pochopili z gest mořských lidí se zdálo, že většina habitatu byla stále ještě vodotěsná, když jej našli; když přestal fungovat přívod vzduchu, dali Japonci přednost smrti na mořském dně, než by riskovali zamoření plísní na pevnině). Tak začala dlouhá léta obchodování mezi mořskými lidmi a Palmyřany. Ted to všechno měla na starosti Ayla (vůdci mořských lidí - dožívali se jen krátkého věku - dali jasně najevo, že budou jednat jenom s ženami). Celou dobu žili spolu v míru. Od těch starých špatných časů žádný mořský člověk nenapadl pozemšťana. Až teď...
Ayla byla tak překvapená, že jí skoro vypadl náústek. Upřeně se celá zkamenělá dívala do Tygrových kulatých rybích očí. Co udělala špatně? Jaké jejich tabu narušila? Proč na ni útočí? A útočí na ni vůbec? I když ji držel pevně za předloktí, měl drápy zatažené. Teď ukazoval dozadu přes rameno do moře, odkud přišel. Potom udělal znamení nebezpečí. Třikrát. Potom ji pustil, otočil se a odplul. Jeho čtyři lidé odpluli s ním.
"Co to všechno mělo znamenat?" zeptal se Kell, když už zase byli v těsné tlakové komoře ponorky. "Chvíli jsem měl dojem, že na tebe útočí. Už jsem se na něj chtěl vrhnout, když vtom tě pustil."
Ayla se mračila a zavrtěla hlavou. "Vím jen to, že mi třikrát dal znamení nebezpečí. To znamená veliké nebezpečí. A musí to být v prostoru mezi útesem a břehem, jinak by mi to neukazoval. Varoval nás."
"Strašně jsem se bála," řekla Juli, když spustila motory ponorky. "Předtím se nikoho z nás nedotkl. Nikdo z nich."
"Myslím, že mě chňapl za ruku, aby mi dal najevo, jak důležitý je jeho vzkaz," uvažovala Ayla.
"Ale když nevíme, co to je za nebezpečí, co můžeme dělat?" zeptal se Kell.
"To nevím," připustila Ayla. "Budu o tom muset promluvit s tátou..."
Ayla zažila další překvapení, když se dostali na pevninu; její otec nebyl na svém obvyklém místě v pozorovatelně, ale čekal na ně na pláži. Byl rozrušený.
Když jí pomáhal sestoupit z ponorky, řekla: "Tati, dnes se stalo něco divného. Tygr -"
Nenechal ji domluvit. "Mám vynikající zprávu, zlato! Zachytili jsme odpověď z jednoho vesmírného habitatu!"
Překvapeně na něj zírali. "Vážně?"
"Ano!" vyhrkl šťastně. "A nejen to, pošlou k nám dokonce expedici!" Objal ji. "Aylo, budeme mít hosty!"

"Samozřejmě musíme z Belvederu vyslat představitele, který se zúčastní karagandské expedice na Zemi," řekl Milo.
Všechny obličeje kolem stolu se k němu obrátily. Otec Massie se tvářil nedůvěřivě. Nebyl sám. Uplynuly dlouhé vteřiny a potom otec Massie pomalu řekl: "Ztratil jsi rozum, bratře Jamesi?
Nechceme s tím prokletým světem mít vůbec nic společného."
Milo se díval na velký kovový kříž, který visel nad stolem za židlí otce Massieho. "Není snad naší povinností ohodnotit situaci tam dole? V komunitě by se mohly vyskytovat duše, které nejsou odsouzeny k záhubě. A je třeba vzít v úvahu ještě jeden aspekt. Pokud Karaganda uzavře s pozemskými lidmi nějakou alianci, bylo by velmi užitečné mít někoho, kdo by dohlédl na celý vývoj situace." Milo se na chvíli odmlčel, aby nechal doznít smysl svých slov. Byl spokojen, když se otec Massie zatvářil zamyšleně. Chytil se. Potom pokračoval: "Proto navrhuji, aby jeden otec, dobrovolník, doprovodil Karaganďany na Zemi..." Znovu se odmlčel a čekal, až šepot hlasů utichne. Rozhlédl se kolem stolu. "Bude to samozřejmě nebezpečná mise a je možné, že na té planetě čeká smrt, ale jaké větší pocty by se mohlo belvederskému otci dostat, než se takto obětovat Bohu? A zároveň vykonat dobrou službu Belvederu samotnému?"
Teď se v ponuré místnosti rozhostilo ticho. Otcové se na sebe dívali, rozrušení a rozpačití. Nakonec se všichni otočili na otce Massieho, který stále ještě přemýšlel. Uplynula celá minuta, než promluvil. "Ač na první pohled vypadal návrh bratra Jamese ohavně, jsem přesvědčen, že má smysl. Jsem připraven se nad tím vážně zamyslet. A vy všichni byste měli udělat totéž."
Ozvalo se souhlasné zamumlání, i když poměrně zdráhavě.
"Kdy se má konat karagandská expedice?" zeptal se Milo.
"Asi za dva měsíce," odpověděl mu otec Massie. "Předpokládají, že tak dlouho jim bude trvat, než přebudují svou marťanskou loď tak, aby byla schopná provozu v pozemské atmosféře."
Milo přikývl. Žádný z habitatů si neponechal zemské raketoplány. Protože všichni byli přesvědčeni, že je už nikdy nebude třeba použít, už dávno byly demontovány na náhradní díly. Odkašlal si a směle se zadíval otci Massiemu do očí. "Přirozeně já sám se dobrovolně hlásím a nabízím své služby expedici," řekl.
Reakce otce Massieho se dala čekat. Překvapeně zíral, potom na něj šibalsky zamrkal: "Ty co, bratře Jamesi?"
Milo klidně odpověděl: "Řekl jsem, že nabízím své služby na tenhle nebezpečný podnik. Koneckonců byl jsem to já, kdo navrhl, aby některý z otců doprovázel Karaganďany a je tedy přirozené, že i já dávám v sázku život."
"Ale z jakého důvodu?" zeptal se otec, co seděl po jeho levici. Jmenoval se Shaw, byl to obtloustlý muž s kulatým obličejem. Milo jej považoval za ještě pokrytečtějšího domýšlivce než jsou všichni ostatní. "Odpusť mi, bratře Jamesi, ale jsi jenom bratr. Nemáš kněžskou autoritu. Jak bys mohl eventuálně spasit duše těch ubohých pozemských stvoření?"
Milo se otočil a usmál se na něj. "Odpusť mi, otče Shawe, ale nepochopil jsi podstatu mého rozhodnutí. Nehlásím se dobrovolně kvůli pozemským lidem, ale kvůli odvážnému otci, který se na tuto misi přihlásí. Jsem, pokud mi odpustíte takovou neskromnost, nejvzdělanější léčitel na tomto habitatu. Kdyby se na planetě vyskytovala plíseň, potom bych mohl odvážnému otci poskytnout neocenitelnou pomoc." Otočil se na otce Massieho. "Domnívám se, že otec, který se na tuto misi vydá, si přinejmenším zaslouží mé lékařské schopnosti a léky."
Otec Massie na Mila beze slov upřeně zíral. Přitom si popotahoval vousy. Měl je, stejně jako vlasy, obarvené našedo.

Všichni otcové si barvili vlasy a vousy našedo, aby vypadali starší, a tedy autoritativněji. Protože si Milo pamatoval skutečné staré lidi, domníval se, že takto vypadají dokonce ještě absurdněji. Když nakonec otec Massie promluvil, řekl: "Připouštím, bratře Jamesi, že jsem o tobě měl v minulosti jisté pochybnosti. Ne snad kvůli něčemu konkrétnímu, chápeš, jen jsem byl prostě trochu znepokojený. Ale toto tvé gesto mě přimělo k tomu, abych na tebe pohlížel ve zcela jiném světle. Dobře tedy, přijímám tvou odvážnou nabídku. Poletíš na Zemi, bratře Jamesi. A teď se pomodlíme..."

Kapitola sedmá

Jean-Paul neměl radost, že je Nebeským Lordem. Příliš mnoho lidí mu kladlo otázky, na které nedokázal odpovědět; příliš mnoho lidí na něm bylo závislých. Zodpovědnost jej den ode dne tížila stále víc. A společně s tíhou zodpovědnosti na něj doléhala neustálá bolest smutku. Ať se snažil sebevíc, nedokázal přestat myslet na Dominique...
Pozoroval chaos v řídicí gondole. Všude kolem se povalovaly kusy vybavení a spousta neizolovaných drátů a kabelů. Ozývaly se zlobné hlasy, jak se inženýři mezi sebou dohadovali. Už toho bylo dost. Tým rybářů bude netrpělivý. Popošel kupředu a nahlas řekl: "No, jak to vypadá? Můžeme ten manévr provést?"
Hašteření utichlo a inženýři se dívali na sebe v očekávání, kdo z nich odpoví. Nějakou tichou vzájemnou dohodou to padlo na Marcela, malého šlachovitého muže. Pokrčil rameny: "Myslíme si, že by to šlo, ale bude to nebezpečný."
"To mi teda říkáš vážně novinu," ozval se Jean-Paul unaveně. Podíval se přes stěnu gondoly na oceán pod nimi. Poté, co zlikvidovali počítač, to byla skoro katastrofa na katastrofu. Udivovalo ho, že jsou ještě vůbec ve vzduchu. Několik dní se skoro bezmocně snášeli, zatímco inženýři se ze všech sil snažili opravit poškozené řídicí systémy. Předpoklad, že manuální ovládání získají "v několika minutách" se ukázalo příliš optimistické. Bomba zlikvidovala celý počítačový systém, včetně programů Ashley a Carl, a pokusit se řídit obrovskou vzducholoď bez pomoci počítače se ukázalo téměř jako nemožné. Pravda, získali manuální kontrolu směrových kormidel a výtahů, ale nepodařilo se jim ovládat pomocné rakety a museli uzavřít přívod proudu. S vypnutým proudem už nebylo možné kontrolovat teplotu plynu v plynových buňkách a loď brzy začala ztrácet výšku. Jen díky tomu, že shodili spoustu vybavení a díky zručnosti kormidelníků vzducholoď ještě nespadla.
Když se inženýrům podařilo získat bezprostřední kontrolu nad dvěma pomocnými raketami, odnesly severovýchodní větry Lorda Montcalma nad Pacific. Tou dobou se Jean-Paul radil se svými nejbližšími přáteli o tom, kam bude směřovat jejich další cesta. Dohodli se, že poletí dál nad Pacifikem směrem na jihozápad. Vrátit se k severoamerickému kontinentu znamenalo riziko, že se setkají s dalšími Nebeskými Lordy ovládanými programem Ashley, a protože už přímo neovládali laserový systém, pokud vůbec ještě fungoval, mohli by to při podobném setkání pořádně schytat.
Bezprostředním problémem byly potraviny. Zásoby se ztenčily a i když se jídlo striktně odměřovalo, nebylo jisté, zda postačí na uživení všech obyvatel vzducholodi. V posledních měsících přišli o mnoho lidí, ale pořád jich ještě na Lordu Montcalmovi bylo víc než osm set. Potom někoho napadlo velmi pochopitelné řešení. Rybolov. Vždyť přece letěli nad oceánem, takže by mělo být snadné snést se nad vodu, spustit nákladní klec tak akorát nad hladinu a potom hodit sítě...
Jo, teoreticky je to raz dva, jenže horší je realizace v praxi. Budiž však inženýrům připsáno ke cti, že se jim teď podařilo zprovoznit další dvě pomocné rakety, takže získali dostatečnou kontrolu nad lodí, aby se mohla nehybně vznášet ve vzduchu. Teoreticky.
"Dobře," řekl inženýrům, "jdeme na to. Dejte znamení rybářským týmům." Otočil se a šel do zadní části gondoly. Díra po výbuchu teď byla provizorně ucpána, ale pořád tudy foukalo. Znělo to, jako by křičela nějaká žena. Dominique.
"Ale šlo to rychle," řekl mu někdo. Kdo? Á, ano, Eric. Eric, co se ho pokoušel zastavit, když chtěl vidět její tělo. Trval na svém, takže to Eric vzdal. Viděl ten výraz v jeho očích. Šli nahoru na chodbu, kde byla těla uložena. Jean-Paul ji nepoznal, když Eric odhrnul zkrvavenou přikrývku. To, že mu řekl, že to všechno proběhlo rychle, mu bylo jen malou útěchou, když viděl, že žena, kterou miloval, vypadá, jako by projela vrtulí pomocné rakety. Nejvíc mu chyběla v noci. Přes den měl možnost soustředit se na nekonečné problémy zajištění chodu Lorda Montcalma, ale v noci na ni musel neustále myslet. Spal přerušovaně. Nejhorší byly chvíle, když se probudil a hledal ji u sebe - chvilku se divil, proč je v posteli sám a potom si vzpomněl...
Hvízdání pomocných raket změnilo výšku, jak Lord Montcalm pomalu vibroval, aby se posléze zastavil a vznášel se; potom začal klesat k oceánu. Se zachvěním se zastavil přibližně čtyři sta stop nad hladinou. Jean-Paul sledoval, jak křehká klec vyjížděla jedním z nákladových poklopů. Bylo v ní dvacet mužů, mezi nimi i Claud, který se dobrovolně přihlásil jako vedoucí rybářské čety. Jean-Paul se pokusil najít ho mezi nimi, ale na tu vzdálenost to nešlo. Ale viděl velikou hromadu sítí, které v posledních několika dnech chvatně upletli.
V tomto moři nebyly odporné řasy, které pokrývaly velké prostory oceánu. Jean-Paul se domníval, že dusí život pod vodou stejně, jako to bylo v případě plísně na zemi. Doufal, že tu bude dost jedlých ryb, aby se jim tahle výprava vyplatila. Klec se už téměř dotýkala hladiny. Někdo zamával operátorovi nahoře a klec se zastavila, houpala se na čtyřech kabelech, na nichž byla zavěšena. Muži okamžitě začali rozvíjet sítě. Zatím to klape, mumlal Jean-Paul a neustále bedlivě sledoval křehkou klec hluboko dole. "Dobře, poletíme dopředu, ale pomaličku," nařídil Jean-Paul. Lord Montcalm se znovu dal do pohybu. Moře bylo poměrně klidné, ale i tak si dělal starosti s tím, že kdyby se klec dotkla hladiny, byl by její tah tak veliký, že by mohl prasknout některý kabel, možná i několik.
Když byly vyhozeny všechny sítě, dal Jean-Paul pokyn, aby se vzducholoď zastavila. Muži dole potom začali vytahovat sítě. A právě v tu chvíli se to stalo...
Voda se rozčeřila. Bylo to před klecí a muži si toho nevšimli. Zcela se soustředili na sítě vzadu. Jean-Paul skoro vykřikl, aby je varoval, ale v poslední chvíli se zarazil, protože věděl, že to nemá smysl. "Okamžitě začněte zvedat klec!"

"Ale oni ještě určitě vtahují sítě dovnitř..." řekl Marcel.
"Udělejte, co říkám!" Zvýšil hlas tak, že úplně ječel.
Jeden z inženýrů k němu přispěchal.
"Co se děje?"
"Podívej se!" křičel Jean-Paul a ukazoval. Na hladinu se vynořovalo cosi obrovského, mělo to šedobílou barvu. Bylo to nejméně čtyřikrát delší než klec. Z vody se vynořila chapadla. Jeden z mužů si jich všiml... upozornil ostatní. Jean-Paul viděl, jak reagují, ukazují a rozrušeně gestikulují. Věděl, že jsou neozbrojeni, jen někteří měli nůž. Měl jim říct, aby si vzali pušky. Ale kdo mohl něco takového předvídat...?
Klec začala stoupat, ale už bylo pozdě. Obrovské Chapadlo se obtáčelo kolem jednoho kabelu. Menší chapadla začala obepínat klec po stranách. Jean-Paul cítil chvění přes palubu kontrolní gondoly.
"Panenko Maria," šeptal inženýr.
Klec už dál nestoupala. Místo toho se překlápěla. Všichni muži se vrhli na kolena. Menší Chapadlo popadlo jednoho muže, zdvihlo jej a rychle stáhlo pod vodu. Vynořilo se druhé veliké Chapadlo a obtáčelo se kolem dalšího kabelu.
"Jean-Paule," křičel Marcel, "operátor u zdvihadla říká, že už dál tu klec nemůže vytáhnout! Ta obluda váží několik tun! Chce vědět, co má dělat!"
Dobrá otázka, pomyslel si Jean-Paul, když viděl, jak další dva muži z klece zmizeli pod hladinou.

Když Jana seděla a klábosila s Davinem, pochopila, proč jí programy dovolily zůstat na Šangri La. Určitě to nebyl akt laskavosti, to věděla od začátku, a nebylo to ani kvůli Robinovi. Domnívala se, že když se jí programy vyptávaly na její minulost, byla to jenom naprogramovaná "zdvořilost", ale teď jí najednou svitlo. Byla pro ně nedocenitelným zdrojem informací. Šangri La byla po celá staletí odtržená od okolního světa. Aby programy mohly i dál plnit svou původní funkci - chránit Eloi - co možná nejefektivněji, potřebovaly nutně znát nejnovější historii a současný stav na planetě, aby mohly stanovit veškerá potencionální nebezpečí pro Eloi.
"Co jsi říkala?" zeptal se Davin, zmatený jejím nenadálým odmlčením.
"Promiň, jen jsem si na něco vzpomněla," řekla rychle, zlobila se sama na sebe, že ji něco tak zřejmého nenapadlo už dřív. Popisovala každodenní život v malé komunitě Minerva, která zbyla z kdysi velikého feministického superstátu. Zdálo se, že Davina minervanští muži skutečně zajímají a teď, když jí to všechno došlo, si kladla otázku proč. "Ptal ses mě na muže... jako osobnosti?"
"Ptal jsem se, jestli si ještě ve své modifikované formě udrželi schopnost dopouštět se fyzického násilí," opakoval Davin.
"Teoreticky ano, ale..." Znovu se odmlčela, jak jí před očima vyvstaly vzpomínky. Viděla ten strašný den, kdy Lord Pangloth bombardoval Minervu a kdy Nebeští válečníci seskákali s padáky na zem, aby dokonali masakr. Vzpomínala si na to, v jakém byla šoku, když, bez ohledu na všechno ostatní co se dělo, uviděla minervanské muže se zbraněmi v rukou. Odporovalo to všemu, co ji učili o přirozenosti minervanských mužů poté, co byli Matkou Boží proměněni. "... Někteří nakonec bojovali po boku minervanských žen. Myslím, že to byly atavismy. Určitě jsme měli několik atavismů mezi opičáky, které jsme používali jako dělníky. Vlastně jsme nemohli věřit ani jednomu šimpanzovi, když dorostli do určitého věku. Zavřeli jsme je do ohrad a samozřejmě jsme používali jenom dospělé samice." Na povrch vyplula další vzpomínka, usmála se. "I mě považovali za atavismus. Protože jsem malá. Byla jsem vysoká jenom jako průměrný minervanský muž."
Davin řekl: "Atavismy jsou nevyhnutelné vzhledem k náhodné mutaci za celá léta. Ale bylo by možné vyvinout genetickou opravnou jednotku - jednotku, jejímž úkolem by bylo znovu dotvořit v pravidelných intervalech DNA druhů."
Jana se podívala na hologram. "Taková věc byla nepochybně nad rámec možností minervanských genových inženýrů, když vyvinuli minervanského muže. Ale proč s takovou možností spekulovat teď? Docela určitě je příliš pozdě udělat cokoli pro kterýkoli druh na planetě... nebo ne?"
"Nerozumím," řekl Davin s pečlivě volenou dávkou nevinnosti v hlase.
"Tomu se mi nechce věřit," reagovala Jana suše. "Ale já se ptám, proč jsi právě řekl to, co jsi řekl. Máš snad v úmyslu udělat něco se světem tam venku? Vím, že to ve vašich silách je."
Davin zavrtěl hlavou. "Už jsem ti to vysvětloval, Jano. Naším jediným zájmem jsou Eloi. To je základem našeho programování. Nemůžeme si pomoci. Je sice politováníhodné, co se ve světě děje, ale je to mimo naše pole působnosti. Existujeme jenom proto, abychom pečovali o Eloi a abychom je chránili."
V jeho hlase bylo slyšet upřímnou lítost, ale Jana se nedala oklamat. Byla znechucená tou studenou nelidskou věcí, která manipulovala touhle přesvědčivou vizí člověka odněkud z vnitřku habitatu. Zhluboka se nadechla a rozzlobeně řekla: "Jestli se Milovi podaří najít tohle místo, budete mít co dělat, abyste zachránily sebe."
"Á, ano, ten tvůj Milo... velmi zajímavá kreatura."
"Kreatura je přesně ten termín, co na něj sedí. Ale tou zajímavostí už si tak jistá nejsem."
"Myslíš si, že pro nás znamená skutečnou hrozbu?"
"Ano. Jak už jsem ti říkala, Milo je skutečnou hrozbou pro každýho. A o Šangri La jevil veliký zájem, když o něm poprvé slyšel od Robina. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se vydal na jih nás hledat."
"Celá flotila Nebeských Lordů pátrala po Šangri La, jak jsi nás informovala, ale bez úspěchu."
"Celá flotila zastaralých vzducholodí s barbarskou posádkou. Nebeský Anděl je jiný. Je to úplně nové plavidlo se strašlivým zbraňovým systémem. Řídí ho programy, jako jsi ty. A Milo je taky jinej. Zase, stejně jako ty, ani on není člověk."

Kapitola osmá

Schůze probíhala hlučně. Ne všichni sdíleli Lylovo a Lonovo nadšení z blížící se návštěvy z vesmíru. Nejhalasnějším oponentem byl Jelker Banks. Už dlouho tvrdě kritizoval Lona Haddona a Ayla věděla, že jeho nepřátelství pramení z toho, že nebyl zvolen do šestice panovníků. Záští nainfikoval celou svoji rozvětvenou rodinu a všichni Banksové se usilovně snažili zkomplikovat život Haddonovi a jeho rodině, kterou teď tvořila jenom Ayla a její starší bratr.
Banks, obklopený svými příznivci na protější straně schůzovní haly, teď hovořil - nebo spíš hulákal: "... A já tvrdím, že bychom se mohli vystavit obrovskému nebezpečí! Jak víme, že můžeme těm vesmířanům věřit? Máme jenom jejich slovo, že nám neublíží! A Lon Haddon a jeho přátelé skočili na jejich pochybné ujištění, spolkli jim to i s navijákem!"
Ozval se hlasitý zlobný křik jeho živě gestikulujících přívrženců. Z ostatních částí haly zaznívalo souhlasné mumlání.
Lyle Weaver, který seděl v křesle panovníka, jim pokynul, aby se utišili a naznačil, že Lon Haddon odpoví. Ayla seděla v horní řadě a dívala se na otce, jak se zvedá. Se znepokojením si uvědomila, že jeho hlas zní stále unaveněji a chraplavěji.
"Můj vážený kolega se na celou situaci dívá nadmíru pesimisticky, když by se měl radovat z toho, jaké máme štěstí. Tento kontakt s našimi bratry na nebesích znamená pro nás počátek celé nové budoucnosti. A nejen pro nás, ale pro celé lidstvo!"
Z několika míst se ozval potlesk. Jelker Banks, i když mu nikdo nedovolil mluvit, mu skočil do řeči: "To říkáš ty, Haddone! Ale jak to můžeš s jistotou vědět? Teprve nedávno jsme se zbavili vlády Nebeského Lorda Letního vánku a ty nás zase chceš dostat do područí dalšího dobyvatele!"
"Jaký by mohli mít Karaganďané důvod k tomu, aby nás dobývali?" křičel Haddon.
"Stejný jako měli ti zatracení Nebeští lidé, když nás drželi v područí - abysme jim dodávali jídlo, šatstvo, zboží a vůbec!" odpověděl mu Banks.
"Proč by od nás potřebovali potraviny nebo něco jiného? Po staletí byli soběstační!" poznamenal Haddon.
"Možná už mají dost toho, že se živí recyklovaným svinstvem! Já osobně bych toho teda dost měl!" Svými slovy rozesmál dav - a nejen své příznivce.
Haddon počkal, až smích utichne a potom řekl: "Jsme s nimi ve spojení už tři týdny. Já osobně jsem strávil spoustu hodin komunikací s Karaganďany. Utvořili jsme si poměrně přesný obraz jejich společnosti a podmínek na jejich vesmírném habitatu. Připouštějí, že jejich způsob života není nejpohodlnější, ale potraviny rozhodně nejsou jedním z jejich problémů. Geneticky vyvinuté bakterie v jejich potravinářských továrnách jsou stále účinné a vyrábějí celou řadu syntetických potravin z recyklovaných organických materiálů."
"A zase, máš jenom jejich slovo!" křičel Banks.
"A já jim věřím!" odpověděl Haddon pevně. "Všichni bychom měli. Naši existenci a naši technicky poměrně vyspělou společnost považují za povzbudivou známku toho, že svět by se mohl po pohromách Genetických válek napravit. Přijedou sem, aby tuto možnost posoudili. Bez ohledu na to, čeho jsme dosáhli, víš sám, Jelkere Banksi,..." Haddon zdvihl ruku a ukázal na Bankse, "...že nemůžeme doufat, že odoláme plísni. Podmínky se stále více zhoršují. Nemusíš žít tak dlouho jako já, aby sis toho všiml. Bez pomoci vesmířanů... Palmyra už dlouho existovat nebude. Byli bychom blázni, kdybychom odmítli jejich nabídku na spolupráci."
Ayla vyšla na verandu v prvním poschodí, v rukou držela dvě sklenice chladného piva. Někde venku, v krajině zamořené plísní, nějaké zvíře vyjadřovalo halasně svou nelibost. Znělo to, jako by to byl jeden z těch obrovských hadů. Měla z toho nepříjemné mravenčení v zádech. Její otec seděl na rozkládací židli a díval se na temný oceán. Podala mu sklenici, přitáhla si další skládací židli blíž k němu a sedla si. Starostlivě se na něj dívala. "Proč jsi tak smutný? Hlasování jsi vyhrál."
"Já věděl, že to tak dopadne. A Lyle má koneckonců právo veta, ale jedná se o to, jakou podporu má Jelker. Stále vzrůstá a tím dnešním vystoupením získal další sympatie. Obávám se, že by mohl dělat potíže, až naši přátelé z vesmíru přiletí."
Upila trochu piva. "Já vím. No, já mám také obavy."
Otočil se k ní. "Kvůli Jelkerovi?"
"Kvůli němu a té jeho ošklivé rodině mám obavy stále. Ale o to teď nejde. Starosti mi dělá to, že na schůzi nikdo nemluvil o varování mořských lidí. Říkal jsi, že jsi to s Lylem zařídil tak, aby se o tom jednalo."
"No, řekl bych, že debata o vesmířanech trvala moc dlouho. Ale slibuju ti, že na příští schůzi o tom jednat budeme."
Oba pozorovali velikou a zlobně bzučící mouchu, jak narazila do sítě na verandě a potom odletěla. Ayla promluvila: "Další schůze bude až za čtrnáct dní. Měli bychom něco udělat už teď."
"Promiň, že ti to říkám, zlato, ale neděláš z toho příliš velikou záležitost? No tak se mořští lidé bojí něčeho, co ohrožuje jejich komunitu. To se dá čekat. Oceány jsou stále nebezpečnější, to víš sama. Možná se v jejich sektoru hodně rozmnožili mořští červi. Ale mořští lidé jsou vybaveni tak, aby se dokázali ubránit. Byli tak vyvinuti. Kromě toho, že se dokáží ubránit svým přirozeným nepřátelům, mají ještě zvýšenou schopnost odrazit ničivé nájezdy jiných mořských zařízení, ještě z doby, kdy se rozpoutala rivalita mezi Genetickými korporacemi. Takže být tebou, nedělal bych si s tím moc hlavu."
"Tak proč tedy chtěli, abychom jim dali zbraně?"
"Co?" Haddon byl překvapený.
"Vážně. Když jsme se dneska sešli s jejich vůdcem, Tygr pořád ukazoval na harpunu, co měl Kell. Bylo úplně jasné, co chtěl vyjádřit. Chce podobné zbraně. A chce jich hodně."
"Proč jsi mi o tom neřekla?"

"Neměla jsem možnost s tebou před schůzí mluvit. Chtěla jsem o tom začít, až se bude projednávat problém mořských lidí. A protože se na ně nedostalo, nemohla jsem se o tom zmínit." Pokrčila rameny.
Haddon se zachmuřil. "Nerozumím tomu... mají takové dlouhé drápy jako dýky a ty zuby... Na co by teď potřebovali zbraně? Nikdy předtím je neměli."
"Právě proto se bojím, tati. A Tygr mě znovu varoval. Stejně jako minulý týden. Chňapl mi po ruce a ukazoval do moře. A ještě něco je jinak. Vždycky ho doprovázejí dvě ženy. Myslím, že to jsou jeho manželky. Dneska s ním byla jenom jedna."
"To se da vysvětlit různě," řekl Haddon.
"Ano, ale když si to všechno srovnám dohromady, považuju to za špatné znamení. Stejně jako jeho jizvy."
"Jizvy?"
"Má vpředu na těle ošklivé a hodně dlouhé jizvy. A čerstvé. Já vím, že má na sobě prakticky pancíř, ale úplně jsem ztuhla, když jsem je viděla. Ti další muži je měli taky. Ať už jim je udělal kdokoli, určitě to nebyli žraloci ani mořští červi."
Haddon se znovu napil piva a po chvíli mlčení se zeptal: "Ty si s tím opravdu děláš starosti, viď?"
"Ano. Ale zatím jsem kromě Juli a Kella asi jediná. Lyle Weaver mě vždycky odbyde, když s ním chci o tom mluvit a s tebou je to totéž. Všichni se zabýváte jenom návštěvou našich přátel z vesmíru. Ale ano, chápu, že je to historická událost a pro Palmyru bude znamenat hodně, ale nemůžeme si dovolit ignorovat všechno ostatní, co by mohlo být důležité."
Povzdechl si: "Jo, já vím, že pořád mluvíme jenom o vesmířanech, ale je těžké myslet na něco jiného. Dává mi to naději, Aylo, naději. Poprvé za spoustu let věřím, že bychom mohli mít nějakou budoucnost. Samozřejmě v to nepočítám sebe. Mám na mysli tebe, Palmyru, lidské pokolení jako takové."
Ayla se uvnitř schoulila. Neměla ráda, když se zmiňoval, i když nepřímo, o svých nedávných narozeninách a o jejich významu. Nikdy s ním o tom přímo nemluvila, ale věděla, že na to byl víc než připravený. Nechtěla na to myslet. Představa, že někdy ode dneška do pěti let zemře, ji děsila. Rychle dopila pivo a vstala. "Jdu spát. Zítra zkontrolujeme vnější stěnu, takže musím brzy vstávat. Prosím tě, promluv s Lylem o tom, co jsem ti řekla o mořských lidech."
"Promluvím s ním. Slibuju."
"Dobře." Rychle odešla z verandy a nedala mu ani pusu na dobrou noc jako obvykle.

Otec s ní zatřásl, aby ji vzbudil. V časném ránu vypadal zasmušile. Okamžitě byla ve střehu. "Co se děje? Jsi v pořádku?" vyhrkla úzkostlivě.
"Jsem v pořádku... aspoň fyzicky, ale ty musíš hned vstát. Máme pohotovost."
Vtom si uvědomila, že slyší sirény. "To je...?" Vážně přikývl. "Před chvílí to zaznamenali na radaru. Je hodně daleko nad mořem, ale docela určitě míří k nám. Nebeský Lord."

Jean-Paul si třel štětiny, které mu vyrostly na vyzáblých tvářích, když se zamyšleně díval na osadu na pobřeží dole.
"Vypadá to, že prospívá. A je dost velká. Větší než jakékoli vazalské území, které patřilo Lordu Montcalmovi v Kanadě. Je vlastně větší než cokoli, co jsem viděl od té doby, co jsem odjel z Kanady."
Vedle něj stál Emile, odložil dalekohled a rozrušeně řekl: "Podle toho, kolik je tam domů, bych počet obyvatel odhadoval tak na pět tisíc. Několik malých továren. Rozsáhlé území obdělané půdy ve vnitrozemí a podívej..." Ukázal dolů na moře. "... ty stavby. Celá soustava obrany v moři a docela to vypadá i jako ohrady na ryby. Tyhle pozemský červi jsou vážně skvěle organizovaní."
Jean-Paul souhlasil s Emilem, který byl teď, po smrti Clauda, jeho zástupce. Tahle roztažená osada vskutku vypadala velmi organizovaně. A zdálo se také, že prosperuje nejvíce ze všech komunit, které kdy viděl.
"Nemají Nebeského Lorda," řekl najednou, "už poměrně dlouho žádného neměli. Proto to vypadá tak dobře."
"Možná máš pravdu," souhlasil Emile. "Ale teď už ho mají. Nás. Pořád máme na palubě spoustu bomb. Pár jim jich tam hodíme, aby jim bylo jasný, jak s nima hodláme jednat, potom dolů pošleme ozbrojenou skupinu - pořádně velkou - a vypleníme to tam, seberem všechno, co je k jídlu."
"Ano, předpokládám, že je to jediný možný způsob," připustil Jean-Paul zdráhavě. Za starých časů, kdy Lord Montcalm a jeho vyvolení vládli na vzducholodi, nepomyslel ani na chvíli na pozemšťany. Samozřejmě opovrhoval těmi vyvolenými, ale jeho život vojáka byl pohodlný a snadný a domníval se, že je jenom správné, že Nebeští lidé jsou přirozeně nadřazeni těm, kdo byli odsouzeni plahočit se na zamořené zemi. Ale od té doby, co byl sám Lord Montcalm dobyt a nenáviděný program Ashley začal vládnout, změnil se jeho přístup k otázce dobytí a dobývání, dokonce i kdyby se jednalo jenom o ty, kdo obývají zemi...
"Co myslíš tím předpokládám?" zeptal se ho Emile nedůvěřivě.
"Všichni skoro umíráme hlady, včetně tebe. Ty jsi stejně jako já kost a kůže! Chceš znovu vyzkoušet rybolov?"
Ne, Jean-Paul dozajista nechtěl znovu vyzkoušet rybolov. Pohroma z toho prvního a jediného pokusu byla ještě v jeho mysli bolestně živá. Vždycky se mu dělalo špatně, když si vzpomněl, jak se z gondoly bezmocně díval na obrovskou oliheň, která stáhla jeho muže do moře. V křehké kleci jich pořád ještě několik bylo, když kabely definitivně nevydržely to napětí a klec spadla do vody. Jean-Paul se beze slov díval, jak byli zbylí muži vtaženi pod hladinu. Potom řekl stroze: "Bombardujte!" Než nakonec do moře vhodili několik bomb, zmizela jim ta kreatura z očí a Jean-Paul pochyboval o tom, že by ty bomby měly nějaký účinek.
Uvědomil si, že Emile ho pevně drží za paži. "Každým dnem umírají lidé na nemoci a podvýživu! To, že jsme narazili na tohle místo, je dar samotného Boha! A my si ho musíme vzít! Jakou jinou možnost máme, Jean-Paule?"
"Mohli bychom je o jídlo požádat," navrhl tiše.
Emile se na něj upřeně a vyděšeně díval. "Nedostatek stravy už má vliv na tvoje uvažování, milý příteli! Požádat je?

Požádat je!? A ty si myslíš, že nám prostě dají jídlo? Dobrovolně? Nebeským lidem?"
Jean-Paul si povzdechl. "Ne, samozřejmě máš pravdu. Připravte výsadek... a bomby. Zaútočíme co nejdříve."

Kapitola devátá

Milo Haze stál tváří v tvář své třídě. Byly v ní čtyři ženy a šest mužů. Ženy seděly na jedné straně malé, stroze funkční učebny, muži na druhé, dělila je ulička. Mezi ženami byla i sestra Anna. Trest na samotce si už odpykala a znovu se připojila ke třídě. Důsledně se pokoušela vyhnout se jeho očím, tak se bavil tím, že se snažil zachytit její pohled.
"Dobrý den, moji drazí bratři a sestry," řekl zvesela a obdařil je zářivým úsměvem. Když se jim všem díval do obličeje, podařilo se mu zachytit i pohled sestry Anny. Viděl, jak okamžitě zrudla a sklopila oči na pevně sepjaté ruce v klíně. "S dovolením otců dnešní plánované téma měním. Budu vám vyprávět o něčem úplně jiném." Zmlkl, když se v jejich obličejích objevilo překvapení, a potom pokračoval: "Určitě jste všichni slyšeli tu novinu, že budu doprovázet otce Shawa na jeho cestě na Zemi."
Všichni zdráhavě přikývli. Ubohý otec Shaw, pomyslel si šťastně Milo, docela jistě nebyl tak žhavý jako on, aby se účastnil mise na matičku Zemi; naopak, jeho obličej kovově zešedl, když mu otec Massie sdělil, že právě jeho centrální počítač náhodně vybral. Bylo jasné, že počítá s tím, že na té planetě zemře. Milo to naplánoval tak, aby se nezklamal.
Milo pokračoval: "No, dnes budeme mluvit o jistých medicínských aspektech Genetických válek a jejich následků. Dnes všichni jistě znáte příčinu Genetických válek, je to tak? Ty, bratře Johne, prosím, povstaň a pověz nám..."
Bratr John vstal. Byl to obtloustlý mladý muž, kolem pětadvaceti. Jeho obezita Mila teoreticky zajímala, protože mezi Super Standardy se nevyskytovala. Bratr John byl živoucím důkazem toho, že stopy regrese se projevovaly u lidského osazenstva Belvederu stejně jako mezi vyvinutými bakteriemi, které na habitatu vykonávaly tolik životně důležitých funkcí. Atavismy, přemítal Milo, a říkal si, jestli bratr John není nějakým způsobem spřízněný s boubelatým otcem Shawem.
Mladík si odkašlal a začal: "No, tedy, bratře Jamesi, Genetické války rozpoutali bezbožní, Satanem posedlí lidé, kteří vládli na Zemi. Chtěli získat absolutní moc nad svými nepřáteli. Pobízeli své genové inženýry, aby vytvářeli stále nebezpečnější živé organismy, které v očích Boha vyvolávaly odpor. Jen Bůh má právo vytvářet život a tito lidé se navěky prokleli svými akty vzdoru. Za trest se Bůh od lidí na Zemi odvrátil a planeta byla zamořena strašlivými plísněmi, které vytvořili samotní inženýři. Naši předkové tady v Belvederu byli ušetřeni, takže oni, my a lidé, kteří žijí v dalších habitatech a koloniích, mohou dosvědčit strašlivé zločiny proti Bohu, kterých se ti na Zemi dopustili, a pykat za ně..."
"Děkuji ti, bratře Johne. Výmluvně řečeno. Můžeš si sednout." Ty blbej, tlustej zmetku. "Ale abychom byli jen o maličko přesnější, Genetické války vyvolaly organizace známé jako Genetické korporace. Byly to obrovské mezinárodní společnosti, které vydělávaly peníze na genovém inženýrství a byly tak velmi mocné. Mezi těmi pekelnými (ha!) lidmi, kteří korporace řídili, panovala obrovská rivalita. Kradli si navzájem genové inženýry, vraždili klíčový personál svého nepřítele, sabotovali si navzájem chod svých podniků (moje specialita, vzpomněl si Milo s potěšením) a celkově spolu vedli pokoutnou válku. Válka potom přerostla v otevřený boj a byly do ní zavlečeny i všechny nezávislé státy. Rozjela se mašinérie biologického zabíjení - na zemi, ve vzduchu a v mořích. Nejdříve spolu všichni uzavřeli smlouvu o nepoužití bakteriologických a virových zbraní, ale nevyhnutelně jedna korporace tuto smlouvu porušila a po ní hned další. Tak začaly bujet plísně...
Umělé plísně, jak se jim říkalo, byly nejrůznějšími způsoby rozprašovány, důmyslně až úplně primitivně. Různé byly také plísně. Některé se rozrůstaly velmi rychle, jiné měly delší inkubační dobu. Jeden druh, známý jako 'Černá smrt', se podobal dýmějovému moru, té původní černé smrti. Vyvolávala vysoké teploty a silné, bolestivé otoky v podpaží, na tříslech a v krku - v lymfatických uzlinách. Název dostala od tmavých skvrn, způsobených krvácením do kůže. Její nová verze stoprocentně zabíjela během tří až čtyř dnů. Byla vyvinuta tak, aby odolávala všem tehdy dostupným lékům, stejně jako všechny ostatní umělé plísně. Mnohem rychlejší účinek měla známá plíseň s názvem 'Svatojánská muška'. Byl to virus, který se šířil vzduchem. Všichni, kdo byli v dosahu rozptylu, okamžitě zkolabovali, měli prudké křeče a zvraceli. Během několika minut zemřeli, oběti se udávily vlastními zvratky."
Zmlkl, aby jeho slova měla náležitý dopad, a podíval se na Annu. Znovu ji přistihl nepřipravenou. Byla hodně bledá, ale v okamžiku jí zrůžověly tváře, když odvrátila oči. V duchu se zasmál a pokračoval: "Potom tu byly ještě velmi účinné výtrusy hub, které se rovněž šířily vzduchem. Když je člověk vdechl, rychle pokryly plicní výstelku houbovitými výrůstky, což postupně znemožnilo dýchání. Smrt obvykle nastala během čtyřiadvaceti hodin.
Většina plísní byla vyvinuta tak, aby měla krátkou životnost. To znamená, že bakterie a viry byly účinné dejme tomu řádově několik dní, potom se rozptýlily a rozpadly. Ale některé, buď byly tak vyvinuty nebo to byla záležitost mutace, se dokázaly donekonečna reprodukovat stejně jako přirozeně se vyskytující bakterie a viry. Výsledkem bylo, že dokonce i po Genetických válkách - a ty trvaly všeho všudy sedm měsíců - se některé plísně rozrůstaly dál. Naši předkové zde na Belvederu se mohli jenom dívat na to, jak lidská civilizace na Zemi pomalu hyne. Předpokládali, stejně jako my, že veškeré lidstvo na planetě vymřelo. Tím pádem se Belveder podobně jako další habitaty přestal o Zemi zajímat již před staletími. Ale teď jsme se dozvěděli, že nějací lidé přežili: lidé, kteří vysílají rádiové signály. Tvrdí, že plísně již dávno vyhynuly. Tvrdí, že jsou absolutně zdrávi a že se nemusíme obávat žádných infekcí. No, to s otcem Shawem zjistíme, až se dostaneme na Zem."
Jeden žák se přihlásil.
"Ano, bratře Danieli?"
Bratr Daniel začal váhavě: "Říká se, bratře Jamesi, že to všechno může být ďábelský trik. Že ta stvoření jsou prokletá a

že se pokoušejí nalákat dolů lidi z habitatu, aby je nakazili svými nemocemi."
"No, pokud k tomu dojde a otec Shaw a já se vrátíme na Belveder nakaženi nějakou hroznou pozemskou nemocí, spoléhám na vás, moji drazí žáci, že využijete svých lékařských znalostí co možná nejlépe," řekl jim a dobrotivě se na ně usmál. Zděšeně na něj zírali. Očividně ten žert nepochopili.

Nebeský Lord, který se bokem směrem k Palmyře vznášel nad mořem, začal stáčet příď k městu. "A je to tady," vyhrkl Haddon, který se díval úzkým průzorem v silné zdi velitelského bunkru.
"Nezbývá nám než věřit v Boha," řekl Lyle Weaver, který stál vedle něj a díval se podobným průzorem.
"Raději bych věřil těm nábojům," zamumlal Haddon.
"No, za chvíli poznáme, jestli máš pravdu," řekl Weaver. "Dávám povel k palbě už teď." Zapnul mikrofon. "Všem bateriím. Zahajte palbu. Opakuji, zahajte palbu!"
Palmyra vypadala pustě. Ulice byly prázdné. Většina obyvatel se ukryla pod zemí. Ale když na ni padl stín veliké vzducholodi, na šesti různých místech se začalo něco dít. Maskovací sítě, falešné střechy a stěny byly chvatně odstraňovány a objevilo se šest stanovišť s děly. U každé zbraně byli tři muži. Hlavně děl mířily na Nebeského Lorda. Všechny spustily palbu. Palmyrou se rozlehly hlasité výstřely a budovy se otřásly.
"Ti cvoci na nás střílejí!" vykřikl Emile a opovržlivě se smál. "Copak neví, že je to ztráta času? Naše automatické obranné zařízení přece... Kriste Ježíši!" Ucítil, jak na trup Lorda Montcalma dopadly střely. Překvapeně zíral na Jean-Paula. "Lasery! Nefungujou!" Ale ještě než to dořekl, odněkud nad kontrolní gondolou vystřelil paprsek a zneškodnil náboj, ještě než doletěl k Nebeskému Lordu. Potom další paprsek zničil další vystřelený náboj... ale další náboje létaly a narážely do trupu. "Co se to, sakra, děje?" křičel.
"Já nevím," odpověděl mu Jean-Paul zasmušile. Potom dodal: "Kormidelníci, otočte pomocné rakety! Odleťte z dostřelu! Rychle!"
V řídicím bunkru vypuklo veselí. Lyle Weaver bušil Haddonovi do ramene a křičel: "Fungujou, díky Bohu! Fungujou!"
"Aspoň většina z nich," řekl Haddon jen tak mimochodem, když se díval na další exploze, které vybuchovaly na trupu pomalu ustupujícího Nebeského Lorda. Lasery vzducholodi zasáhly jen málo střel. Vnitřně byl Haddon sám se sebou na výsost spokojený. Jeho představa, jak překonat automatický obranný systém Nebeského Lorda, se ukázala jako správná. Získali možnost odvety.
Když před mnoha lety přestal přilétat v pravidelných intervalech Letní vánek a záhadně zmizel, prohlásil Haddon, že teď mají možnost připravit si proti němu alespoň nějakou obranu. Mnozí se k jeho návrhu stavěli skepticky. Díky laserovému systému byl Nebeský Lord nezranitelný. Ten systém dokázal automaticky zničit jakýkoli objekt od velikosti malé kulky, která se blížila k Nebeskému Lordovi, pokud to nebyl živý organismus nebo v náboji nebylo něco živého nad určité parametry (obecně se hovořilo o velikosti malého ptáka). Tento humánní systém byl kocovinou z období dlouho před Genetickými válkami, kdy velké vzducholodi sloužily jako laciné transportéry nákladů a jídla a jako vzdušná přístřeší v případech přírodních katastrof. Nebeští lidé, kteří se po Genetických válkách vzducholodí zmocnili, aby unikli plísním, nikdy nedokázali získat přímou kontrolu nad lasery.
Když Haddon věděl, že jsou technicky schopní zkonstruovat primitivní, ale účinné zbraně, nejdřív ho napadlo umístit do střel malá zvířata, ale jeden inženýr ho upozornil, že by zvířata nežila dostatečně dlouho na to, aby bylo možné je takhle využít. Ve chvíli, kdy by je identifikovala čidla vzducholodě, zabila by je gravitační síla při výstřelu náboje. Haddon dál s tím problémem zápolil a potom ho napadlo možné řešení. Na Palmyře nebyli žádní skuteční genoví inženýři, ale několik techniků vědělo o biologii dost na to, aby uměli vytvořit různé genetické mikroorganismy, které dokázaly ledacos od čištění mořské vody až po výrobu piva. Na Haddonovo naléhání mu dali organický materiál schopný nezávisle žít po dlouhou dobu za předpokladu, že mu byly pravidelně dodávány živiny. Haddon se svými asistenty uložil spotisty tohoto materiálu do speciálně vyrobených nábojů. Zkoušky dokázaly, že šok z výstřelu tu hmotu nezabil, ale neměl důkaz, že takové náboje oklamou čidla obranného systému Nebeského Lorda. Až doposud...
"Podívej se! Hoří to!" křičel někdo za Haddonem. Byla to pravda. Na jedné straně Nebeského Lorda, jak se pomalu otáčel zpátky nad moře, byly vidět plameny. Haddon slyšel, jak se pomocné rakety usilovně snaží rozpohybovat ten obrovský trup k rychlejšímu tempu, ale bylo už pozdě. Jeden nebo možná i víc nábojů proniklo do plynové buňky s vodíkem. Třeba je celá loď naplněná vodíkem, říkal si Haddon. Jestli tomu tak je, tak lidi na palubě mají jen malou šanci na přežití. Najednou byla jeho radostná nálada pryč.
Lidi, spousta lidí brzy zemře - jeho vinou. Muži stejně jako ženy a děti. I když to byli Nebeští lidé, utlačovatelé jeho vlastních lidí, pořád to byli lidé. Bylo absurdní, že se lidské bytosti pořád ještě navzájem zabíjejí, zatímco kolem nich jejich svět umírá.
Plameny se teď rozběhly po boku trupu a Haddon viděl, jak se jedna pomocná raketa odlomila a letěla po obloze, na níž kreslila divoké ornamenty, než se ponořila do vody. Sám sebe se ptal, odkud asi tenhle Nebeský Lord je. Jednoduše - Letní vánek to nebyl. Špatná výmluva. Měl by stejně nepříjemný pocit ze zničené vzducholodi, kdyby věděl, že na její palubě je krutý válečník Horado? Zřejmě ne...
"Přišli jsme o pomocnou raketu na levé straně!" řval jeden z kormidelníků. "A ztrácíme výšku!"
Emile běžel ze schodů. "Všude je zmatek, Jean-Paule! Buňky tři a čtyři hoří! Co máme dělat ?"
Jean-Paul sledoval upřeně město, odkud po nich neustále střílelí, a klidně řekl: "Ted už nemůžeme dělat nic. Je po všem. Myslím, že mi nebyla souzena role Nebeského Lorda." Potom, hlasitěji, dodal: "Musíme lidem říct, aby opustili loď..."
Když se natáhl k mikrofonu, uslyšel obrovskou ránu. Ten zvuk byl tak silný, že ho odhodil přes řídicí gondolu. A pak už byla jen prázdnota.
"Jean-Paule! Jean-Paule! Musíš se probudit!" Někdo ho plácal po obličeji. Ztěžka otevřel slepené oči. V uších mu hučelo. V gondole bylo plno kouře. Emile se nad ním skláněl. V levé tváři měl velikou díru, skrz níž mu byly vidět zuby.

"Co se stalo?" skřehotal.
"Vybouchla buňka. Všichni jsou mrtví a loď je neovladatelná. Musíš vstát..." Emile kašlal. "... Za pár minut spadneme do moře..." Prudce strčil do Jean-Paula, kterému se podařilo vstát. Na podlaze gondoly se dalo stát jen stěží. S obtížemi se potáceli ke schodům. Přes dým Jean-Paul uviděl, že celá přední část řídící gondoly je pryč. Kormidelník ležel na zemi, hromada masa ve tvaru člověka. Druhý kormidelník tam nebyl. Asi vyletěl z gondoly. Překročili tělo jednoho inženýra, který ležel dole u schodů. V porovnání s kormidelníkem bylo jeho tělo nedotčené. Prostě byl mrtvý. Jean-Paul se už chtěl chytit zábradlí u schodů, když se Lord Montcalm otřásl obrovskou explozí a jeho příď začala padat. Oba s Emilem klouzali po podlaze.
Jean-Paul se marně snažil zastavit ten neúprosný pád k rozbité přední části gondoly. Vypadalo to, že vzducholoď stojí na nose. Viděl, jak před ním zmizelo tělo kormidelníka v rozšklebené díře. Slyšel Emila, jak za ním něco křičí a potom najednou i on padal prázdným prostorem. Křičel.

Kapitola desátá

Nebeský Anděl se vznášel nad Ledovou římsou ve výšce přibližně jednoho tisíce stop. Byl krásný den a obloha nad ním svítila zářivě modrou barvou. Několik laserových paprsků vystřelovalo dolů z Nebeského Anděla a z ledu stoupala pára. Z kontrolní gondoly Milo Haze pozoroval rostoucí oblak páry se stále větším znepokojením. "Do prdele," mumlal.
"Úplně totéž jako dřív," pronesla Ashley rozmrzele.
"To vidím," ozval se Milo. Jak to, že ho tohle nenapadlo, když začal osnovat svůj plán? Jednoduše prolomit ledovou terasu laserem? Jo, jednoduše. Až na to, že kam dopadly laserové paprsky, led se odpařoval, pára pořádně houstla - a to do takové míry, že lasery přestaly účinkovat.
"Je to ztráta času," prohlásila Ashley a vypnula lasery. "Ještě máš nějaké skvělé nápady? Zatím ti nic nevyšlo."
"To bych neřekl. Ten nápad s letadly bez pilota řízenými na dálku vyšel."
"Nepovídej, fakt?" posmívala se Ashley. "Všechny, co jsme poslali, zmizely."
"To jo, ale všechny zmizely v týhle oblasti... pod Ledovou římsou. Takže tam ten habitat musí bejt." Mávl směrem k bílému prostoru pokrytému sněhem a ledem. "Někde tam dole, pod ledem."
"Někde tam dole," opakovala Ashley sarkasticky. "To je moc hezký. Až na to, že led pokrývá oblast stovek mil čtverečních. A i kdybysme věděli, kde přesně ten habitat je, skrz led se nedostaneme."
"Nějak to jít musí. Jen se neboj."
"Bát by ses měl ty, Milo. Jestli nesplníš, cos slíbil, tak tě připravím o všechna privilegia a možná i o život. Můžu tě klidně nechat tady dole na tom ledu."
Milo mlčel. V duchu si říkal, že je dneska aspoň při smyslech. V poslední době byla pořád nevyrovnanější. Někdy mu vůbec neodpovídala a teď měla takový příšerný zvyk, že si v noci celé hodiny prozpěvovala úděsné dětské říkanky. Přejel si rukou po holé hlavě a hluboce se zamyslel. Po chvíli pomalu řekl: "Dobře, takže první problém je, přesně lokalizovat habitat..."
"To vím, ty idiote. O to jsme se právě pokoušeli. Ale už žádný moje roboty nebudeš předělávat na ty letadla. Zbylo mi jich jenom dvacet devět a taky nám docházejí náhradní díly."
Milo se podíval na robota, co stál vedle něj - byl to jeho hlídač, jehož úkolem bylo zajistit, aby nevytáhl Ashleyin software a nerozšlapal ho - a poplácal ho po kulovitém těle. Robot sebou strašlivě škubl.
"Ne, to jsem neměl v plánu. Musíme na to jít jinak. Vzpomněl jsem si na něco z dávný minulosti; na techniku, pomocí níž je možné zjistit, co se ukrývá pod zemí nebo v našem případě pod ledem vysláním seizmických vln. Vlny se pohybují různou rychlostí různými vrstvami. Zjistíme tloušťku ledu, hloubku vody a polohu samotného habitatu, až narazíme na ten správný sektor."
"No, jasně," smála se jízlivě, "akorát vodkud ty seizmický vlny vezmem?"
"Z malých výbušných nábojů. Ty vystřelíme do ledu. Řekneme Carlovi, aby sestavil potřebné monitorovací zařízení. Určitě si bude vědět rady. Koneckonců, ví přece všechno. Potom na led spustíme roboty, aby to tam postupně otestovali. Nad ledem budou v bezpečí. Dej mi čas a uvidíš, že to docela určitě vyjde."
Ashley po chvíli mlčení řekla: "Tak jo. A když to teda klapne, jak se do toho habitatu dostaneme? Lasery jsou k ničemu."
Milo se zašklebil, jak najednou dostal nápad. "No jasně! Tu odpověď jsme měli přímo před nosem... teda, já ji měl před nosem, v tvým případě je to nesmysl..."
"Hele, nech toho! Řekni mi, co to je za odpověď!"
"Ta odpověď je Carl. Zrovna jsem řekl, že ví všechno. Tak mě nech s ním promluvit."
Znechuceně souhlasila: "No, dobře..."
V gondole se ozval Carlův zdvořilý hlas. "Ano, Milo?"
"Bezpochyby jsi slyšel, o čem jsme se právě bavili. Jak se dostaneme skrz led, až najdeme habitat?"
"Pomocí laserů, Milo."
"Proboha, on je stejně blbej jako ty," zamumlala Ashley.
Milo zpozorněl: "To už jsme zkoušeli, Carle. Ta pára blokuje -"
"Lasery je třeba vysílat přes optická vlákna, Milo," vysvětlil Carl.
"No, jasně!" vykřikl Milo a pěstí udeřil do dlaně. "Vždyť je to úplně jasný. Spustíme několik délek optického vlákna k ledu, přes ně vypálíme lasery a jak led začne tát, pořád budeme ta vlákna spouštět. Je úplně jedno, kolik tam bude páry, vůbec to nebude vadit! Panebože, vždyť řídicí systém týhle lodi je výlučně z optických vláken, takže máme určitě

slušný zásoby."
"To ano," potvrdil Carl.
Milo se zasmál. "Takže je to hotový! Nic nás nemůže zastavit. Brzy, Ashley, budeš mít zase tělo, to ti garantuju. A potom si se mnou užiješ sexu za několik životů."
"Co?" ozvala se pobouřeně. "Myslíš, že ti dovolím, abys mě miloval? Uf!"
Její reakce ho vážně urazila. "A co je na tom špatnýho?"
"Viděla jsem, cos dělal s Tyrou. A kromě toho, fyzicky mě nepřitahuješ. Naopak."
"S Tyrou je to něco jinýho, je jenom hračka," řekl podrážděně. "A žebráci nemohou být vybíraví. Možná sis nevšimla, že je tu dost málo mužskejch. Nebo by se ti snad zamlouvalo rozdat si to s tím minervanským skřetem Shanem?"
"Jo, do postele bych šla radši s ním než s tebou," odpověděla upjatě.
Milo měl co dělat, aby se ovládl. Tahle pitomá čubka není několik století nic než elektronická čmáranice v biočipu a tady se chová, jako kdyby byla pro něj moc dobrá! Aspoň ho upokojilo vědomí, že nikdy nebude žít a dýchat jako živé stvoření. Dokonce i kdyby v habitatu měli prostředky, aby získala nové tělo, dohlédne na to, aby se to nikdy neuskutečnilo. Šlo mu jenom o to, aby se dostal do Toy a vyraboval veškeré technické poklady, co tam najde. Řekl si, že bude diplomatické změnit téma: "Nějaký novinky z rádia? Všechno při starým?"
"Ne, dneska došlo ke změně," pronesla Ashley znuděně. "Jen na jednu stranu. Z vesmíru vysílají, ale lidé dole neodpovídají. Aspoň zatím ne."
Milo se zachmuřil. "To je zvláštní. Třeba mají poruchu na vysílacím zařízení." Když mu před několika týdny, hned po tom, co přijeli do Antarktidy, Ashley řekla, že Carl zachytil oboustranné rádiové signály mezi jedním místem na Zemi a vesmírným habitatem, byl Milo velmi překvapený. Zdálo se nemožné, že by si v jakékoli pozemské komunitě uchovali takovou technickou úroveň, aby sestavili rádiové zařízení. Chtěl si to poslechnout, Ashley jeho prosbě vyhověla a on velmi záhy určil, že zdroj signálů ze Země je v osadě ve starém japonském státu Noshiro v Austrálii a že ten habitat je ruský, jedná se o Karagandu. Velmi ho překvapilo, když se později dozvěděl, že Karaganďané mají v plánu vyslat na Zemi expedici. Zrovna moc se mu ten nápad nezamlouval. Navrhl Ashley, aby cestu za podmořským habitatem dočasně odložili a aby si udělali malý výlet do Austrálie, aby tam srovnali se zemí tu domýšlivou osadu, než spojí svoje síly s vesmírným habitatem. Ashley to ale odmítla.
Ještě i později se bavil tím, jak se dva představitelé jeho bývalého domova Belvederu, kde žil víc než sto let, dohadují, že se expedice zúčastní. "Belveder!" vykřikl. "Panebože, taková díra!" Už dávno si na to místo nevzpomněl. Bylo to vězení. Ve srovnání s Belvederem byly marťanské kolonie se všemi svými nedostatky vysloveně místo vhodné na dovolenou. A jak se situace vyvinula než odejel, bylo zjevné, že náboženští cvoci, co Belveder ovládali, ještě přitvrdí. Pak si vzpomněl na Carlu Gleickovou. Bez jakéhokoli vzrušení si říkal, jak asi dopadla. A se stejným pocitem ho napadlo, co se stalo s jeho klonem...
"Sleduj dál ty signály," poručil Ashley. "A řekni mi, kdyby se stalo něco zajímavýho. Já jdu do dílny a řeknu Carlovi, aby začal pracovat na tom seizmickým zařízení a pak si udělám pauzu, jestli ti to nebude proti srsti."
"Dobře," řekla Ashley nevraživě.
"Ahoj, miláčku! Už jsem doma!" zavolal Milo s přehnanou veselostí, když vešel do obýváku. Tyra stála u okna zády k němu. Viděl, jak se jí na krku napjaly svaly, když uslyšela jeho hlas. Měla na sobě dlouhý bílý župan ze syntetického hedvábí. Neotočila se. Šel k ní. "Ale copak? Žádné výkřiky nadšení, že jsem se vrátil? Žádné projevy radosti, že jsi zase s pánem tvého srdce?"
Stále mlčela a hleděla z okna. Došel k ní, vzal ji za ramena a jemně ji k sobě otočil. Nechtěla se na něj dívat, měla sklopené oči. Všiml si, že modřina na pravém oku jí rychle mizí. Dotkl se jí konečky prstů. Ucukla. "Chudinko Tyro," řekl jemně. Potom ji vzal za ruce a otočil je dlaněmi vzhůru. Jizvy na zápěstí se jí už také hojily. Před měsícem se pokusila o sebevraždu. Když se probrala z bezvědomí, řekl jí, že jestli se o něco takového ještě jednou pokusí, utne Shanovi jeden její oblíbený úd. A kdyby se jí snad podařilo sebevraždu spáchat, tak ho velmi pomalu umlátí k smrti. O nic dalšího se už pak nepokusila.
"Podívej se na mě," poručil jí.
Vzhlédla. Velké hnědé oči měla plné strachu. Připomněla mu vyplašenou mladou laň. "Proč ti dělá potěšení takhle mi ubližovat?" zeptala se téměř bez dechu vyděšeným, tichým hlasem. Pobavilo ho, když se nad touhle otázkou zamyslel. Protože, říkal si pro sebe, tvoje bezmocnost, tvoje pokora a tvoje zranitelnost mě prostě a absolutně provokují, abych ti ubližoval. Je to divné, protože u mnoha druhů savců, jako třeba u vlků, důkaz podřízenosti - překulení na záda a vystavení zranitelného břicha nebo krku - přiměje útočníka stejného druhu, aby neútočil - ale u lidí... no, u těch má jakýkoli náznak podřízenosti často opačný účinek. Nahlas jí řekl: "Každej musí mít nějakýho koníčka," a rozhrnul jí župan na hrudníku.

Ayla napjatě poslouchala hlas Lyla Weavera z tlampače ve svém přístřešku. "Lidé Palmyry, nebezpečí je zažehnáno! Nebeský Lord se v plamenech zřítil do moře za vnější mořskou stěnou. Ve vodě je několik lidí, co přežili. Chci, aby dobrovolníci nasedli do lodí a přivezli je. Ale určitě si s sebou vezměte zbraně..."
Otočila se a rozrušeně řekla Kellovi: "Máš odvahu?"
Přikývl. "Jasně."
"Tak jdeme," řekla a namířila si to k žebříku. Oba měli harpuny. Kdyby ty kanóny nezabraly a Nebeský Lord by vysadil své jednotky v Palmyře, společně s Kellem by se přidala k ostatním dospělým a postavili by se vetřelcům na odpor. Když běželi ke břehu, viděli další, kteří spěchali stejným směrem. Za sebou uslyšeli výkřik, ohlédli se. Byla to Juli, utíkala, aby je dohnala. Měla také harpunu. "Vyhráli jsme! Vyhráli jsme!" křičela. "Není to senzace?"
"To víš, že jo!" smála se Ayla.

Když došli na břeh moře, zastavili se jako všichni ostatní, co tam doběhli před nimi. Všichni se beze slov upřeně dívali na vodu. Byl to strašlivý pohled...
Nebeský Lord byl v moři míli a tři čtvrtě od břehu. Nad vodu vyčnívala větší část zničeného trupu. Vzducholoď od přídě až po záď byla v plamenech, voda kolem něj se měnila v páru. Když se Ayla dívala, velká ocasní ploutev se nahnula a spadla do moře. Jak vůbec někdo mohl tohle peklo přežít, říkala si. Kell ji vytrhl z toho jakoby omámeného stavu, když ji popadl za ruku. "Pojď... jdeme pro loď!"
Než se dostali k vnější stěně a projeli branou, zůstal z Nebeského Lorda jenom skelet ze zdeformovaného kovu. Ale vrak stále mohutně plápolal a voda kolem něj se vařila. Před nimi byly dva rychlejší čluny, ale jejich malý desetistopý člun s výkonným motorkem snadno předhonil většinu malé flotily, která směřovala k sestřelenému Nebeskému Lordu.
"Myslím, že moc lidí to asi nepřežilo," pronesl Kell, když se díval před sebe.
"Proč?" zeptala se ho Ayla.
"Odkud by se Nebeští lidé naučili plavat?" Pořád byli ještě poměrně daleko od vraku, když Kell uviděl první tělo. Poklepal Ayle na rameno a ukázal prstem. Ohlédla se a uviděla, jak napravo od nich je někdo unášen vodou, obličejem dolů. Oba zavolali na Juli na zádi, co má dělat. Juli se podařilo s člunem připlout k tělu a Kell se naklonil přes bok plavidla a tělo otočil. Byl to muž. Hlava mu visela na krku v nepřirozeném úhlu a na jedné tváři měl obrovskou díru. "Je mrtvý," prohlásil Kell úsečně. "Má zlomený vaz. Muselo se mu to stát při pádu." Pustil mrtvolu zpátky do vody, kde se zase přetočila obličejem dolů. Ayla se otřásla. Ty oči mrtvého muže jí zůstanou v paměti. Ale to horší je teprve čekalo.
Jak pokračovali, míjeli další mrtvá těla a trosky lodi plovoucí po vodě. Teď už cítili teplo hořícího vraku a slyšeli praskání a sykot. Nad nimi se vznášela oblaka páry a dýmu. Těla, která teď viděli ve vodě, byla hodně popálená a nedalo se poznat, jestli to jsou muži nebo ženy. Ayla musela odvrátit zrak, když míjeli zčernalé tělíčko dítěte.
Velký, pomalu se rozpadající vrak teď vyčníval nad nimi a Kell je varoval, aby zatím raději nepluli blíž, kdyby se náhodou nějaká část vzducholodi zřítila na ně. Juli si všimla, že posádku dvou člunů před nimi napadlo totéž a teď obeplouvali vzducholoď v bezpečné vzdálenosti. Potom Ayla zaslechla výkřik. Ozval se někde blízko z vody. Podívala se. Nejdřív viděla jen nějakou trosku - spálenou proutěnou židli a bednění - ale potom se ukázalo, že vedle toho se pohupuje hlava. "Támhle!" zakřičela na Juli a ukazovala. Když se blížili k trosečníkovi, poznala Ayla, že je to žena a že není tak strašně popálená jako mrtvoly, i když měla obličej pokrytý ošklivými puchýři. Zvedla z vody paži samý puchýř. Ayla se naklonila přes bok člunu a natáhla k ní ruku. Uchopila ženu za zápěstí. "Držím tě," křičela na ni. Pořádně zatáhla... a kůže ze zápěstí ženy sklouzla jako rukavice. Ayla upadla na dno člunu. S hrůzou se dívala na šedý kus mrtvé kůže, která jí zůstala v ruce. S výkřikem odporu ji zahodila. Potom se odvrátila a začala zvracet.
Vytáhli z vody čtyři lidi - všichni měli popáleniny nebo opařeniny různého stupně - potom se rozhodli vrátit. Kolem vraku teď už bylo víc člunů. A ve vodě bylo ještě něco - žraloci. Všimli si několika ploutví.
Ayla seděla na přídi člunu a snažila se neslyšet sténání čtyř Nebeských lidí, kteří se choulili za ní. Pořád jí ještě bylo špatně. A stále se styděla za to, jak reagovala, když se pokoušela z vody vytáhnout tu první ženu. Kell jí řekl, že potom zmizela v hlubině. Všechny ty pocity triumfu, které měla, když poprvé uviděla hořícího Nebeského Lorda na moři, byly tytam.
Strnula, když uslyšela další volání o pomoc. Byl to mužský hlas. Už nechtěla vidět nikoho, kdo má tak příšerné popáleniny. Kell navigoval Juli po zvuku. Ayla se zdráhavě podívala na muže, kterého Kell tahal do člunu. Hned se jí ulevilo. Zdálo se, že není vůbec popálený. Přestože měl vyhublý obličej a byl omráčený, všimla si, že je hezký. Když ležel na dně člunu mezi ní a Kellem a prudce oddechoval, položila mu ruku na čelo. "Už je to dobrý, už jsi v bezpečí," řekla mu.
Podíval se na ni a s nuceným úsměvem vydechl: "Merci."

Kapitola jedenáctá

Prudký náraz na hladinu Jean-Paula dočasně omráčil. Potom si uvědomil, že je pod vodou a že se topí. Ze všech sil se snažil "plavat" a podařilo se mu vynořit se, ale i když se strašně snažil, hned zase začal klesat. Uvědomil si, že ho stahuje jednodílná kombinéza s vycpávkami a boty. Naposledy se nadechl a pomalu se potápěl. Pokoušel se ze všech sil přemoci paniku a jak klesal pod vodu, snažil si nejprve sundat boty, a potom se dostával z nasáklého, těžkého oděvu. Když se vyprostil, podařilo se mu zase se vynořit.
Kopal nohama a mlátil sebou, a tak se jakžtakž udržoval na hladině.
Podíval se nahoru a nad sebou uviděl Lorda Montcalma, z něhož odpadávaly hořící trosky. Uvědomil si, že zanedlouho příď dopadne do vody. Lidé vyskakovali ven. Nikdo neměl padák. Ashley dala svým robotům pokyn, aby je všechny vzali a zničili. Tak chtěla zabránit veškerým pokusům o útěk. Vzpomněl si na Emila, začal volat jeho jméno a doufal, že i on přežil pád, ale odpovědi se nedočkal. Jean-Paul se podíval ke břehu. I ta stěna, která byla nejhlouběji v moři, mu připadala nesmírně daleko. Neměl šanci se k ní dostat; sotva se mu dařilo udržet hlavu nad vodou. A byl už hodně unavený. Napadlo ho, jestli pozemšťané vyšlou nějakou pomoc. Nemohl by jim mít za zlé, kdyby to neudělali.
Najednou se voda mocně rozechvěla a potom uslyšel silný hřmot. Otočil se a spatřil, že příď Lorda Montcalma padá do moře. Vyděsilo ho, že hořící záď měl přímo nad hlavou. Instinktivně začal ve vodě pádlovat nohama a rukama a pomalu se posouval. Úplně ztratil pojem o čase, jak se soustředil jenom na to, aby se dostal zpod zádi vzducholodi, než spadne...
Nakonec už byl tak vyčerpaný, že nemohl dál. Připadalo mu, že ta stěna v moři není ani o kousek blíž. Ohlédl se přes rameno. Už mu nehrozilo nebezpečí, že by na něj spadla ocasní část hořící vzducholodi. Když Lord Montcalm dopadl na hladinu moře, plul setrvačností dopředu. V momentě, kdy ocasní část upadla s mohutným skřípotem lámajících se

nosníků spodní ploutve, bylo to dobrých sto yardů od něj.
Ale moc se mu neulevilo. Z celkového vypětí mu úplně ztuhly údy. Věděl, že se už dlouho nad hladinou neudrží. Potom ho něco udeřilo zezadu do hlavy. Myslel si, že na něj zaútočil nějaký mořský živočich, divoce kolem sebe tloukl a snažil se podívat se, co to je...
Ukázalo se, že to je část bednění z pozorovatelny na lodi. Vděčně se jí chytil. Postupně začal ztrácet vědomí. Jen v momentě, když se pomalu pouštěl bednění a voda se mu dostala do úst a do nosu, se probral. Potom uslyšel hlasy. Nakonec se s největším úsilím vysoukal co možná nejvýše na bednění, aby viděl přes malé vlny. Člun. Mířil ke břehu a plul poblíž. Vykřikl.
Člun se stočil a doplul až k němu. Mladý polonahý černoch se nahnul přes bok a silnými pažemi ho vytáhl z vody. Jean-Paul vděčně klesl na dno člunu a znovu začal ztrácet vědomí, když na čele ucítil dotek chladné ruky. Dívčí hlas. Mluvila dialektem Američana. Uklidňovala ho. S obtížemi zaostřil zrak. Uviděl dívku. Měla na sobě krátké modré kalhoty a jinak nic. Měla pružné svalnaté tělo, hodně opálené, a nakrátko ostříhané černé vlasy. Její obličej by se dal popsat jako normálně hezký, ale od průměru se lišil zvláštníma modrýma očima orientálního tvaru. Podařilo se mu říct: "Merci," a potom už úplně upadl do bezvědomí.

S Robinem to bylo stále stejné. Pokud k nějaké změně došlo, pak jedině k horšímu. Byl apatický a nejevil zájem naprosto o nic, ani o ni. Pořád víc času trávil v posteli a většinou spal. Neustále si stěžovala programům, ale ty jí donekonečna tvrdily, že pro Ryna, jak mu říkaly, nemohou nic víc udělat. Nevěřila jim, ale nevěděla, proč jí lžou. Pořád se pokoušela proniknout do skutečné podstaty programů, ale snažit se dostat pod jejich lidskou fasádu bylo prostě nemožné. Nikdy neudělaly chybu. Typickým příkladem byla včerejší diskuse s Davinem v klubovně...
"Tak to přiznej!" řekla zlobně. "Leze ti na nervy, že pořád musíš dělat, jako že jsi člověk. Programováním ti dali špatnou roli a ty máš teď vzteka."
Davin se objevil pohodlně rozvalený na nízkém gauči. Vypadal uvolněně a trochu pobaveně zároveň. Iluze byla dokonalá. Blahosklonně se na ni usmál, což ji ještě více rozzuřilo, a řekl mile: "Kdybych dokázal 'mít vzteka' nebo kdyby mi něco 'lezlo na nervy', musel bych být člověk, ne? Vidíš, dokonce i ty mi přisuzuješ lidské vlastnosti."
"Já ne!" protestovala. "Chci říct, že máš vztek na svůj stav... svým vlastním způsobem."
"A jaký způsob by to měl být?" zeptal se tímtéž protivně milým tónem.
Trvalo chvíli, než připustila: "Já nevím."
"Samozřejmě, že nevíš. Lidi totiž nedokážou pojmout jinou formu vědomí než tu svou. Proto svoji lidskost promítají do všeho ostatního." Znovu se usmál. "Potřeba všechno zpodobňovat je výlučně lidská vlastnost. Od samého počátku lidi přisuzovali své vlastnosti zvířatům, stromům, slunci, měsíci, božstvům a nakonec... Bohu. Monoteističtí bohové z Bible a Koránu mají velmi lidské slabé stránky. Ale potřeba zpodobnění se později přenesla i na vědce. Kdysi existovala teorie antropického principu. Slyšelas oni?"
"Ne," odsekla Jana vzdorovitě. Nabyla dojmu, že se baví na její účet, ale to by byl další důkaz, že mu přisuzuje lidské vlastnosti.
"Tento princip zastával teorii, že vesmír byl záměrně stvořen tak, aby zabezpečil existenci lidstva. Podle ní lidské vědomí nedokázalo přijmout vesmír, dokud nedošlo ke kritickým kosmickým náhodnostem, jako tomu bylo třeba s kvantovými vlastnostmi jádra uhlíku, a vesmír byl zcela jasně stvořen tak, aby vzniklo lidstvo. Podle mého názoru je to poněkud egoistické, ale taková už je lidská rasa. Tytéž vesmírné 'náhodnosti' napomohly vzniku třeba rodů mravenců, ale průkopníci antropického principu nikdy nevyslovili teorii, že by snad vesmír existoval proto, aby stvořil mravence. Ale potom to všechno vyplývalo z přecenění přirozenosti lidského vědomí, z názoru, že lidské vědomí je konečným výsledkem nejen vývoje, který po biliony let probíhal na Zemi, ale vývoje celého vesmíru. Ve skutečnosti je samozřejmě lidské vědomí jenom dalším evolučním nástrojem jako třeba chobot slona."
"A co je teda sloní chobot?" zeptala se podezřívavě. Ukázal jí to. Jana se upřeně dívala na animovanou trojrozměrnou image, která se objevila uprostřed místnosti hned nad kulečníkovým stolem.
"Samozřejmě ne v poměrné velikosti," řekl Davin, když zvíře trhalo trávu svým dlouhým ohebným nosem a dávalo si ji do huby.
"To je slon?" zeptala se Jana.
"Ano. Dneska je to už vymřelý druh. A tenhleten prodloužený rypák, to je chobot."
"To mi došlo," zamumlala Jana nezřetelně. Image zmizela. "Ale ty jsi schválně absurdní. Jak můžeš srovnávat lidské vědomí s dlouhým zvířecím čumákem? Mezi nimi je přece propastný rozdíl."
"Ale ne z pohledu evoluce. Jak jsem ti říkal, obojí je jenom nástroj, který napomáhá přežití druhu. Lidská inteligence společně s inteligencí všech vyšších savců, zejména primátů, se vyvinula jako prostředek předávání informací z generace na generaci jinak než přes DNA."
Zamračila se. "Jak to myslíš?"
"Potomci 'nižších' živočichů, dejme tomu ryb, se narodí s určitými geneticky naprogramovanými instinkty, které jim umožní přežít v daném prostředí. Malá rybka se od svých rodičů nemusí nic učit. Lvice přichází na svět také s celou řadou instinktů, ale protože je co do instinktů členem poměrně vyspělého druhu, jeho genetické naprogramování nestačí k tomu, aby z něj byl plně vybavený lev, co se týče informací o přežití. DNA je prostě příliš omezený způsob předávání kultivovaných informací, které lev potřebuje k tomu, aby ve svém prostředí přežil. Tak evoluce vybavila lva, stejně jako všechny vyšší druhy, schopností učit se od rodičů. Rozumíš tomu?"
Zase se mnou jedná povýšenecky, pomyslela si rozzlobeně. "Samozřejmě, že tomu rozumím. Ale nevidím spojitost mezi schopností lva učit se a lidským vědomím."
"Ale tam je přímá vazba. Schopnost učit se, spíš než se spoléhat výlučně na vrozené instinkty, umožňuje druhu

přizpůsobit se okolnímu prostředí, a tak má druh větší šanci na přežití. No, a jedna skupina vyšších savců se soustředila na rozvoj schopnosti se učit - primáti. Všechny druhy primátů byly velmi společenské, což bylo další aktivum co do adaptability a přežití. U některých primátů se vyvinulo velmi komplexní myšlení, takže dokázali přijmout všechny naučené informace, které vyžadoval jejich stále dokonalejší sociální systém. A potom jeden druh primátů udělal velký krok vpřed ve způsobu předávání informací. Do té doby se metody učení omezovaly spíš na vizuální než vokální, a to už nemluvím o fyzických - rány do hlavy, kousání a tak - pomocí zvuků si dokázali sdělit nesouhlas, oznamovali nebezpečí a podobně. Ale tenhle jistý druh primátů vyvinul primitivní jazyk, čímž získal nový, obrovský potenciál, jak předávat informace a jak se je učit. Aby dokázali zacházet s tímto mnohem větším rozsahem potenciálních informací, které jim jazyk předkládal, prošel mozek tohoto druhu primátů značným rozvojem v krátkém časovém úseku - z pohledu evoluce. Jazyk v jistém smyslu slova zformoval lidské myšlení."
Chvíli přemýšlela a pak si vzpomněla na pracující šimpanze na Minervě a řekla: "Ale šimpanzi umí mluvit."
"Jenom geneticky vyšší šimpanzi," doplnil Davin. "Je pravda, že pokusy na obyčejných šimpanzích kdysi dávno ukázaly, že se dokáží naučit a rozeznávat omezený počet slov, ale jejich mozek nedokázal používat skutečný jazyk. V mnoha ohledech však mezi myšlením lidí a šimpanzů není příliš velký rozdíl. Jedná se jen o vývoj jazyka a s ním související rozvoj lidského mozku, aby se do něj mohl uložit. Jazyk umožňuje lidskému vědomí používat abstraktní pojmy, plánovat do budoucna a tak dále. Ale jak jsem řekl, lidské vědomí je v zásadě jenom jeden z velkého množství přirozených nástrojů vyvinutých pro přežití. Je to zajímavé, ale určitě to nemá kosmický význam."
Jana vstala ze židle a přešla ke kulečníkovému stolu. Aby se zbavila emocí, vzala černou kouli a šťouchla do ní, aby narazila do trojúhelníkové formace červených koulí. Obrazec se s hlasitým cvaknutím rozprskl do všech stran. Otočila se na Davina. "No dobře, dejme tomu, že máš pravdu. Lidi jsou prostě jenom mluvící opice. Tak se dostáváme zase k tobě. Co tebe vede k tomu, abys mluvil?"
"Umělá, člověkem vytvořená konstrukce."
"Máš vědomí? Uvědomuješ si sebe sama jako lidskou bytost?"
"Co tím myslíš?"
"Děláš takový dojem, jako bys byl, ale byl jsi tak vyroben."
Davin se usmál a řekl: "Kdysi žil jeden muž, co se jmenoval Turing, a to byl průkopník ve vývoji počítačů. Jednou řekl, že počítač, který reaguje tak, že se to nedá rozeznat od vědomého jednání, je třeba považovat rovněž za vědomý. Vzhledem k tomu, že mě v komunikační oblasti nedokážeš rozeznat od lidské bytosti, potom mě podle Turinga musíš považovat za vědomého."
"Ano, ale co jsi?" křičela.
"Jsem jenom tvoje strojová reflexe," odvětil jemně.
Chvilku tomu nemohla uvěřit.
To bylo včera. Dnes cítila neodbytnou potřebu dostat se z habitatu ven. Vezme si Toy a poletí na Jižní pól. Takže když se vzbudila a zašla se podívat na Robina - už spolu nespali v jedné místnosti - rychle se sama nasnídala a zavolala Davina. Hned se před ní zjevil. "Ano, Jano?"
"Potřebuju trochu na vzduch. Vyjedu si s Toy ven. Mohl bys mi ji, prosím tě, hned teď připravit?"
Zavrtěl hlavou. "To bohužel nemůžu, Jano. Toy má práci."
"Práci?" Jana se zasmála. "Jak by mohla mít práci? Co dělá? Meje si hlavu?"
"Má hlídku. Pod ledovou římsou byla nedávno identifikována a odposlouchána robotická zařízení. Máme dobrý důvod předpokládat, že cílem těchto zařízení bylo najít Šhangri La."
Janina veselost v okamžiku pominula. "To je Milo. Je tady. S Nebeským Andělem."
"Mám také dobrý důvod předpokládat, že máš pravdu."
"Tak co budete dělat?" zajímalo ji.
"To všechno záleží na tom, co udělá on," řekl Davin klidně.

V dílně Milo sledoval, jak první ze seizmických monitorů sjíždí z automatické montážní linky. V celé dlouhé místnosti s nízkým stropem pracovaly pod Carlovým vedením další stroje a vyráběly výbušné náboje. Místnost naplňovalo hluboké hučení. Milo zvedl monitor a prohlížel si ho. Zaslechl Ashleyin hlas: "Už zase tlachají."
"Co?" zeptal se, když ho vyrušila. "Kdo?"
"Ti lidé tam dole a ti tam nahoře. Zezdola obnovili vysílání dneska ráno."
"Aha." Odložil monitor. "Řekli těm vesmírnejm, proč včera přerušili vysílání?"
"Jo. Měli trable s nějakým Nebeským Lordem. A představ si, sestřelili ho."
"Sestřelili ho?" zeptal se Milo překvapeně. "Ale to není možný... jedině že by na Nebeským Lordu nefungovaly lasery."
"Podle toho, co říkali, lasery fungovaly, ale oni ho stejné sestřelili. Říkají něco o tajné zbrani."
Milo si pohladil plešatou hlavu. "Až to tady dokončíme, tak se vážně budeme muset vydat na návštěvu k našim chytrejm kamarádům. Nelíbí se mi ten jejich tón."

Kapitola dvanáctá

Jak byl Milo při zvyšující se rychlosti zatlačován do sedadla, stále víc ho naplňoval pocit radosti. Znamenalo to, že Belveder se od něj stále více vzdaloval. Je volný.
No, skoro volný. Stále tu ještě existoval problém s otcem Shawem. Dokud bude v jeho společnosti, zůstane belvederským zajatcem. Bude si s ním muset promluvit, ale teď ještě ne.

Podíval se na něj. Otec Shaw byl úplně vyděšený. Oči měl vytřeštěné a klouby na rukách mu zbělely, jak se křečovitě držel opěradla. Milo věděl, že je poprvé mimo habitat. Cestou na rampu raketoplánu skoro propadl panice, když poprvé ucítil nulovou gravitaci. Celý zoufalý se vrhl Milovi do náruče a křičel: "Dobrý Bože, zachraň nás! Padáme! Padáme!"
"Uklidni se, otče Shawe, nepadáš nikam," řekl Milo s falešnou konejšivostí. "Jenom to tak vypadá. Na to si zvykneš."
Milo už z dřívějška věděl, že je spousta lidí, kteří si nikdy na nulovou gravitaci nezvyknou a měl takové tušení, že otec Shaw bude jedním z nich. Byl to slibný začátek celé cesty.
"Ale ne!" slyšel otcovo sténání. "Zase mám ten příšerný pocit, že padám. Co se děje teď, bratře Jamesi?"
"Přestali jsme nabírat rychlost, otče."
"Chceš říct, že jsme se zastavili! Proč, co se stalo?!"
"Ne, nezastavili jsme se, otče," řekl Milo trpělivě. "Prostě jsme jenom přestali zrychlovat, protože jsme dosáhli požadované rychlosti."
"Ale když jsme se nepřestali pohybovat, proč mám zase tenhle pocit?" protestoval.
To je typický, pomyslel si Milo, neví, jaký je rozdíl mezi rychlostí a zrychlováním. Celý život prožil v zázraku techniky a přesto se patrně jeho fyzikální znalosti rovnají nule. Stejně jako znalosti mnohých Belvedeřanů, kteří nebyli inženýři nebo technici. Ale stejné to bylo i na Zemi ve věku elektroniky ve druhé polovině dvacátého století. Jen málo lidí, kteří denně používali nejrůznější elektronická zařízení, vědělo, jak fungují. A totéž bylo ve věku biogenetiky ve dvacátém prvním století. Lidé byli obklopeni zázraky, které pro ně vytvořili genoví inženýři, ale většina z nich nedokázala vysvětlit rozdíl mezi genem a chromozomem. "Obávám se, otče Shawe, že tenhle stav beztíže, ehm, nulové gravitace, potrvá, až dokud zase nebudeme zpomalovat u cíle naší cesty do Karagandy, a to nebude dřív než za osmnáct hodin."
Zvýšil hlas a prohodil ke dvěma pilotům, kteří, jak předpokládal, poslouchali jejich rozhovor. "Mám pravdu?"
Podívali se na sebe a potom se jeden z nich otočil: "Ano, bratře Jamesi. Deakceleraci nezahájíme dřív než za dvacet čtyři hodin, abychom se dostali na stejnou oběžnou dráhu jako Karaganda. Je mi líto, otče Shawe, že se necítíte dobře."
Otec si položil ruku na ústa. "Dobře? Je mi naprosto příšerně! Myslím, že budu zvracet..."
"Po vaší pravé ruce jsou v kapse sedadla sáčky," řekl pilot starostlivě. "Pokud sáček použijete, dbejte, prosím, abyste jej potom pečlivě uzavřel..."
Příliš pozdě. Otec Shaw dočista zbělel, předklonil se proti tahu bezpečnostních pásů a gejzírem vyvrhoval částečně strávené zbytky svého vydatného oběda. Oblak zvratků se před ním stále zvětšoval, byla to malá nova kousků jídla a žaludečních kyselin. Milo se musel značně ovládat, aby nevyprskl smíchy.
Pilot, který předtím hovořil, rychle vyskočil, strhl z regálu na stěně trubicové zařízení a hbitě k nim přiskočil. Ukázalo se, že to zařízení je vysavač a pilot jím likvidoval stále se zvětšující oblak zvratků. Milo si odepjal bezpečnostní pás a vstal.
"Přinesu ti trochu vody, otče Shawe," oznámil. Vydal se do zadní části kabiny.
Raketoplán byl malý. Přední kabina byla dimenzována pro šest cestujících a dva piloty. Hned za kabinou byla malá kuchyňka, umývárna a toaleta v jednom. Za přepážkou byl nákladový prostor. Ještě dál byl veliký G-Drive, generátor, palivové nádrže pro generátor a naváděcí trysky raketoplánu. Milo vešel do umývárny a zavřel za sebou dveře. Díval se na sebe do zrcadla a zeširoka se usmíval. Bylo to nádherné - užívat si znovu soukromí, třebaže jen na chvilku; vědět, že každý okamžik každý jeho pohyb nesleduje centrální počítač.
Naplnil trubičku vodou a pomalu si její obsah vymáčkl do úst, potom ji znovu naplnil pro otce Shawa. Byla to legrace - když otec Shaw poprvé nastupoval do raketoplánu, pociťovali dva piloti, kteří vypadali jako chlapci, úctu, že mohou být v tak těsné blízkosti otce, ale Milo si byl jistý, že ta bázlivá úcta vezme zanedlouho za své a nahradí ji opovržení. Těžko skrývané opovržení, nicméně opovržení to bude.
Chvilku ještě zůstal v umývárně, pořád se na sebe díval do zrcadla. Nevěděl přesně, co ho čeká na Zemi, ale určitě to bude lepší než na Belvederu. A jestli ti pozemšťani mluvili pravdu o té své Palmyře, pak je to malý ráj. Pravda, z pevniny i z moře obklopený plísní, ale zatím dalek zániku. Bude mít spoustu času radovat se ze všeho, co nabízí.

Jean-Paul se probudil a ležel v posteli naprosto dezorientován. Byl to povědomý pocit. Jeho mozek - jeho tělo - se ještě nepřizpůsobily pobytu na pevné zemi. Ležel, poslouchal zpěv exotického ptactva, které v Palmyře žilo, a bzučení spousty hmyzu. Ptáci se mu líbili, ale bez toho hmyzu by se obešel a byl rád, že na otevřených oknech pokoje byly sítě. Vzduch prosycovaly podivné, neznámé vůně. Asi po pěti minutách se zvedl a opatrně vstal z postele. Pořád ho ještě bolelo celé tělo, ale každým dnem se cítil lépe. Palmyrský lékař jej prohlédl a dospěl k závěru, že při pádu neutrpěl žádné vážné vnitřní zranění, jen značné pohmožděniny. Oblékl si trenýrky a košili, které mu dali, a šel do kuchyně. Lon Haddon seděl za stolem a snídal. Podíval se na Jean-Paula a usmál se. "Dobré ráno. Spalo se ti dobře?"
"Mnohem lépe, díky, Lone," odpověděl Jean-Paul pomalu a pečlivě vyslovoval. Měl pořád ještě potíže s dialektem Američana, kterým tito lidé hovořili. "Tentokrát se mi, díky Bohu, nic nezdálo."
Lon Haddon mu pokynul, že se může posadit na protější židli. Když si sedl, Haddon šel ke sporáku. "Jak velký máš hlad?"
"No, hodně veliký," připustil.
Za chvilku před něj Haddon postavil veliký talíř se smaženou rybou a vejci. Na stole byla také velká mísa s ovocem - pomeranče, banány a hroznové víno - a ještě džbán s ananasovou šťávou. Jean-Paul se pustil do jídla. Nemluvili o ničem, dokud nesnědl skoro všechno, co měl na talíři. Potom se podíval na třetí židli u stolu a zeptal se: "Kde je dnes Ayla?"
"Se svým týmem má ranní směnu, pracují u... ehm, vraku," řekl Haddon.
Rozhostilo se trapné ticho. Haddon pak mluvil o tom, co zbylo z Lorda Montcalma. Palmyřané za použití ponorek odřezali a odklidili co možná největší část kovového skeletu vzducholodi. Jean-Paul se zase začal věnovat jídlu. Bylo to zvláštní, seděl tady ve společnosti muže, který nesl hlavní vinu na destrukci Lorda Montcalma, ale připadalo mu

nemožné, aby k němu cítil nepřátelství. Skutečně nemohl mít nikomu z Palmyry za zlé, že se Nebeskému Lordovi bránili. Navzdory hluboko zakořeněným předsudkům proti pozemšťanům zjistil, že teď jejich postavení začíná lépe chápat. Život pod ztřeštěnou Ashleyinou vládou určitě poznamenal jeho názor na spoustu věcí.
Víc než kohokoli jiného obviňoval za zničení Lorda Montcalma a smrt spousty lidí sám sebe. Měl uvěřit svým instinktům a pokusit se s Palmyřany navázat přátelské vztahy, místo aby se nechal Emilem přesvědčit ke slepému dodržování tradice Nebeských Lordů ničit. Teď už věděl, že Haddonovi lidé by na takovou nabídku reagovali kladně. Ale už bylo pozdě.
Ano, vážně se mu Haddon líbil. Nebylo to jenom z vděčnosti. A líbila se mu i jeho dcera. Hned když ji ve člunu poprvé uviděl ho okouzlila a za následující dva týdny jeho city zesílily. A současně i pocit viny. Chovat takové city k jiné ženě tak záhy po smrti Dominique...
Přestal na to myslet. "Kdy Ayle končí směna?" zeptal se.
Haddon se podíval na hodiny na stěně. "Myslím, že kolem druhé."
Jean-Paul přikývl. Půjde jí dolů na pobřeží naproti, až se ponorka bude vracet. V duchu si kladl otázku, jestli Haddon tuší, co cítí k jeho dceři. Jestli to věděl, tak zatím na sobě nedal znát, že by s tím nesouhlasil.
"Co dneska budeš dělat ty?" zeptal se ho Haddon.
"Jako obvykle. Napřed půjdu do nemocnice a potom na obchůzku." Kromě něho po havárii Lorda Montcalma z moře vytáhli dalších třiaosmdesát lidí. Teď jich bylo ještě dvaapadesát naživu. Ti, co měli nejhorší popáleniny, zemřeli během prvních několika dnů. Lékaři v malé palmyrské nemocnici pro ně nemohli udělat nic, než jim dát utišující prostředky. Ostatní, co měli popáleniny a dosud žili, měli velikou šanci, že přežijí, i když někteří z nich budou zjizvení. Jean-Paul je v nemocnici denně navštěvoval. Chodil i za ostatními, co měli větší štěstí a nebyli vážně zraněni. Ti byli roztroušeni po Palmyře. Stejně jako Jean-Paul bydleli v rodinách, kde se k nim chovali jako k hostům, nikoli válečným zajatcům. Palmyřané se svými nezvanými hosty zacházeli se vzácnou šlechetností ducha, i když se Jean-Paul sem tam setkal i s nepřátelstvím. Přišel na to, že v palmyrské společnosti byla jedna frakce, která nesouhlasila s přijetím lidí, co přežili pád Lorda Montcalma. Tato frakce požadovala, aby byli vyhnáni, jakmile se dostatečně zotaví, do země zamořené plísní, ale byla přehlasována většinou. Řekl Haddonovi: "A vy, předpokládám, půjdete jako obvykle k rádiu."
Haddon se usmál. "Samozřejmě. Všechno je to nesmírně vzrušující. Přípravy našich návštěvníků z vesmíru probíhají podle plánu. Přesně za dvacet osm dní tady přistane jejich loď. Já jenom doufám, že ještě budu..." Nedokončil větu. Rychle vstal a začal uklízet nádobí ze své strany stolu. Když je odnášel do dřezu, Jean-Paul ho zamyšleně sledoval. Měl na sobě oblečení, které zakrývalo jen dolní polovinu těla - jmenovalo se sarong, v Palmyře ho nosili muži i ženy. Lon Haddon mu připadal jako zdravý muž v nejlepších letech. Ale přesto mu klidně mohlo být mezi pětatřiceti a dvěma sty roky plus jeden až pět. Stejně jako u všech Super Standardů bylo i u něj těžké po dosažení optimálního věku odhadnout jeho skutečné stáří.
Jean-Paul si všiml úzkostných pohledů, které na otce vrhala Ayla a napadlo ho, jestli už Haddonovi není víc než dvě stě. Jestli ano, tak se může kdykoli stát, že upadne do klidného komatu. Brzy potom nastane smrt, celá jeho soustava uposlechne genetický pokyn a prostě se vypne. Jean-Paulovi bylo teprve padesát jedna let, takže mu zbývalo ještě hodně času, než se dostane do takovéhle situace. Pokud bude tak dlouho živ.
"Je tvůj otec v pořádku?" zeptal se Ayly.
Otočila se k němu a zamračila se. "Proč se ptáš?"
"Dneska ráno mi něco řekl. Nebo spíš skoro řekl. A taky jsem si všiml, jak se na něj někdy díváš. Starostlivě."
Ayla se zase soustředila na cestu před sebou. "Samozřejmě, že si o něj dělám starosti. Je to můj otec."
Protože bylo zjevné, že se jí o tom nechce mluvit, víc už se na nic neptal. Seděli vedle sebe v kabině bez střechy v primitivním, elektřinou poháněném nákladním autě. Ayla řídila; drkotali po hrbolaté cestě mezi dvěma pšeničnými poli. Jeli na návštěvu k jejímu staršímu bratrovi, který měl se svou manželkou farmu na okraji palmyrského území. Nebyla to jen společenská návštěva; Ayla chtěla přivézt náklad pomerančů.
Ani jeden z nich nezažil moc hezké dopoledne. Jean-Paul viděl, jak je Ayla bledá a smutná, když vystoupila z ponorky. Hned věděl, že něco není v pořádku. Později mu řekla, že když pracovali na vraku Lorda Montcalma, našli další mrtvá těla, která minuly týmy, co ohledávaly to místo hned po havárii. Pochopitelně Ayle nedělalo dobře vidět mrtvoly, co byly ve vodě čtrnáct dní.
On absolvoval méně než radostné setkání s těmi, co přežili. Jako vždycky na něj návštěva nemocnice působila depresivně. Viděl lidi, kteří byli už nadosmrti zmrzačeni. Měl pocit bezmocnosti - a zodpovědnosti. Ten druhý pocit měli i mnozí další jeho lidé. Měli stále tendenci obviňovat ho ze všeho, co se stalo. On však věděl, že kdyby oni byli na jeho místě, chovali by se stejně.
"Nějaké známky po vašich ztracených mořských lidech?" zeptal se, aby prolomil mlčení.
Zavrtěla hlavou. "Ne. Nechápu to."
"Možná je vyděsilo, jak Lord Montcalm spadl do moře."
"To bych neřekla. V každém případě je jejich habitat daleko od místa, kde spadla vaše vzducholoď. Ne, musí to být kvůli něčemu jinému..." Znovu myslela na Tygrova varovná znamení a kladla si otázku, jestli nemají souvislost se zmizením mořských lidí. "Je to proti nepsaným pravidlům mezi námi, ale uvažuju o tom, že vezmu ponorku a podívám se, co se v jejich habitatu děje."
"To vypadá nebezpečně. Tvůj otec to schválí?"
"Ne," připustila. "A Lyle mi na to asi nedá povolení." Řekla to tak, jako by ji ani jedno ani druhé nemohlo zastavit. Potajmu se na ni podíval. Jako vždycky ho pohled na ni rozrušil. Dneska pro změnu měla na sobě košili bez rukávů. Pot jí stékal po obličeji a obnažené paže a nohy se jí leskly. Byl horký den a vzduch byl stále teplejší, jak zajížděli hlouběji do vnitrozemí. On byl taky celý ulepený. A měl žízeň. Natáhl se pro polní láhev, kterou měli mezi sebou na podlaze.

Přitom se nechtěně hřbetem ruky dotkl jejího lýtka. Zachvěl se po celém těle. Tak prudká reakce ho zmátla a poněkud znepokojila. City k té dívce se mu zjevně vymykaly z kontroly...
Sebral láhev a napil se. Překvapilo ho, když se Ayla zeptala:
"Byl jsi někdy ženatý, Jean-Paule?"
"Já? Ne, nikdy. Chtěl jsem se oženit, až budu mít po vojně, ale to byly plány do budoucnosti. Nebo to byla budoucnost, než se všechno zbláznilo a ta zatracená ženská nás dobyla..."
"Ale měl jsi přítelkyně, když jsi byl v armádě?"
"Hm, ano, měl jsem přítelkyně."
"A potom?"
"Ano, měl jsem někoho. Jmenovala se Dominique." Rozzlobeně odháněl mouchy, co mu neustále poletovaly kolem obličeje.
Ayla zaváhala, potom se zeptala: "Zahynula při té havárii?"
"Ne. Zemřela ještě předtím. Když jsme se zmocnili lodi. Zemřela v boji."
Ayla neřekla nic.
"A ty?" zeptal se. "Dovedu si představit, že máš celý zástup obdivovatelů, co se s tebou chtějí oženit."
Usmála se. "Zástup sotva. Spíš skupinku, ale nemyslím, že by se zrovna chtěli ženit."
"Upoutá tě sem tam někdo z nich?"
Podívala se na něj jako uličnice. "No, občas se nechám. Ale nikdy to není na moc dlouho. A myslím, že se vlastně ani vdávat nechci. Ale Kell mě o ruku požádal. Několikrát. Pořád ho odmítám, ale to ho nezastaví."
Jean-Paul pocítil absurdní žárlivost. "Je jeden z těch, co se necháš?"
"Ne. Prostě k němu nechovám ten pravý cit. S Kellem jsem vyrostla. Považuji ho za bratra."
Teď měl absurdní pocit úlevy. "Ale on tebe určitě jako sestru nebere."
"Ne, to ne. Chudák Kell."
To teda jo, pomyslel si Jean-Paul.
"Jean-Paule, mohla bych ti něco říct?"
"Ale jistě."
"Myslím, že se mi líbíš. Moc."
Podíval se na ni. Upřeně hleděla před sebe a tvářila se vážně. "Jako bratr?" zeptal se.
"Ne, jako bratr ne," odpověděla. Sundala levou ruku z volantu a položila mu ji na stehno. Opět na dotek prudce reagoval. Cítil napětí v hrudníku a stále rostoucí vzrušení. Položil svoji ruku na její. "Aylo..." začal, ale potom najednou trhla rukou a postavila se. Myslel, že něco udělal špatně a vyplašeně vyhrkl: "Aylo, co se děje? Co je?"
"Podívej se!" křičela a ukazovala někam dopředu.
Podíval se. Vpředu byla řada stromů, myslel, že tam začínají sady jejího bratra. A za těmi stromy bylo vidět, jak k obloze stoupá sloup šedého dýmu. "Co se děje?"
"Ten dým... tam je dům mého bratra!"

Kapitola třináctá

Ayla se rozjela největší rychlostí, kterou dokázal vůz vyvinout, což bylo jenom přibližně dvacet pět mil za hodinu. I tak Jean-Paula automobil mohutně natřásal, když se rozjel rychleji po hrbolaté cestě, co se teď klikatila mezi sady. "Co myslíš, že se stalo?" zeptal se zachmuřené Ayly, když se držel vrchního okraje dveří.
"Může to být cokoli. Jak už jsem ti říkala, dům Lena a Tissy je nedaleko plotu. Někdo nebo něco ze země zamořené plísní se může dostat dovnitř. Třeba nájezdníci."
"Taky jsi mi říkala, že ten plot je nabitý elektřinou, smrtelnou dávkou," poznamenal, "a že ho pravidelně kontrolují."
"Ano, ale občas se skrz něj věci nebo lidi dostanou. Proto mám zbraň." Mluvila o pistoli, kterou měla v pouzdře za pasem. Když ji viděl vycházet z domu s tou pistolí, dělal si legraci, jestli ji potřebuje proto, aby mu zabránila v útěku. Usmála se a řekla, že je to "jenom pro výstrahu".
Zatímco ona se soustředila na řízení, Jean-Paul se rozhlížel po okolní krajině ve snaze najít něco, aniž by vlastně věděl co. Přál si, aby měl také zbraň.
"Díky Bohu," vykřikla Ayla s úlevou. Jean-Paul pohlédl před sebe. Neviděl, že by se něco změnilo. Zlověstný kouř dál stoupal k nebi. "Co je?"
"To nehoří farma. Ten kouř je z mnohem vzdálenějšího místa."
O chvíli později, když dorazili k farmě, se ukázalo, že měla pravdu. Shluk hospodářských budov byl nedotčen; ten kouř stoupal ze vzdáleného místa. Ayla zastavila, seskočila z kabiny a běžela do domu. Volala: "Lene! Tisso!" Za okamžik se vrátila a vrtěla hlavou. "Nikdo tu není." Nastoupila a jeli dál. Objela hospodářská stavení, vyplašila hejno kuřat, a pokračovala dál, mezi dvěma řadami stromů, směrem k dýmu. Tady už žádná cesta nevedla a terén byl ještě hrbolatější. Sad skončil a dál už byla jenom divoká přírodní vegetace. Ayla vjela přímo do ní a Jean-Paul se musel ještě víc zapřít do sedadla. Projeli hustým porostem asi padesát yardů a potom se najednou vynořili na volné půdě. Vyčištěný pruh byl široký padesát yardů a sahal až k plotu z pletiva. Část plotu byla stržená a právě odtud stoupal dým. Před dírou v plotě hořel veliký oheň. Skupina lidí přikládala dříví porozházené kolem. Všichni se otočili, když zaslechli hluk přijíždějícího automobilu.
"Co se děje?" zeptal se Jean-Paul Ayly.
"Zatím nevím... ale vypadá to, že je všechno v pořádku," odpověděla šťastně.

Ve skupině bylo šest dospělých a dvě děti, chlapec a děvče. Obě děti, co stály dost daleko od ohně, držely v rukou pušky. Když Ayla zastavila, žena - jediná v té skupině - běžela k vozu. Jako všichni ostatní měla na sobě jenom šortky. Ayla seskočila a obě se objaly.
"Tisso!" vykřikla Ayla. "Vy jste mi teda nahnali strach! Když jsem viděla ten dým, myslela jsem, že hoří farma! A potom, když jsem tam nikoho nenašla...!"
Jeden z mužů přispěchal. Ayla ho také objala. Jean-Paul si domyslel, že je to její bratr Len. Hodně se podobal Lonu Haddonovi. Jean-Paul vystoupil z auta. "Lene, Tisso," řekla Ayla, "tohle je Jean-Paul Ranvaud. Bydlí u nás."
Len Haddon se na něj nadšeně zadíval a podal mu ruku. "Ten Nebeský muž, o kterém jsem tolik slyšel, že jo? Těším se, že až bude čas, popovídáme si."
"Co se tu stalo?" zeptala se Ayla a ukazovala na oheň.
"Ale, prosím tě, psí víno protrhlo plot," vysvětlil jí bratr.
"To muselo teda být pořádný psí víno."
"Taky že jo. A než jsme sem dojeli, hodně povyrostlo. Napřed jsme ho trochu opálili, ale pořád žilo a mrskalo sebou. Viď, Tisso?" Jeho žena přikývla na souhlas. "Ale podařilo se nám to rozsekat na kusy, polejt petrolejem a zapálit. Oheň udržujeme proto, aby z plísně nepřišel nějaký nezvaný host, než sem přijede skupina opravářů."
Jean-Paul se zájmem koukal přes plot. Poprvé viděl plíseň tak blízko obydlí. Za pruhem vyčištěné půdy panoval biologický chaos. Všemu vévodily houby různých tvarů a barev. Některé jako rubáše visely ze stromů, z nichž vysály veškerý život. Jiné zase měly tvar obrovských koulí o průměru několika stop. Cítil nepříjemný, zatuchlý, houbovitý pach. Pach dušení a smrti. Otočil se k Lenovi.
"Jak se vám daří zařídit, aby ty houby neprorostly plotem? Vítr určitě roznáší výtrusy."
"Jo, to jo. V Palmyře rostou plísně, ale máme skupiny lidí, jejichž jedinou prací je vyhledávat je a hubit pomocí protihoubových jedů, než se vymknou kontrole. Totéž děláme my tady. Máme tu pruh půdy napuštěný protihoubovými chemickými prostředky a pravidelně chodíme po druhé straně s plamenomety, abychom i ten pruh udrželi v čistotě. Všichni farmáři, co žijí jako my blízko plotu, dělají totéž. Ale je nám jasné, že je to předem prohraný boj. Jednou plíseň plot přeroste a my budeme muset ustoupit a postavit nový. Už k tomu taky došlo..." Rezignovaně zavrtěl hlavou.
"Lene, jestli je všechno v pořádku, vezmu Aylu a jejího... hosta k nám domů. Musím začít vařit," řekla jeho žena.
"Ano, jistě, jen jeď," souhlasil. "Stav ohrožení skončil."
"Musíme se v autě zmáčknout, Tisso," řekla Ayla. "Budeš si muset sednout Jean-Paulovi na klín, jestli ti to nevadí."
"Mně to nevadí. Ale co Jean-Paul?" Škádlivě se na něj usmála.
"No, tomu určitě ne," smála se Ayla.
Jean-Paul se usilovně snažil nedívat se Tisse na obnažená ňadra a dotčeně se usmál.
O tři hodiny později obědvali, jídlo bylo dobré, ale Jean-Paul si celou dobu uvědomoval, že je středem pozornosti, což mu nebylo příjemné. Zvlášť děti vůbec nezakrývaly svůj zájem o něj. Vždycky, když se na ně podíval, neústupně na něj upíraly oči. Dozvěděl se, že se jmenují Sam a Tasma. Samovi bylo jedenáct, Tasme dvanáct. Tasma byla Aylinou zmenšeninou, což Jean-Paula trochu vyvedlo z míry. Také čtyři dělníci z farmy o něj zcela nezakrytě projevovali zájem.
Len počkal, až dojí hlavní chod - bylo moc dobré dušené maso - a teprve potom se začal Jean-Paula vyptávat. "Musí to pro tebe být divný pocit stát na pevné zemi, když jsi celý život prožil ve vzduchu."
"To ano," připustil. "Ale nepociťuji to tolik jako někteří naši lidé. Byl jsem voják a pravidelně jsem létal dolů, ehm, služebně. Ale někteří naši lidé nikdy předtím na zemi nebyli a zdá se, že z toho mají psychické problémy."
"Od té doby, co jsi se svými lidmi přiletěl, jsem sice s otcem mluvil, ale jen velmi stručně," řekl Len. "Vyprávěl mi divoký příběh o tom, jak nějaký vesmírný Nebeský Lord dobyl vaši loď a ještě další."
Jean-Paul vypil sklenici piva a řekl: "Možná to zní trochu divoce, ale je to pravda, jenomže já neznám přesně všechna fakta. Dávali jsme celý ten příběh dohromady z toho, co jsme slyšeli a viděli... a co jsme na sobě zakusili."
"Jean-Paule, dáš si ještě, než bude zákusek?" zeptala se Tissa, když mu do sklenice dolévala pivo. Usmál se na ni a zavrtěl hlavou. "Děkuji, ne. Už nemůžu."
"Dobře, ale jablkový koláč si dáš," trvala na svém. "Jsi hrozně hubený!"
"Už ne tak jako když jsme ho vytáhli z vody," řekla Ayla. "Vypadal jako naši elektrický strašáci na odhánění ptáků."
Jean-Paul rukama naznačil gesto, že se vzdává, když mu Tissa krájela veliký kus koláče. Tissa byla hezká, i když ne tak jako její švagrová. Všichni v rodině měli, stejně jako Ayla, trochu orientální rysy. Nepochybně po japonských předcích. "Pověz nám ten divoký příběh," požádal ho Len.
"Řeknu vám jenom to, co vím, a toho není moc. Byla tam žena jménem Jana Dorvinová, co pocházela z Minervy, pozemský červ... pardon, z pozemské komunity v Severní Americe."
"Minerva?" zamračil se Len.
"Ano, před Genetickými válkami to byl mocný stát. Výjimečný byl v tom, že tam vládly ženy," pokračoval Jean-Paul.
"Cože?" smála se Tissa. "To je zvláštní... i když si dovedu představit, že to mohlo mít něco do sebe."
"Já ne," zamumlal Len. "Jean-Paule, chceš říct, že muži v té zemi se nechali řídit skupinou žen?"
"Prý ano."
"To mi připadá naprosto normální," řekla Ayla svému bratrovi pevně.
Nevěřícně zavrtěl hlavou.
"V každém případě," pokračoval Jean-Paul, "tohle tvrdila ona sama, Nebeský Anděl, když nás osobně oslovila přes vysílací zařízení na Lordu Montcalmovi po naší porážce."
"Nebeský Anděl?" zepl;ala se Ayla.
"Tak si tehdy Jana Dorvinová říkala. Nebo jí možná to jméno dali jiní lidé. Bylo to také jméno její lodi."

"Aha, ano, ta loď," řekl Len, "to je vážně fascinující. Skutečně přiletěla z vesmíru? A když ano, jak to, že ta žena ovládala loď?"
"Ta část příběhu není úplně jasná," namítl Jean-Paul. "Jediné, co vím, je, že Jana Dorvinová byla jednou z mála, kdo přežili zničení Minervy Nebeským Lordem, co se jmenoval Lord Pangloth. Na jeho palubě se seznámila s otrokem Milem. Ona se stala také otrokyní. Říká se, že on jediný věděl o Nebeském Andělovi ve vesmíru; prý on sám byl také z vesmíru."
"Z vesmírných kolonií?" zeptal se Len.
"To se jenom říká. Požádal jsem vašeho otce, aby se na to zeptal lidí z vesmíru, s nimiž je v kontaktu, jestli v posledních letech z některé kolonie uspořádali expedici na Zemi. Odpověděli, že ne, ale jedna loď z marťanských kolonií asi před osmi lety zmizela cestou na vesmírnou kolonii. Je možné, že dopadla na Zem."
"Je nepravděpodobné, že by to někdo přežil."
"Ano. V každém případě na Lorda Panglotha zaútočili a dobyli ho válečníci z jiného Nebeského Lorda... Letního vánku." Opřel se a čekal na reakci svých posluchačů. Nezklamali ho - Len užasl. Jeho otec reagoval naprosto stejně.
"Letní vánek," vydechl Len, "ale to byl ten Nebeský Lord, co-"
"Co vám vládnul. Ano, já vím. Váš otec mi říkal, že Palmyra byla jedním z jeho vazalských území."
Len se ponuře zeptal: "A co ten Válečný lord Horado? Ještě vládne Letnímu vánku?"
"Ne, je mrtvý."
"Díky Bohu."
"Byl to řezník," řekla Tissa hořce. "Jeho muži odvlekli moji matku jako otrokyni. Byla jednou z mnoha. Nikdy jsem ji už neviděla."
"Jak Válečný lord zemřel?" zeptal se Len.
"On a většina jeho lidí přestoupili do Lorda Panglotha. Na Letním vánku najednou přestaly fungovat lasery... Proto se vyhýbal svým vazalským územím,"
Len s manželkou se na sebe podívali. "Kdybysme to tak věděli," zamumlal Len.
"No, říká se, že zaútočil na Nebeského Anděla krátce poté, co přiletěl na Zem. Tou dobou Jana Dorvinová už řídila loď a Horada sestřelila."
Chvíli všichni mlčeli. Potom Len pronesl: "Zdá se, že Janě Dorvinové máme za co vděčit."
Jean-Paul si povzdechl. "Musím se přiznat, že z ní mám dvojznačný pocit. Na Lordu Montcalmovi se mi žilo pohodlně, potom se najednou objevil její Nebeský Anděl, přinutila nás, abychom se vzdali a pak jsme se dozvěděli, že jsme pod kontrolou počítačového programu. Byl založen na ženské osobnosti - ne, dívčí - která dávno předtím umřela. Ashley..."
Jean-Paul se zašklebil. "Myslím, že problém částečně spočíval v tom, že ten program už byl opotřebovaný. Byla to kopie kopie, aspoň se to říkalo. Nejdřív to nebylo nic strašného, ale potom se Janě Dorvinové vymkly z kontroly všechny programy, co řídily její flotilu, a my jsme zůstali pod absolutní vládou té vyšinuté osobnosti. Ale ve srovnání s těmi, co byli na jiných lodích, kde vládly programy Ashley, jsme měli štěstí. Programy je přinutily opustit loď a stát se pozemšťany."
"Co se stalo s Janou Dorvinovou?" zeptala se Ayla.
Pokrčil rameny. "Vůbec nevím. Buďto ji Ashley zabila nebo ji taky vyhnala na zem."
Len se ozval: "Co chtěla dělat s celou tou flotilou Nebeských Lordů, co shromáždila?"
"Měla v úmyslu osvobodit všechny pozemské komunity od nadvlády Nebeských Lordů a zároveň současným vystřelováním laserů z lodí zničit pokud možno co největší množství plísní."
"Připadá mi," promluvila Tissa, "že se pokusila udělat dobrou věc."
Jean-Paul povzdechl. "Když se na to zpětně dívám, zdá se, že ano. Ale tehdy, no... prostě jsme k ní cítili odpor proto, že dobyla našeho Nebeského Lorda."
"Vypadá to tak, že svět ztratil vynikající příležitost zachránit se před plísněmi," vzdychl Len.
Zavládlo ticho, dokud Ayla neřekla: "No, ještě jsou tady ti vesmířané. Možná, jak náš táta doufá, se ukáže, že jsou naší spásou."
Bylo pozdě - po půlnoci - když se dostali k Ayle domů. Auto s nákladem pomerančů zaparkovali v ovocném depu uprostřed města a zbytek cesty šli pěšky. Cestou zpátky Ayla k velikému zklamání Jean-Paula mlčela. Doufal, že budou pokračovat v rozhovoru, který započali cestou na farmu. Myslel si, že je unavená. On sám byl unaven, a to nemusel zápasit s tvrdohlavým řízením toho opotřebovaného náklaďáku.
V temné kuchyni si šeptem dali dobrou noc a šli každý do svého pokoje. Jean-Paul si ve svém sedl na postel a čekal, až Ayla odejde z koupelny. Když slyšel, že zavřela dveře ložnice, vydal se do koupelny on. Snažil se být co možná nejtišeji, aby nevzbudil hostitele.
Když se vrátil do svého pokoje, svlékl se, vklouzl pod přikrývku a zhasl lampu na nočním stolku. Nedlouho potom uslyšel, jak se dveře otevírají. Posadil se. "Kdo...?"
"Pšš! Kdo myslíš, že to asi je?" šeptala Ayla. Ucítil její studené paže na krku.
"Ale co tvůj táta?"
Pustila ho. Potom uslyšel, jak se chvatně svléká.
"Neboj," řekla a vklouzla do postele vedle něj. "Má tvrdý spánek."
Lon Haddon ležel v posteli a poslouchal, jak se jeho dcera tajně miluje s Nebeským válečníkem a pokoušel se rozebrat směsici svých pocitů. Na jednu stranu byl rád, když kvůli něčemu nebo někomu byla jeho dcera šťastná, ale nemohl se zbavit pocitu zlosti z toho, že se jeho dcera oddávala muži, který byl ještě před nedávnem jejich nepřítelem - i když jemu osobně se Jean-Paul líbil. A zažíval také typickou otcovskou žárlivost, když dcera dá najevo lásku k jinému muži. A dál? Závist? Ano, záviděl, ale komu? Pomalu si uvědomil, že oběma. Bylo velmi nepravděpodobné, že on sám se bude s

někým milovat v té krátké době života, který mu ještě zbývá.
V mysli se mu vynořila jeho mrtvá manželka. Ať je kdekoli, brzy se k ní přidá. Ne! To je přece nesmysl a on to ví! Po životě není nic, stejně tak jako není nic před životem. Jenom zapomnění... a po plném životě Super Standardu by měl být připraven zapomnění přijmout. Jenže on připraven nebyl. Nechtěl zemřít.
Děsilo ho to... pokud k sobě měl být upřímný. A ve chvílích jako byla tahle k sobě upřímný byl.
Zvuky v Jean-Paulově ložnici utichly dávno před tím, než se mu podařilo usnout.

Kapitola čtrnáctá

Jana byla s Robinem v klubovně. Hráli šachy. Dnes byl živější. Dlouho už ho takhle neviděla, i když to nic neznamenalo. Zcela zjevně se nedokázal soustředit na hru a Jana záměrně dělala chyby jenom proto, aby mohli hrát dál. Nudila se, byla frustrovaná a připadala si jako v pasti. Přes rozlehlost Šangri La trpěla klaustrofobií; hlavně od té doby, co nemohla používat Toy. A vědomí, že někde nad ledem je Milo a Ashley a pátrají po nich, její náladu jenom zhoršovalo. Jako obvykle programy pro ni neměly slovo útěchy. Ráno se znovu ptala Davina na vývoj situace a jeho odpověď byla jako vždycky vyhýbavá. Milovi roboti, kteří metodicky postupovali po ledové římse a vypouštěli své seizmické náboje, aby zjistili, co je dole, byli pořád ještě dost daleko od habitatu. Znovu se ptala, co programy udělají, až se Milovi nakonec podaří Šangri La najít. Jako obvykle jí odpověděl: "Neboj se. Všechno bude v pořádku."
"Já mu nevěřím," řekla nahlas. "Nevěřím nikomu z nich."
Robin, který se chystal udělat chybný tah koněm, se na ni podíval. "O kom to mluvíš?"
"O kom jiným než o Davinovi a dalších programech? Mají něco za lubem a ať je to co chce, myslím, že to pro nás nevěstí nic dobrého."
Zamračil se. "Nerozumím ti. Programy by nám neublížily. Jsou tady proto, aby se o nás staraly."
"Jsou tady proto, aby se staraly o Eloi a teoreticky o tebe. Já jsem tady jenom z milosti trpěný host a patrně snadno postradatelný - teď, když mi z mozku vycucly všechny informace. A nejsem si jistá ani tím, jak je to vlastně mezi tebou a nimi."
Podíval se na ni ještě zmateněji. "Co to povídáš, Jano? Třeba nejsem Eloi, ale programy se o mě vždycky staraly. Etický program na tom trvá."
Opovržlivě odfrkla. "Jo, ten takzvaný Etický program. Tomu věřím ze všech nejmíň. Dobře, nechal tě žít a vyrůst jako ne-Eloi, atavismus. Ale proč? Nevěřím tomu oficiálnímu vysvětlení.
Že se ten program pořád řídí starými pravidly Spojených národů o výzkumu embryí."
Teď Robin vypadal ustaraně. "Ale jak jinak by se to dalo vysvětlit?"
"Nevím," pokrčila rameny Jana. Když viděla, jak je znepokojený, povzbudivě se na něj usmála a chytila ho za ruku. "Ale, neber mě tak vážně. Třeba jsem jenom pomatená. Určitě se všechno v dobré obrátí." S nechutí si uvědomila, že s ním jedná stejně jako Davin s ní.
Její prázdná slova měla žádoucí efekt. Podmračený výraz se mu z tváře vytratil. Usmál se. Chudák Robin, řekla si v duchu. Pořád ho milovala, i když se tolik změnil, ale někdy si jen stěží dokázala vzpomenout na vášeň, kterou spolu prožívali. Teď si často myslela (věděla, že to od ní není pěkné), že se spíš podobá Eloi než tomu vitálnímu mladému muži, s nímž se původně potkala.
Vztáhla obě ruce přes šachovnici a položila mu je na obličej.
"Robine, co teď ke mně cítíš?" zeptala se ho jemně.
Ve tváři se mu zase objevil ten zmatený výraz. "Cítím? K tobě? Jak to myslíš?"
"Ještě mě miluješ?"
"Já... myslím, že jo."
"Stejně jako dřív? Pamatuješ, jaké to mezi námi bylo?"
Sklopil oči. "Ano," přiznal váhavě. "Ale..."
"Ale co?"
"Teď je to jiný. Víš proč."
"Ale Davin říká, že zapracovali na tvém těle tak, aby se kompenzovala ztráta... měly by se ti obnovit normální pocity. Nefunguje to, že ne? Netoužíš po mně, vid?"
Upřeně se díval na šachovnici. "Ne tak jako dřív," řekl pomalu, "ale pořád... tě miluju, Jano. Vážně."
"Jo, určitě jo," odpověděla smutně. Odtáhla se od něj. "Pojď, dohrajeme tu partii."
Hra skončila podle očekávání, potom Robin prohlásil, že je unavený a že si půjde na chvilku lehnout do svého pokoje. Jana šla také, ale ne spát. Když masturbovala, vzpomínala na to, jak se s Robinem poprvé milovali. Když dosáhla vrcholu, zjistila, že má oči plné slz. Matko Boží, řekla si, možná, že Davin a Milo měli pravdu. Mojžná, že lidská mysl není nic víc než výsledek jakési souhry různých hormonů, všechno je řízeno geneticky. Zdálo se, že Robin je toho jasným důkazem. Změň mu produkci hormonů a už je z něj jiný člověk. A chceš-li další důkaz, stačí se podívat na Eloi...
Ležela tam a uvažovala o své poslední ostré filozofické debatě s Davinem. To bylo dneska ráno, když se bezvýsledně ptala na Mila. Už chtěl odejít, když mu řekla: "Počkej, Davine. Pamatuješ, jak jsme si povídali o vývoji lidské mysli? Jak jsi říkal, že je to jenom evoluční nástroj, o nic významnější než ohebný nos vyhynulého zvířete?"
"Nejsou to sice přesně moje slova, ale ano, pamatuji si na ten rozhovor."
"Pořád tvrdím, že lidská mysl je výjimečná. Že lidské vědomí daleko převyšuje vědomí jakéhokoli zvířete."
"Na to máš právo," řekl s úsměvem.
"Ale ty se mnou nesouhlasíš?"

"Obávám se, že nikoli."
"No dobře, jak mi teda vysvětlíš lidský smysl pro humor?" zeptala se ho triumfálně. "Je to výlučně lidská vlastnost a je jasné, že s přežitím nemá nic společného, takže se nemohla vyvinout z žádného určitého důvodu. Nedokazuje to snad, že lidské vědomí existuje mimo tvůj čistě mechanický pohled na svět? Že je to něco zvláštnílio a výjimečného?"
"Naopak," odpověděl, "vyvinul se jako specifický nástroj přežití. A není to výlučně vlastnost lidských jedinců. Copak se u vás v Minervě šimpanzi vůbec nesmáli?"
"To ano," připustila, "ale to byli vyšší šimpanzi."
"I obyčejní šimpanzi mají schopnost se smát, samozřejmě šimpanzím způsobem. Lidský smysl pro humor, i ten šimpanzí, je jenom kultivovanější, vyspělejší verze 'hravosti' charakteristické pro všechny vyšší savce."
"Hravosti?"
"Ano, určitě jsi ji viděla u svých domácích mazlíčků, jestli jsi nějaké měla. Vraťme se k příkladu, který jsem předtím použil - druh velkých koček známých jako lvi. Lvice si bude 'hrát' s dalším lvíčetem a svou matkou. Je to forma falešného zápasu. Lvice se učí jak bojovat, ale soupeři neublíží a ani soupeř jemu. Když, tak jen náhodou. To je také bezpečný způsob, jak si lvice vybije vrozenou agresivitu."
"Připadá mi, že mezi hrajícími si lvíčaty a lidským smyslem pro humor je velký rozdíl," řekla Jana.
"To je jenom věc stupně. Vyšší primáti mají mnohem komplexnější společenské struktury než, řekněme, pyšní lvi. Proto se charakteristická opičí 'hravost' musela nutně zdokonalit. A protože lidské bytosti jsou nejdokonalejší vyšší primáti, je nejdokonalejší i jejich 'smysl pro humor'. Ale pořád je to jenom prostředek falešného zápasu. Bezpečnou formou se tak vybíjí agresivita; prostředek vypuštění emocionální páry bez fyzické újmy. Bez toho by dávné rodiny a kmeny vyšších opic zničily samy sebe vnitřními tlaky, které by dosáhly výbušné hodnoty. Lidstvo by se bez tohoto nástroje přežití nikdy nevyvinulo. Ale ve skutečnosti je humor jenom jiná forma agrese. A téměř vždycky krutá."
Jana už zase začala mít ten pocit, že je lepší. Stále s Davinem nesouhlasila, ale v tu chvíli si nemohla vzpomenout na vhodný protiargument. Znepokojeně řekla: "A co ty? Ty máš smysl pro humor?"
"Ne."
"Ale žertuješ. Zlomyslně."
"Umíme smysl pro humor simulovat, to je všechno. K čemu by umělá inteligence potřebovala smysl pro humor? Nejsme společenská zvířata. Nepotřebujeme ho."
"A co krutost. Jsi jí schopný?"
"Ke krutosti jsou třeba emoce."
"Když umíte simulovat smysl pro humor, tak možná umíte simulovat i krutost."
"Proč bysme to měli chtít?"
"To je dobrá otázka," zamumlala Jana.
Když Jana ležela na posteli, ptala se v duchu, jestli je odsouzená zbytek života prožít v habitatu, pokud ji programy nechají dál žít. A kdyby se jí podařilo uprchnout, co na ni čeká ve vnějším světě? Nic než plíseň a Nebeští Lordi, někteří z nich ovládaní poblázněnými programy Ashley. Jo, a taky tam je Milo. Milo, který vykuchal tělo jejího milovaného syna Simona, aby v něm mohl žít dál svůj život. Doufala, že programy zničí jeho i Ashley, až najdou jejich habitat, což se jim nepochybně povede. Programy měly Toy a ona ze zkušenosti věděla, že Toy je odolná vůči laserovým střelám. Ztratila už příliš mnoho; spoustu lidí, kteří jí byli drazí. Svoji matku, Alsu, Ceri... Simona. Zbyl jí už jenom Robin a i toho ztrácela. Dlouhý život v habitatu by se dal lépe vydržet, kdyby Robin byl stejný jako dřív, ale takhle byla perspektiva nekonečných let života na tomto místě dost ponurá.
Možná nakonec bude žebrat, aby ji programy proměnily v Eloi. Nuda bylo něco, co Eloi určitě nikdy nepoznali. Překvapená takovou myšlenkou vstala z postele a šla k velkému zrcadlu na stěně. Na Šangri La bylo zrcadel dost a dost. Eloi se na sebe moc rádi dívali a dokázali takhle trávit celé hodiny. Když se na sebe dívala, říkala si v duchu, jaké to asi bude stát se Eloi. Bezpohlavním živočichem. Bez genitálií, dokonce i bez konečníku. Eloi neměli klasickou trávicí soustavu. To minimum vedlejších produktů, které zbyly poté, co jejich přeměněný trávicí systém zpracoval pečlivě vyvážené živiny, bylo vylučováno potními žlázami.
Jak byla změněna jejich těla, změnilo se i jejich myšlení. Eloi existovali v neustálém stavu duševní blaženosti, jejich mozky byly neustále omývány různými přírodními náladu povzbuzujícími nervovými přenašeči jako encefaliny, které jsou stejné jako opium. Eloi se nikdy netrápili, nikdy jim nebylo smutno, nikdy nebyli nešťastní, nikdy neměli strach. Vlastně necítili vůbec nic, byli jenom neuvěřitelně, nádherně, šíleně šťastní. A co je na tom špatného, ptala se Jana sama sebe. Nebylo snad štěstí to, o co lidstvo usilovalo ze všeho nejvíc?
Ale ne, štěstí Eloi bylo špatné štěstí. Zbytky její opuštěné víry jí napovídaly, že Eloi jsou morálně zkažení. A když se na sebe dívala do zrcadla, věděla, že se nikdy nenechá přeměnit na Eloi, ani kdyby to šlo. Nebyli to lidi. A jí se líbilo být člověkem - ženou - se vším dobrým i špatným, co k tomu patří. Dokonce i s tím, že se člověk podělá.

Kapitola patnáctá

Vesmírný habitat Karaganda kroužil na bodě zvaném Lagrange 5, zatímco Belveder byl na Lagrange 4. Ty dva body měly tu výhodu, že to byly dvě nejstabilnější pozice v gravitačním zápasu mesi Zemí a Měsícem. Existovaly ještě další tři body Lagrange, ale ty nebyly tak stabilní a habitaty na nich musely periodicky manévrovat, aby si svou pozici udržely. Vzhledem k tomu, že Belveder a Karaganda vznikly jako první habitaty, získaly tak přirozeně to nejlepší místo. Milovi se pobyt na Karagandě zamlouval. Stejně jako Belvedeřané i Karaganďané byli křesťané, ale protože měli ruský původ, bylo jejich křesťanství založeno na staré ruské ortodoxní víře. S puritány na Belvederu měli jen málo

společného. Především nepěstovali sexuální segregaci a také si dopřávali takové radosti jako třeba alkohol. Milo se dobře bavil, když viděl hrůzu ve tváři otce Shawa, když při prvních oficiálních setkáních s karagandskou vládnoucí klikou přijal sklenku vodky.
"Bratře Jamesi! Co to děláš?" chraplavě drmolil otec Shaw šeptem.
"Nechci být k našim hostitelům nezdvořilý," šeptal mu v odpověď a tvářil se bezvýrazně.
"Vydáváš svoji nesmrtelnou duši v nebezpečí! Hned, jak se vrátíme zpátky, podám o tobě hlášení!"
"Samozřejmě, otče," přitakal Milo, když přiložil sklenku k ústům. Dal si pořádný doušek. Alkohol ho pálil v krku. Chutnalo to skvěle. Ano, čistý líh, ale docela určitě to byla vodka. Jak dlouho se už nenapil? Od svých prvních dnů na Belvederu, před tím ostrým morálním zásahem. Je to už dávno.
Karaganďané, co seděli za stolem, se také tvářili překvapeně. Velmi dobře věděli o prudérnosti Belvedeřanů. Tohle byla nová odchylka a zvědavě si Mila prohlíželi. "Zajímavé," řekl Milo, když položil prázdnou sklenku na stůl. Otec Shaw se tvářil, jako by měl zemřít na vysoký tlak. Jen přítomnost hostitelů mu zabránila ve verbálním amoku.
Setkání se konalo proto, aby se ti dva Belvedeřané seznámili s podrobnostmi plánované expedice na Zem. Kromě členů vládnoucí kliky byl přítomen i kapitán Ilja Vjuškov, který měl být v čele expedice. Jako ostatní měl široké slovanské rysy, ale pořád vypadal, jako by mu ještě nebylo třicet. Zjevně z něj sálalo nadšení a vitalita, které jeho nadřízení postrádali. Mila nijak nepřekvapilo, když se později dověděl, že Ilja se na expedici přihlásil dobrovolně, stejně jako celá jeho posádka. Napadlo ho, že by nakonec mohl Ilju dobře využít.
"Poslední úpravy na lodi se ještě dokončují," řekl jim prezident Karagandy Saša Jakinfovič na počátku schůze. "Trvalo to déle, než jsme očekávali, ale doufáme, že se na cestu vydáte během sedmi dnů. Do té doby, jak doufáme, přijmete naši pohostinnost zde v Karagandě."
"Uděláme co je v našich silách," odpověděl Milo ve chvíli, kdy si bral další sklenku vodky. Život na habitatu Karaganda měl samozřejmě jistá omezení, ale nepanovala tu upjatá belvederská atmosféra. Tahle konferenční místnost, jak si Milo všiml, byla pohodlně zařízena a na stěnách visely grafické listy. Sice s náboženskou tematikou, ale i tak to bylo něco jiného než pusté stěny na Belvederu. "Tak vy máte v plánu s pozemšťany uzavřít obchodní dohodu?" zeptal se prezidenta.
Ta otázka Karaganďany rozveselila. Prezident odpověděl. "To sotva. To jsme jim jenom řekli, ale jednoduše si je podrobíme."
"Samozřejmě," zamumlal Milo. "Ale docela jistě se tomu budou bránit."
"Nepochybně. Sami nám řekli, že mají děla, dokonce dělostřelectvo, ale nemají lasery ani další paprskové zbraně. Zdolat jejich odpor nebude pro kapitána Vjuškova a jeho lidi žádný problém."
Kapitán Vjuškov se usmál a přikývl. Milo se na něj znovu uznale podíval a potom řekl prezidentovi: "Víte, mě a otce Shawa jenom zajímá, jestli ty pozemské duše stojí za to zachránit. Ale podmanit si je, jak máte v úmyslu vy, bude mnohem jednodušší." Zdvihl prázdnou sklenku. "Dám si ještě tu vaši dobrou vodku a pak si připijeme na úspěch naší smíšené mise." Když mu dolévali, slyšel, jak otec Shaw vedle něj hubuje.
Když nakonec ve své kabině osaměli, mohl otec Shaw dát volný průběh své rozmrzelosti. Nejdřív byl schopen jenom blábolit a hrozit na Mila prstem. Milo se posadil na svou palandu a klidně jeho počínání sledoval. Zdálo se, že to otce Shawa ještě více rozzuřilo.
Potom se mu podařilo ze sebe vysoukat slova. "Ty... ty... to je... ty... to je neúnosné... tvoje chování... neúnosné... to si odpykáš... na to dohlédnu!"
"Vidím, že když jsi zase pod vlivem gravitace, vrátila se ti barva do tváří," řekl mu Milo.
"Další nestoudnost!" zajíkal se otec. "Bratře Jamesi, až se vrátíme na Belveder, tak... tak budeš degradován. Dohlédnu na to, abys byl tak přísně potrestán, že si budeš přát, aby si tě Pán povolal, ještě než uplyne čas, který ti byl vyměřen!"
"Ale, drž hubu, ty cvoku," zarazil ho Milo. Přišel čas sundat masku. "Jestli se nezačneš chovat slušně, nikdy se na Belveder nedostaneš."
Otec Shaw sebou trhl. Nemohl uvěřit vlastním uším. "Bratře Jamesi..." zašeptal v údivu, "chováš se jako posedlý."
Milo přikývl. "Dobré přirovnání. Jsem posedlý. Sebou. Milem Hazem. Bratr James byla jen fasáda. Ale velmi užitečná. Dovolila mi prožít dlouhé a jednotvárné roky, kdy jsem musel být v té vaší příšerné společnosti. Ale teď už jsem volný a už se nebudu ani chvíli přetvařovat. Určitě se nebudu podrobovat tobě, ty tlustej absurdní ješito."
Otec Shaw poodstoupil. V očích se mu zračil strach. "Ty jsi posedlý! Určitě je to tímhle bezbožným místem! Budu se za tebe modlit..."
Milo vyskočil z palandy, popadl otce oběma rukama za krk a lehce ho zvedl ze země. Podruhé během jediné hodiny obličej otce Shawa zfialověl, ale tentokrát to bylo ze zcela jiného důvodu. "Modli se za sebe," poradil mu Milo ledově, když otec lapal po dechu. "Jestli nebudeš dělat, co ti řeknu, zabiju tě. Rozumíš?"
Otec Shaw se pokusil přikývnout. Milo ho pustil a on se sípotem upadl na kolena. Milo si znovu sedl na palandu. Otec zůstal na kolenou a bázlivě se na něj díval, když si masíroval pohmožděný krk. "Co jsi? Jaký démon?"
"Už jsem ti říkal. Jmenuju se Milo Haze. Kdysi jsem stál v čele Hazeho genetické korporace na Zemi. Byla to jedna z velkých genetických korporací před Genetickými válkami. Po válkách jsem z planety odletěl pod falešným jménem. Z pochopitelných důvodů. Od té doby jsem se skrýval na Belvederu. Až doteď."
Výraz v obličeji otce Shawa jasně prozrazoval, že si myslí, že Milo, nebo kdo byl ten tvor, co ho posedl, blouzní. "Ale narodil ses na Belvederu," namítl.
Milo mu vysvětlil, jak k tomu došlo a že jeho původní já uprchlo na Mars. Když skončil, obličej otce Shawa jasně prozrazoval, že on sám už neví, čemu má věřit. "Byl bych ti vděčný, kdyby sis to všechno nechal pro sebe. Kdybys to vyprávěl ty, nikdo by ti nevěřil. A stejně, řekl bych, že to máš z té své vesmírné nevolnosti. Nezapomeň, že jsem doktor. Takže teď mi jenom odpřísáhneš, že mě budeš ve všem poslouchat. Jestli ne, tak tě můžu ubezpečit, že to bude příšerné.

Takže...?"
Po nějaké době otec Shaw pomalu přikývl. "Přísahám."
"Dobře," řekl Milo. "Můžeš vstát. Od svých poddaných na rozdíl od bohů uctívání nevyžaduji. Postačí mi absolutní poslušnost."

Milo si hrál s Tyrou, když ho někdo hrubě vyrušil.
"Milo!" Bylo to tak hlasité, až ho zabolely uši a Tyra sebou prudce trhla. Ale co, pomyslel si Milo, to dělá pořád. Odstrčil ji a posadil se na posteli. "Vážně si vybíráš ty nejvhodnější okamžiky, kdy ke mně zajít na kus řeči, Ashley. Copak máš na srdci teď?" Jak mluvil, využila toho Tyra, vyskočila z postele a odběhla do koupelny.
"Už toho začínám mít dost, Milo!" řvala Ashley. "Kdy už mi předvedeš nějaké výsledky?"
"Buď trpělivá. Je to jenom otázka času. Jsou tady tisíce čtverečních mil ledové římsy a my máme jen omezený počet robotů, aby ji prohledali. Možná kdybys uvolnila něco ze svých rezerv...?"
"Nebuď směšný!" odsekla. "Bez nich bych byla bezmocná."
"Ty mi pořád nevěříš? Myslel jsem, že jsme zase partneři."
"Ha!" Ten krátký posměšný zvuk vyjádřil všechno.
"Vážně, roboti už prohledali polovinu římsy. Teď na zlatonosnou žílu můžeme narazit každým dnem."
"Dám ti ještě týden."
"Nebo...?" zeptal se.
"Vyhodím tě na led. V tom oblečení, co máš teď na sobě."
"Ashley, buď rozumná. Nemůžu ti zaručit, že ten habitat do týdne najdeme. Ashley...?" Ale instinktivně věděl, že už tam není "přítomná". Zamračený seděl chvíli na posteli, potom se zdvihl a šel do koupelny.

"Navázali jsme kontakt s Belvederem, pane," oznámil radista a vstal ze židle. Otec Shaw si sedl na jeho místo. Nervózně si otíral pot z čela. "Můžeš jít," přikázal radistovi, zatímco se pokoušel držet se návodu k použití toho zařízení.
Čekal, než uslyšel pískot zasouvacích dveří, potom se naklonil hodně blízko k mikrofonu a stiskl tlačítko vysílače.
"Tady otec Shaw. Volám z habitatu Karaganda. Kdo je tam?"
Neozvalo se nic, žádná odpověď, a on si uvědomil, že stále tiskne tlačítko pro vysílání signálu. Pustil ho a hned uslyšel hlas: "Opakuji, tady bratr Robert, komunikační důstojník druhé třídy. Přepínám."
"Teď bedlivě poslouchej," řekl otec Shaw důrazně. "Chci, abys z centrálního počítače získal všechny dostupné informace o muži jménem Viktor Parrish. Ehm, přepínám."
Chvíli bylo ticho, potom se ten hlas ozval znovu, trochu zmateně: "Chceš tu informaci hned, otče Shawe? Přepínám..."
"Samozřejmě, že hned, ty bl-" Zmlkl a donutil se zachovat klid. "Je to velmi důležité. Pospěš si, prosím tě. Přepínám."
"Ano, otče Shawe," řekl bratr Robert ledově. "Bude to chvíli trvat. Čekej."
Samozřejmě, že počkám, ty blboune, pomyslel si zlobně, co asi můžu dělat? Ale čekal s rostoucí netrpělivostí. A obavami. Věděl, že je v bezpečí. Bratr James se vydal na obhlídku téměř hotového plavidla, které je mělo odvézt na Zemi. Otec Shaw měl jít také, ale na poslední chvíli se omluvil, že se necítí dobře. Ale při pouhé představě, že by bratr James, nebo kdo to vlastně je, zjistil, k čemu se chystá, se mu zvedal žaludek a zaplavovala ho panika. Strašně se chtěl ohlédnout, ale silou mocí se tomu bránil.
"Jsi tam, otče Shawe? Přepínám."
"Ano, ano!" vyštěkl. "Co jsi zjistil?" Žádná odpověď se neozvala, potom si uvědomil, že nepřepnul vysílací tlačítko. Udělal to. "Jsem tady," řekl mnohem klidněji. "Co jsi zjistil? Přepínám."
"Ten člověk, Viktor Parrish. Podle centrálního počítače někdo toho jména žil, ale už dávno. Před sto šedesáti lety. To asi nebude ten člověk, o kterého máš zájem. Přepínám."
Otci Shawovi vyschlo v ústech a zeptal se: "Co se s ním stalo? Přepínám."
"Tragicky zahynul, otče. Při jedné expedici na Mars v roce 2298. Zahynula tam celá posádka, až na jednoho. Měli poškozenou dekompresní komoru. Přepínám."
Otec Shaw se roztřásl. Bratr James mluvil pravdu...
Stiskl vysílací tlačítko. "Teď je to moc důležité, bratře Roberte. Poslouchej pečlivě. Chci, abys okamžitě zavolal otce Massieho. Hned. Mám pro něj důležitou zprávu..." Srdce otci Shawovi prudce poskočilo, když se najednou, odnikud, objevila ruka, chňapla ho za zápěstí a zabránila mu stisknout vysílací tlačítko. Otočil se. Usmíval se na něj bratr James. To není možné! Neslyšel ho přicházet! "Jak...? Jak...?"
"Byl jsem tu celou dobu," uchechtl se Milo. "Vešel jsem, když radista odcházel."
"Haló, otče Shawe? Jsi tam? Přepínám."
"Ale... ty ses přece šel podívat na tu loď...," zajíkal se otec Shaw a uvědomil si, že má pocit, že mu praská zápěstí. Bratr se na něj dál usmíval.
"Já se taky omluvil. Řekl jsem jim, že mám obavy o tvé zdraví. Ta cesta sem byla pro tebe křest ohněm a je možné, že se ti... ehm... přitíží."
V tu chvíli si otec Shaw uvědomil záměr bratra Jamese. "Ty mě... zabiješ?"
"Ne, to víš, že ne. Když budeš dělat, co chci já."
"Otče Shawe? Ozvěte se, otče Shawe! Přepínám."
"Řekneš svému kamarádovi na Belvederu," pokračoval bratr James, "že máš pro otce Massieho následující vzkaz: Mise je doposud, díky Bohu, úspěšná a lze čekat, že její zbývající část bude stejně úspěšná. Těšíš se na to, že vykonáš svou boží práci na Zemi. A konec." Pustil zápěstí otce Shawa. "Dělej."
Otec Shaw stiskl vysílací tlačítko a zopakoval ta slova. Znovu ho Milo popadl za zápěstí a odtáhl mu ruku. "No, a teď,

myslím, že bychom se měli vrátit do svého pokoje. Vypadáš unaveně. Musíš si odpočinout."

Kapitola šestnáctá

Jean-Paul věděl, že potrvá dlouho, než se mu začne plavání pod vodou líbit, pokud se mu vůbec někdy líbit bude. Pod vodou byla Ayla zjevně ve svém živlu. Z každého pohybu jí vyzařovala radost, ale pro něj byla voda pořád nepřítelem. Než vypadl z hořícího Lorda Montcalma, nikdy v moři nebyl. Už to bylo dost hrozné, ale ponořit se pod hladinu bylo ještě horší. Poprvé ho to hodně vynervovalo a musel bojovat sám se sebou, aby úplně nepropadl panice.
Problémy mu dělal i pocit klaustrofobie. Hlavní příčinou byl náústek, zařízení, které vhánělo vzduch do jeho plic pod stejným tlakem, jaký měla okolní voda. Vědomí, že každý vdech - celý život - závisel na té malé věci, mu bylo velmi nepříjemné. Dalším problémem byla malá viditelnost. Dokonce i tady, blízko pobřeží, kde byla voda úplně čistá, se Jean-Paulovi nelíbilo, jak se mu zorné pole rozplývalo v mlhavé bariéře. Pořád v té bariéře viděl jakýsi náznak pohybu a protože mu Ayla řekla, že se občas malému žralokovi podaří proplout kovovým roštem v mořských stěnách, nedokázal se uvolnit.
Ayla plavala před ním a dávala mu znamení, že by se měli vrátit. Jean-Paulovi se ulevilo. Jak za ní plaval, měl možnost sledovat ladné pohyby jejího těla. Teď už nepochyboval o tom, že se do té ženy vášnivě zamiloval. Byl jí omámen. Nikdy by ho to ani nenapadlo. Ještě před nedávném by ho šokovala samotná představa, že by se někdy mohl milovat s pozemšťankou - pozemským červem - natož se do ní zamilovat. Jak rychle mohou životní předsudky vzít za své...
Dostali se na mělčinu, kde se už dalo kráčet. Jean-Paul byl moc rád, že si může sundat náústek a z obličeje masku, která mu překážela. Potom si sundal ploutve a hodil si je přes rameno. Usmál se na Aylu. "Tak, jaký je verdikt?"
Ušklíbla se. "Pořád se pohybuješ jako opilá želva. Ale lepšíš se."
"Znamená to teda, že s tebou zítra můžu na ten výlet za mořské stěny?"
"Byla bych sice radši, kdybys ještě nějakou dobu trénoval, ale jo, myslím, že to půjde."
Brodili se vodou ke břehu. Bylo podezřelé, že se mořští lidé ještě stále neukazovali, i když Ayla a její přátelé neustále docházeli na místo setkání v domění, že se nakonec přece jenom objeví. Ayla chtěla plout ponorkou do podvodního habitatu, ale když se o tom dozvěděl její otec, zakázal jí to.
"Ale ne." Ayla se zastavila, dívala se na pláž a rukou si stínila oči proti prudkému slunci. Jean-Paul tam pohlédl. Na pláži na ně čekal Kell. Kousek od něj stáli další tři lidé, které nepoznával.
"Co se děje?" zeptal se, když šli dál.
"Banksovi spratci. Malý potomstvo Jelkera Bankse. To mi ještě scházelo."
Byli tam dva muži a jedna žena. Chlapci a té dívce bylo jen málo přes dvacet, ten třetí byl v optimálním věku, takže mu mohlo být od pětatřiceti nahoru. Právě ten starší promluvil jako první, když Ayla s Jean-Paulem vyšli na pláž. Jízlivým tónem řekl:
"Takže je to pravda. Ayla Haddonová chodí s tím Nebeským chlápkem. Dcera jednoho z našich šesti vládců si vybrala jednoho z našich nepřátel za milence."
Ayla byla rozzlobená, ale neříkala nic. Kell, který k ní přistoupil, aby jí pomohl s potápěčskou výstrojí, se tvářil ještě rozzlobeněji, ale Jean-Paul si nebyl jistý, na koho se vlastně zlobí. Řekl si, že bude lepší mlčet a počkat, co se z toho vyvine. Odepnul si výstroj a s úlevou odhodil na písek těžké kyslíkové lahve.
"Je to hanba a urážka tvých lidí." To řekla ta dívka. "Máš tu troufalost lézt do postele s někým, kdo chtěl dobýt Palmyru."
Ayla se tentokrát neudržela. Pohlédla dívce do tváře a zlobně řekla: "Koukej už brzdit, Joy! Ty sama dobře víš, že rada odhlasovala amnestii Nebeských lidí!"
"Ne celá rada, Aylo. Náš táta třeba ne." Tentokrát to byl ten starší muž.
Ayla se k němu otočila. "Takže byl proti, Brone? Cokoli chce můj otec, vás otec automaticky odmítá a je úplně jedno, o co se jedná."
"Náš táta není zrádce," ozvala se Joy.
"Chceš tím snad říct, že můj ano?" ptala se Ayla ledově.
"Jo," řekl ten mladší muž. "Prodává nás vesmířanům."
"To je nesmysl a ty to víš!" křičela Ayla a dívala se na něj rozzuřeně. "Vesmířani nám pomohou!"
"Chceš říct, že nám pomůžou zpátky do doby kamenný," odfrkl Bron.
"Proč prostě nedržíš hubu," vložil se nakonec do hádky Kell.
"Chceš nás k tomu přinutit?" zeptal se Bron a postoupil o krok dopředu.
"To víš, že jo," ozval se Kell a také postoupil o krok dopředu.
"Nedělej to, Kelle," povzdechla Ayla. "Nemá to cenu. To právě chtějí. Rozvířovat hladinu za každou cenu se naučili od svého otce. To je jeho jediné potěšení. Pojď, jdeme."
Vydala se po pláži, nesla svou výstroj. Po chvilce váhání ji Kell následoval. Jean-Paul sebral svoji výstroj, zdvořile pokývl hlavou Banksovým a udělal totéž.
"Nazdar, Nebeskej chlápku," zavolal Bron. "Pozdějc se uvidíme." Z jeho hlasu bylo jasně slyšet hrozbu.
"Panebože, jak já je nesnáším," mumlala Ayla, když ji s Kellem Jean-Paul dohonil. "Jak si vůbec dovolujou něco takovýho říct o mým tátovi!"
"Mělas mě nechat, abych Bronovi napráskal," prohlásil Kell a nasupeně se ohlédl přes rameno.
"Ne, je to, jak jsem říkala. Chtějí rozpoutat boj. Ten prokletej Jelker a jeho hnutí. Každým dnem získává nové stoupence. Všichni tvrdí, že děláme chybu, když vesmířanům věříme."

"No, nemusíte dlouho čekat, abyste jim dokázali, že se mýlí," poznamenal Jean-Paul. "Za týden by tu měli být."
"Jo," přikývla Ayla. "A potom se pořádná halda lidí bude muset tátovi omluvit."
Jean-Paul pomohl Ayle a Kellovi uklidit potápěčskou výstroj a šel do nemocnice. Jako obvykle se ho Ayla zeptala, jestli má jít s ním a jako obvykle jí poděkoval a odmítl. Byla to jeho osobní zodpovědnost a taky nechtěl, aby viděla popálené oběti. Věděl, jak na ni takové věci působí.
Když přicházel k nemocnici, stál před budovou hlouček lidí.
Když jeden z nich ukázal na Jean-Paula, všichni se na něj otočili a jemu bylo jasné, že na něj čekají. Byli tam jenom ti, co přežili pád Lorda Montcalma. "Jean-Paule, chceme s tebou mluvit," řekl jeden muž, když přišel blíž k nim. Napočítal celkem osm lidí. Pět mužů a tři ženy.
"Samozřejmě," kývl Jean-Paul. "O čem?" Pokoušel se přiřadit k obličejům jména. Znal ty lidi až od havárie. Všichni jeho blízcí přátelé a známí zahynuli.
"O tvých plánech. S námi," řekl další muž.
Jean-Paul byl překvapený.
"Jakých plánech?"
"Jsi náš vůdce. Máš zodpovědnost, musíš s naší situací něco udělat," křičela jedna žena. Jean-Paul si myslel, ale nebyl si jist, že se jmenuje Charlotte.
"Naší situací," opakoval, pořád tomu nerozuměl. "A o co přesně jde?"
Někteří se na sebe ustaraně podívali. Ten, co mluvil první, teď si uvědomil, že je to Phillippe, řekl: "S tím, že jsme tady v pasti s těmi prokletými pozemskými červy. Jak dlouho ještě budeme muset snášet takové ponížení? Musíš něco udělat!"
První Jean-Paulova reakce byla, že se začal smát. Když ho to přešlo, tak ho ta odpověď rozzlobila. Tihle lidé - jeho lidé - nebyli o nic lepší než Banksovo trio. "Co očekáváte, že udělám?" zeptal se sarkasticky. "Mám vám uplést nového Nebeského Lorda ze vzduchu?"
Phillippe mu odpověděl: "Chceme, abys nám předložil plán, jak získáme převahu nad těmi pozemskými červy. Jsi náš vůdce, je to tvoje povinnost."
Jean-Paul se rozzlobil ještě víc. Pomalu řekl: "Není, protože zaprvé už nejsem váš vůdce. A zadruhé těm... pozemským červům, jak jim říkáme, máme být za co vděčni."
"Vděčni!" vykřikl Phillippe. "Sestřelili nás! Zabili většinu našich lidí!"
"My jsme je chtěli bombardovat, abysme jim mohli ukrást jídlo a všechno ostatní. Měli právo se bránit. A nakonec nám nabídli svou pohostinnost, nakrmili nás a poskytli nám střechu nad hlavou. A taky jsme svobodní. Nejlepší, co můžeme udělat, je splynout s jejich komunitou, stát se její součástí."
"Ale my jsme Nebeští lidé!" protestoval muž, co se jmenoval Raphael.
"Byli jsme Nebeští lidé," řekl Jean-Paul smířlivě. "Jen těžko můžeme být Nebeští lidé bez vzducholodi. Takže jsme pozemští červi."
"Ne, nikdy! Nikdy!" začali někteří z nich křičet.
"Tedy já jsem připraven říkat si pozemský červ," řekl Jean-Paul vyzývavě. "A vám radím, abyste udělali totéž."
Rozhostilo se ticho a všichni na něj hleděli s otevřeným nepřátelstvím v očích. Potom jedna žena, na jejíž jméno si nemohl vzpomenout, řekla: "Slyšela jsem, že se taháš s tou pozemskou děvkou. Teď už tomu věřím."
Její slova ho zelektrizovala. Třásl se vzteky, ale ovládl neodbytnou touhu vtrhnout mezi ně se zaťatými pěstmi. Potom řekl co možná nejklidněji: "Je mi úplně jedno, co si o mně osobně myslíte, ale musíte mi věřit, že nezbývá nic, než se přizpůsobit nebo zemřít. A teď, když dovolíte, mám nějakou práci v nemocnici." Odstrčil je s trochu větší silou, než bylo zapotřebí a šel po dřevěných schodech ke vstupním dveřím. Když došel až nahoru, slyšel, jak jeden z mužů vykřikl: "Zrádče!"

"Chudáčku Jean-Paule," řekla Ayla, když ho hladila po čele. "Oni tě vážně rozčílili."
"Strašně mě naštvali. Moji vlastní lidé. Jak může člověk takhle zblbnout? Co si, sakra, myslí, že můžou dělat? Vytvořit podzemní armádu a ovládnout Palmyru násilím?"
"Je jich tak málo."
"Já vím." Povzdechl si. "Ale i tak je jich dost, aby dělali problémy. Radši bych o tom měl říct tvému otci. Mohl by zařídit, aby na ně někdo dohlídl."
"Už je hlídají. Vy všichni Nebeští lidé jste pod dozorem."
Povytáhl obočí. "Vážně? A kdo teda hlídá mě?"
"Já," odpověděla a dlouze ho políbila, jazyk mu vsouvala hluboko do úst.
Po chvíli řekl: "Bereš tu svou povinnost vážně. To je chvályhodné."
"Myslíš, že bych byla v tvojí posteli, kdybych neměla vysoce vyvinutý smysl pro plnění svých občanských povinností?" zeptala se ho laškovně.
"Ne, samozřejmě, že ne. Co se tebe týče, nejde tu o sex, je to čistě věc tvé příslušnosti."
Smála se. "Takže oni mi říkají pozemská děvka, jo?"
"Jo," odvětil a ani trochu se při tom nebavil.
"Nikdy před tím o mně neříkali, že jsem děvka. Docela se mi to líbí. Představa, že jsem Jean-Paulova děvka..."
Otočil hlavu a zamračeně se na ni podíval. Vyplázla na něj jazyk. "Jsi směšná," řekl příkře.
"Jo, ty tomu říkáš takhle?" zeptala se. Potom se posadila a naklonila se nad jeho genitálie. Cítil, jak ho obepjaly její rty, cítil vlhkost jejích úst.
"Ne..." hlesl nepřesvědčivě. "Musíme se vyspat."

Byl rád, že nepřestala. Začal se rychle vzrušovat. Když byla erekce úplná, Ayla se zase posadila. "Nechceme vzbudit tvýho tátu..." protestoval ještě chaběji.
"Nevzbudíme ho," řekla, když ho jednou nohou překračovala a potom se dráždivé pomalu blížila k jeho tělu. "Přišel dnes unavený z místa přistání vesmírných lidí. Dneska v noci ho neprobudí nic."
Jean-Paul už na Aylina otce nemyslel. Zasténal. Ayla se na něj podívala a uličnicky se usmívala. "Ještě jsem směšná?"
Neodpověděl. Znovu na něj vyplázla jazyk a potom se prohnula v zádech. Zasténal blahem. A jak se na ni díval a vpíjel se očima do jejího těla, zaplavila ho horoucí směsice lásky a smyslnosti. V ten okamžik věděl naprosto přesně, že pro chvíle jako tahle stojí za to žít. Přes všechnu tu krev a bolest a smrt, za tohle život stojí. Vztáhl ruce a dotýkal se jejích ňader. "Panebože, Aylo, já tě miluju... tak strašně tě miluju."

"Aylo, prosím tě, mohla bys dát ten loket jinam? Dloubeš mě do obličeje," řekl rozmrzele.
"Promiň," zamumlala a změnila polohu. V kulovité přední tlakové komoře ponorky bylo málo místa. On se s Aylou mačkal za Kellem, který řídil. Protože se tam Juli už nevešla, musela, celá smutná, zůstat na břehu.
"Přiznám se, že tohle plavidlo na mě udělalo dojem. To jste postavili tady na Palmyře?" zeptal se.
"No, ne tak docela. Dvě naše ponorky jsou z habitatu. Získali jsme je po kusech a sami jsme si je sestavili. Spoustu vybavení jsme si udělali sami. Ale elektronika je celá z habitatu. Proto je pro nás tak důležité neztratit kontakt s mořskými lidmi."
"Je to ještě daleko?"
Ayla se podívala Kellovi přes rameno a dolů jedním průzorem. "Ne. Jsme tam tak za pět minut. Mám pravdu, Kelle?"
"Jo," odpověděl Kell a znělo to pobouřeně. Nebyl jediný, koho nenadchla přítomnost Jean-Paula v ponorce.
Jean-Paul se pokusil znovu, bez úspěchu, zaujmout aspoň trochu pohodlnější pózu. Potom řekl: "Zdá se mi, že je tu špatný vzduch. Je to jenom můj dojem?"
"Ne," odpověděla Ayla. "Kysličník uhličitý se tvoří rychleji, než kolik ho dokáže pračka utáhnout..." Ukázala na skříňovité zařízení na stěně trupu. "Přidám do vzduchové směsi trochu kyslíku."
Aby dosáhla na kyslíkový válec, který byl na jeho straně, musela se složitě otočit. Když byli prakticky tváří v tvář, usmál se na ni a řekl: "Myslím, že jsem tvojí zásluhou od včerejší noci bohatší o božskou zkušenost."
"Ty tomu tak říkáš?" zeptala se konverzačním tónem, ale zároveň vyjádřila zamrkáním očí nevoli. Uvědomil si, že nechce, aby o takových věcech mluvil před Kellem. Hned pochopil a přikývl. Podařilo se jí otočit ventil na kyslíkové lahvi a plyn zasyčel. Jean-Paul okamžitě poznal ten rozdíl.
"Jsme na místě," oznámil Kell, potom zatáhl dvě páky. Ponorka začala klesat a Jean-Paul se domníval, že Kell napouští vodu do plovákových nádob. Ayla otevírala poklop do potápěčské komory. "Dělejte, oblékneme se."
Vydal se za ní do komory, také kulovité, kde si navlékali potápěčské obleky. Ayla vysvětlovala, že je zde větší hloubka a tím pádem chladnější voda. Podle lehkého nárazu poznali, že plavidlo dosedlo na dno. Kell potom přišel za nimi a utěsnil za sebou poklop. Když už byli všichni oblečeni a zkontrolovali si dýchací systémy, vzal Kell za kliku na straně komory a dovnitř začala natékat voda.
Hladina rychle stoupala a Jean-Paul se necítil zrovna nejlépe, když mu voda zalévala obličej. Měl silný klaustrofobicky pocit. Když byla komora plná, natáhl se Kell a otočil klikou horního poklopu. Otevřel ho, pak si vzal harpunu a proplul skrz něj. Ayla Jean-Paulovi naznačila, že jako další má plout on. Vzal si také zbraň a vydal se za Kellem.
Když vyplul z ponorky, poprvé se rozhlédl. Plavidlo dosedlo na čistý písek obklopený korálovými výchozy a nejrůznějšími druhy podmořské vegetace. Světla tu nebylo tolik, jako když se potápěl dřív, takže zorné pole měl ještě menší. Zdálo se mu, že kalná bariéra je mnohem blíž...
Uchopil pevněji zbraň v naději, že se mu uleví. Neměl harpunu. Ayla tomu říkala omračující tyč. Byla ze dřeva, dvě a půl stopy dlouhá; na jedné straně měla rukojeť a na druhé krátký kovový válec. V něm byl náboj. Jean-Paul musel udělat jedinou věc - vbodnout tu tyč do toho, co chce zabít; náboj automaticky vybuchne. Následný otřes, ujišťovala ho Ayla, je dost silný na to, aby zničil nervovou soustavu i toho největšího žraloka. Jean-Paulovi se moc nezamlouvala představa, že by měl být všeho všudy dvě a půl stopy daleko byť i od malého žraloka. Nevýhoda téhle zbraně spočívala v tom, že se dala použít jen jednou.
Ayla se k nim teď připojila a ukázala směr, odkud by mohli očekávat, že přijde společnost. Na rozdíl od obou mužů byla neozbrojená. Dala jim znamení, aby zůstali u ponorky, odplula přibližně deset, patnáct yardů od nich a potom se zastavila. Čekala.
Jean-Paul v skrytu duše doufal, že tahle výprava bude neúspěšná. Podle toho, jak mu Ayla mořské lidi popsala, moc vábní nebyli, i když tvrdila, že teď se k lidem chovají výlučně přátelsky. Podíval se na hodinky. Můžou čekat maximálně čtyřicet pět minut - na tak dlouho mají vzduch.
Za chvíli Jean-Paula nudilo plavat v malých kruzích, a tak gesty Kellovi naznačil, že se popluje podívat na výchozy nejbližšího korálového útesu. Kell na něj udělal gesto, které pochopil jako "buď opatrný".
Útes se zdvihal z mořského dna do výše přibližně dvaceti stop. Když k němu dorazil, ohlédl se za Kellem a ponorkou. Zdálo se mu, že jsou nepříjemně daleko. Ale obav se zbavil, když viděl, jak drobní obyvatelé útesu od něj odplouvali a cupitali - jasně zbarvené ryby, krabi... chobotnice, která měnila barvy, když se vlnila přes korál, aby splynula s různobarevným pozadím.
Než se dostal nahoru na útes, úplně zapomněl na potenciální nebezpečí, které mu tam hrozí. Takže byl v šoku, když se ocitl tváří v tvář obludě.

Kapitola sedmnáctá

Ta věc byla asi deset stop od něj, prostě se jenom vznášela nad útesem. Jean-Paul na ni překvapeně zíral, úplně ztuhlý. Ať to bylo cokoli, dalo se jen těžko odhadnout, jestli to bylo také překvapené; rysy obličeje té bytosti byly naprosto nečitelné. Bylo to asi sedm stop vysoké, ale díky špičatým ploutvím na hlavě to vypadalo vyšší. Tvarově se to podobalo humanoidu a bylo to pokryté silnými kostnatými modrošedými šupinami. Mělo to kulaté rybí oči, širokou hubu, nos chyběl. Z prstů na nohou s velikými plovacími blánami mu vyčnívaly drápy. I na velikých rukách to mělo blány a drápy a na obou zápěstích a loktech ošklivě vyhlížející ostruhu.
Napřed chtěl odplout, ale potom si řekl, že to je určitě jeden z těch mořských lidí, které Ayla hledá. Jeden z těch mírumilovných lidí. A nechtěl to Ayle zkazit tím, že by to stvoření vyplašil, takže zdvihl volnou ruku v gestu, o němž se domníval, že je to univerzální gesto míru. Kulaté bezvýrazná oči se na něj dál upřeně dívaly. Stvoření se nijak nepokusilo jeho gesto opakovat. Jean-Paul si říkal, že by možná mohl připlout blíž, když vtom ho někdo náhle hrubě odstrčil...
Byl to Kell. Mladý černoch se ve vodě pohyboval jako střela, divoce kopal nohama s ploutvemi, blížil se přímo k tomu mořskému stvoření. Když Jean-Paul překvapeně sledoval Kella, viděl, že vystřelil harpunu. Ta tvora zasáhla s poměrně velikou silou doprostřed hrudníku. Ale vrstvou pevných šupin nepronikla, jenom ho uhodila, aniž by mu ublížila.
Kell se teď otáčel, zjevně se chtěl tomu stvoření obloukem vyhnout, ale to se najednou prudce pohnulo. Všechno to proběhlo tak rychle, že to Jean-Paul ani nepostřehl, ale potom uviděl, že se Kell ochable vznáší ve vodě. Jediným jeho pohybem bylo mírné kopání nohou a před tělem se mu objevil černý mrak vláken. Když se Kell ve vodě pomalu otočil, spatřil Jean-Paul, odkud ta vlákna jsou. Kell byl úplně rozpárán. Na břiše měl rozšklebenou a roztřepenou ránu.
Neměl čas, aby byl v šoku. Stvoření se blížilo přímo k němu.
Jean-Paul naslepo bodl. Nárazová vlna mu trhla rukou, uslyšel tlumenou ránu. Zoufale kopal nohama a plaval pryč. Pokoušel se prohlédnout oblakem bublin, které všechno zastřely, a bylo mu jasné, že každou chvíli může ucítit, jak mu dráp té kreatury trhá potápěčský oblek i svaly. Jediný náboj ze své zbraně už použil, ale pořád tu tyč držel v obranné poloze před sebou. U levého lýtka měl připevněný nůž, ale věděl, že proti šupinám té věci ho prostě použít nemůže...
Pokoušel se křičet přes náústek, když ho něčí ruka chytla za rameno. Byla to Ayla. Ukázala mu, kterým směrem má plavat. Vydal se za ní a snažil se pohybovat poklidně a koordinovaně a hned to šlo rychleji. Když se ohlédl na oblak bublin, viděl, že uprostřed něj sebou něco naprosto nekontrolovaně hází. Omračující tyč zabrala. Nervová soustava toho stvoření byla silně narušena.
Jean-Paulovi připadalo, že cesta zpátky k ponorce trvala nekonečně dlouho. Pořád se kolem sebe nervózně rozhlížel a čekal, jestli se někde nevynoří nějaká další taková stvoření. Ale k plavidlu se dostali bez dalšího incidentu. Ayla mu dala znamení, aby do poklopu vstoupil první on. Nebylo třeba ho dvakrát pobízet. Naposledy se ohlédl na útes a potom se protáhl poklopem, přitom narážel kyslíkovými lahvemi do okrajů. Téměř současně s ním na dno komory dorazila i Ayla. Zašroubovala poklop a zatáhla páku. Voda okamžitě začala klesat.
Když měl Jean-Paul vodu po pás, uvědomil si, že ho příšerně bolí uši a dutiny, ale dokázal myslet jenom na to, co se stalo Kellovi. Hned jak si Ayla sundala masku a náústek, vzal ji kolem ramen a rozplakal se: "Co se tam venku vlastně stalo za hrůzu? Co bylo špatně? Proč to zaútočilo na Kella? Myslel jsem, že jsi říkala, že ty věci jsou bezpečné!"
Ayla se prudce třásla a po obličeji jí stékaly slzy. Nejdříve nemohla vůbec promluvit. Potom mezi vzlyky řekla: "To... nebyl... ten náš. Moc veliký... vypadal jinak. Naši mořští lidé... měli pruhovaná těla. Kell... viděl..." Nemohla pokračovat. Zabořila obličej do dlaní a plakala. Jean-Paul ji k sobě přivinul a pokoušel se ji uklidnit. Svitlo mu. Kell mu zachránil život. Za cenu svého vlastního...
"Aylo, pojď, odjedeme, než se objeví další. Otevři poklop do přední kabiny."
Zavrtěla hlavou. "Nemůžu..." zahuhňala. "Musíme snížit tlak... nemůže se to uspěchat, nebo dostaneme kesonovou nemoc... musíme počkat, až tlak klesne na normál... na jednu atmosféru."
"Za jak dlouho to bude?"
"Tak patnáct, dvacet minut."
"No, to je paráda," zamumlal.
Najednou se ozvalo silné bouchnutí do vnějšího trupu ponorky. Ayla pohlédla na Jean-Paula s nadějí v očích. "Kell! To je Kell! Není mrtvý, jenom raněný! Chce dovnitř!"
"To nemůže být on," odporoval jí Jean-Paul pevně. Pořád ještě měl před očima tu ošklivou obrovskou ránu na Kellově břiše, bledé vnitřnosti, které mu vyhřezly z těla v černém oblaku krve.
"Ale ano, je to on!" Vymanila se z jeho sevření a natáhla se po náústku.
"Co to děláš?"
"Vrátím se do vody. Kell potřebuje pomoc! Je raněný!"
Zase ji chytil a zatřásl s ní. "Aylo, poslouchej mě. To nemůže být Kell! Je mrtvý!"
Pokusila se mu vytrhnout. "Není! Nech mě jít! Potřebuje mě! Neměl jsi chodit..."
Další rána. Tentokrát hlasitější a zaslechli i chřupnutí. Ponorka se celá zhoupla. Ayla se přestala vzpírat a upřeně se mu podívala do očí. "Tak tohle Kell určitě není," řekl. "Určitě je to ta věc. Nebo jiná stejná."
Přikývla a tiše řekla: "Ano."
Další rána a další chřupnutí. "Zní to tak, jako by se to, ať je to co chce, prožíralo trupem," řekl Jean-Paul tónem, o němž se domníval, že celou situaci odlehčí, ale nepovedlo se mu to. Vzpomněl si na mocné čelisti toho stvoření.
"To je jenom vnější proudnicový kryt," vysvětlila mu. "Je to dost křehký materiál. Ale skrz tlakový trup se dostat nemůže."
Další rány. Plavidlo se otřáslo. Ayla k němu přistoupila a pevně ho objala. "Nevypadáš, že bys o tom byla zrovna pevně přesvědčená," řekl jí a oplatil jí objetí.

"Ale ano, jsem. Tady to bude dobré, ale bojím se, že to může poškodit obnažené součásti ponorky - silové kabely, pomocné rakety, nosné plochy - ponorka by mohla být úplně neovladatelná."
"Aha," řekl pomalu. "Takže my budeme muset na tu věc venku buď zaútočit s dýchacími přístroji nebo zůstaneme v ponorce a zemřeme na nedostatek vzduchu."
"Tak daleko to nemůže dojít. Když se nevrátíme včas, Juli vyhlásí poplach a vyšlou další ponorku, aby nás vyhledala."
"A kdy to bude?"
"Nejmíň za dvě hodiny." Dívala se na tlakové měřidlo na stěně komory. "Za deset minut už budeme moci otevřít poklop do přední sekce..."
Bylo to dlouhých deset minut, co tam stáli a drželi se, když se ponorka stále více kymácela a kdy bylo slyšet strašlivé zvuky praskání kovu. Jean-Paul se obával, že než se dostanou k ovladačům, nezbude z ponorky nic než dva kulovité tlakové trupy.
Ayla konečně řekla, že tlak v komoře klesl na jednu atmosféru. Otevřela poklop a protáhli se jím do přední sekce. Sedla si na místo pilota a zkontrolovala přístrojovou desku. "Ještě máme energii. To je důležité."
Klekl si za ní a díval se jí přes rameno. "Vidíš něco?"
"Ještě ne." Zapnula řadu vypínačů a Jean-Paul slyšel hučení, jak naskočily pomocné rakety. Ayla zatáhla za páky, kterými se ovládaly plováky. Ponorka začala stoupat, ale naklonila se ke straně. Současně slyšeli další pořádnou ránu a známý zvuk praskajícího kovu. "Vydrž, vydrž," mumlal Jean-Paul.
"Rozervali jednu levou vzduchovou komoru," oznámila mu. "Zadní. Ještě že jenom jednu."
"Zatím." Jean-Paul se díval jedním z průhledů. Moc toho neviděl. Přetížené pomocné rakety rozvířovaly příliš mnoho písku. Ale viděl něco, co vidět nechtěl - k průhledu byl přitisknutý obličej s jedním upřeným okem. Byl to obličej toho stvoření, které už viděl, ale teď bylo mnohem blíž. "Ježíši Kriste!" vykřikl.
Další rána do strany ponorky. Ayla vyhrkla: "Panejo, je jich víc. Určitě je přilákaly vibrace té potvory, cos ji dostal."
Stvoření zavěšené na nosu vzducholodi se pokoušelo rozbít sklo dalšího průhledu ostruhou na zápěstí a celou dobu na ně upíralo svůj prázdný pohled. Jean-Paul přemýšlel, jak dlouho asi to sklo odolá.

Milo odemkl a otevřel dveře. K jeho zklamání se Shan o nic nepokusil; ani praštit ho židlí, ani přichystat léčku, nic. Jenom ležel na posteli s rukama za hlavou. Nebyla na něm vidět ani stopa zlosti. Dokonce se tvářil unuděně. Nepochybně to byla jenom póza, ale Mila to rozčilovalo. A celý den neměl dobrou náladu.
"To se ti vůbec nepodobá, Minervane," řekl mu kysele. "Už jsi to vzdal?"
Shan se na něj podíval. "Vzdal jsem už ty tvoje hry, Milo."
"Jo? Ne..." Milo zavrtěl hlavou. "Tady rozhodnu já, kdy hra skončí, ne ty."
"Jak si přeješ, Milo." Shan se znovu zadíval na strop. Milo přišel k posteli a podíval se na něj.
"Možná ti zlomím jednu ruku. Samozřejmě, jen tak pro zábavu."
"Víš, že bych ti v tom nemohl nijak zabránit."
"Jo. Ale to by byla otrava. Možná zlomím ruku Tyře, to by bylo povzbudivější."
Věděl, že na tohle Shan zareaguje a skutečně to zabralo. Shan k němu okamžitě otočil hlavu, oči se mu zúžily zlostí. Ale neříkal nic.
"Tebe nezajímá, jak je na tom se zdravím?" zeptal se ho Milo. "Koneckonců byl jsem u ní naposled před třemi dny. Za tu dobu se jí mohlo stát cokoli. Znáš mě."
Shan to nevydržel. "Jak... jak jí je?"
Milo se usmál. "Jako vždycky. Má pár nových šrámů a modřin, ale nic vážného." S uspokojením si všiml, že se Shan bezděčně ušklíbl. "A v posteli už jí to jde o moc líp. Už se naučila spoustu zajímavých triků, jak mě pobavit. Myslí si, že teď, když spolupracuje, místo aby se stavěla na odpor, nebudu ji tak často trestat bitím. Zatím ji nechávám v domnění, že to funguje... zatím."
Shan měl teď v obličeji výraz absolutního odporu. "Nech ji na pokoji, ty hnusnej bastarde!" vyštěkl na něj. "Nebo tě zabiju! Nějak, a to ti slibuju, nějakým způsobem tě zabiju."
"To už je lepší," pochválil ho Milo. "Už jsem si myslel, že se votravuješ."
Shan vyskočil z postele a popadl Mila za krk. Milo se zasmál, snadno se vymanil ze Shanova sevření a praštil ho do obličeje. Shan upadl na postel, krev mu prýštila z rozražených rtů. "Copak takhle se chová minervanský muž?" zeptal se uštěpačně. Teď už se bavil dobře, nálada se mu výrazně zlepšila.
Zkazil mu ji zase ten prokletý sen. O Mirandě, jeho ženském klonu, který vytvořil, a o jejich poslední společné noci u něj před tolika lety. Milo věděl, že se blíží gang a říkal jí, aby se připravila na rychlý útěk. Byl ohromený, když s ním odmítla odejít, ale potom to všechno vyšlo najevo; její skutečné city k němu. "...Nevidíš, co se s tebou stalo. Lidská osobnost je produktem nekonečně složitých a dokonalých biologických procesů a potrvá hodně dlouho, než je věda rozluští. Nemůžeš prostě z té soustavy kus vyříznout - jak to udělali genoví inženýři s tebou - aniž bys poškodil něco podstatného.... Ano, ano, je to tak. V jistém smyslu jsi sám sebe zabil. Vlastně je to ironie. Všechny ty peníze a snaha, co jsi vynaložil na to, aby ses přeměnil na supermana, ti vlastně pomohly jenom spáchat jistý druh sebevraždy. Poflakuješ se a myslíš si, že jsi nesmrtelný, ale uvnitř jsi mrtvý a tvoji duši už požírají mravenci."
Ten sen byl nesmírně živý. Každá maličkost byla křišťálově jasná a staletí, která od té noci uplynula, prostě zmizela. Byla tam Miranda oblečená do smokingu a kalhot, stála před ním, obličej zkřivený zlobou a opovržením. Právě to opovržení ho dostalo. Opovržení v jejích posledních slovech, když ji žádal, aby si to rozmyslela a utekla s ním. "Ne, Milo. Protože už prostě nemůžu vystát tvoji přítomnost. Ne proto, že jsem tvoje alternovaná osobnost, je to i fyzické. Tím svým věčným 'povyšováním' ses prostě dostal na tenkej led. Říkám ti pravdu, vážně jsi mi fyzicky odporný. A to myslím každou tvoji buňku ve svém těle."

Ano, ta slova zpečetila její osud. Zničil jí vznášedlo a potom se z bezpečné vzdálenosti ze svého vlastního vznášedla díval, jak ji členové gangu rozsekali na přistávací rampě na kusy.
Usmíval se na omráčeného Shana. Možná by mu tu ruku měl zlomit... "Milo..."
"Teďne, Ashley, nemám čas."
"Je to důležitý. Našli jsme Šangri La."

Kapitola osmnáctá

Ayla stáhla článkované pájecí rameno jak to šlo nejvíc, otočila je a jeho kleštěmi sevřela to stvoření těsně pod ramenem. Kleště se zakously hluboko a ta věc reagovala tak, jak doufala. Povolila sevření a prudce se odtáhla. Měla velikou sílu, skoro si paži z kleští uvolnila, ale nepodařilo se jí to. Ayla vysunula rameno jak to šlo nejvíc a potom použila další, které bylo vybaveno elektrickým obloukem na sváření. Všechno to probíhalo strašně rychle. Pustila mrtvou obludu, která pomalu klesala. Současně začala ponorka stoupat, ale když nahoře zaslechli zvuk trhání kovu, bylo jim jasné, že je tam další taková věc.
"Podívej," ukazoval jí Jean-Paul přes rameno. "Je jich víc!" Nejméně další tucet těch stvoření se k nim blížil přes útes.
Ayla otočila ponorku a zapnula pomocné rakety na maximum. "Co to, ksakru,je?"
"Nevím... geneticky vytvoření mořští lidé jako Tygrovi lidi, ale je to jiný druh nebo jiné provedení z jiné korporace. Nebo jsou to možná mutanti. Před nimi se mě zřejmě snažil Tygr varovat, od nich měl ty jizvy. Jeho území napadly tyhle věci. Možná jsou z větší hloubky. Proto právě chtěl ty zbraně... a já ho zklamala."
"Nemohla jsi to vědět."
"Ale věděla jsem, že něco je moc špatné. Měla jsem se víc snažit přesvědčit otce a Lyla. A Kell mohl ještě žít..."
Už se chystal jí říct, aby se neobviňovala, když vtom shora uslyšeli kakofonické zvuky. "Pořád tam ještě jsou," zamumlal, když ten zvuk utichl. "Co myslíš? Zvládneme to?"
"To záleží na tom, kolik nám toho tihle pasažéři zničí. Pořád ještě máme dost energie, ale jestli se vrhnou na kabely od baterií, tak se... utopíme."
Ozvaly se další zvuky zlobného ničení a Jean-Paul ucítil, jak se ponorka najednou naklonila. Ayla se podívala na přístrojovou desku. "Další vzduchová komora je zatopená. Záporný vztlak nezvládneme. Budu muset přepnout na chůzi..."
Ponorka zase dosedla na dno. Za několik okamžiků, když Ayla spustila ponorkové housenkové pásy, se začala pomalu pohybovat dopředu. "Sežere to spoustu energie, ale nemáme jinou možnost."
"Jak je to daleko k vnější bráně?" zeptal se.
Otočila vypínačem. Ozvalo se hlasité pípání. "To je odpovědní signál z brány, hlasitý a silný. Je to hodně blízko. Ani ne sto yardů."
"A co se stane, až se tam dostaneme?"
"Jak to myslíš? Samozřejmě tou bránou proplujeme."
"Jo, a co ten náš kamarád nahoře? A ti, co jsou za námi? Určitě jsou těsně za námi."
Otočila se a upřeně se na něj dívala. "Máš pravdu. Nedovedu tak jasně uvažovat."
"To je pochopitelný. Taky mi to teď zrovna dokonale nepálí. Ale co budeme dělat?"
"Počkej, nech mě chvíli přemýšlet."
"Jak chceš."
Před nimi se vynořila vnější mořská stěna. Ayla nechala dokráčet ponorku až k bráně a potom vypnula přívod energie do pásů. Bylo slyšet, jak se nahoře něco pohnulo. Jejich nezvaný cestující s nimi byl stále. Oba se dívali průhledy na masivní bránu, která byla stejně jako stěna z těžké ocelové sítě a mohutných kusů dřeva. Zeptal se: "Už tě napadlo něco skvělýho?"
"No, nic zrovna skvělýho to není, ale je to pořád lepší než nic."
"Umírám touhou to slyšet," řekl a hned litoval nevhodné volby slov.
Zhluboka se nadechla. "Už víš, že mechanismus brány reaguje automaticky na signály z ponorky. Ukážu ti, jak se s tím zachází. Zdvihneš tu bránu jen o několik stop. Bude tam dost místa, abych se protáhla já, ale ne ty potvory. Samozřejmě si nebudu moci vzít dýchací přístroje. Co tomu říkáš?"
"Myslím, že máš pravdu. Není to nic skvělýho, vlastně je to šílenost."
"Podívej, nemáme žádnou jinou možnost. A ani nám nezbývá moc času."
Znepokojeně si uvědomil, že to myslí vážně. "Tak já půjdu," slyšel sám sebe a hned svých slov litoval.
"Nebuď směšnej. Jsi moc velikej, moc pomalej a plaveš jako kámen. Nikdy bys nedoplaval až ke břehu."
"Asi ne," vydechl úlevou. "Ale jak myslíš, že se zbavíš tý potvory nahoře? A jejích kamarádů, co jsou určitě někde nablízku?"
"Tamhle v tý přihrádce mám ještě jednu omračující tyč," odpověděla a pokývla ke stěně ponorky.
"Jenom jednu?"
"To bude stačit. Moment překvapení a dost." Vstala a pokynula mu, že může zaujmout její místo u ovládání. Jak se kolem sebe v těsném prostoru protahovali, chytil ji. Lehce se chvěla.
"Pořádně se nadechni a plav rychle," radil jí.
"Ano. Teď si sedni a já ti ukážu, jak se brána ovládá."
Když mu to vysvětlila, řekl: "Mám ještě jednu otázku. Co já? Počítáš ve svém plánu taky s tím, že přežiju?"
"No jasně, ty troubo. Ty tady prostě budeš sedět, dokud se nevrátím s posilami. Vzduchu máš dost. Teď už musím jít."

Rychle ho políbila a spěchala do potápěčské komory. Poklop se zavřel, utěsnil, a za chvilku Jean-Paul slyšel, jak se komora plní vodou. Bylo mu špatně, když si představil, co chce udělat. Napjatě sledoval průhledem bránu, prst připravený na tlačítku "zdvihání". Musel to udělat úplně přesně. Kdyby tu bránu zdvihl moc vysoko, bylo by to stejné, jako by ji zabil; když málo, výsledek bude tentýž. Seděl tam a napjatě čekal, až mu dá znamení, že komora je plná a že se chystá otevřít poklop.
Uslyšel, jak zabouchala na stěnu trupu. Stiskl tlačítko. Napřed to vypadalo, že se neděje vůbec nic, ale potom se brána zatřásla a začala se pohybovat. Z druhé strany ji zdvihal systém vyvažovačích závaží se silným elektromotorem. Potom uslyšel ránu zvenku a tlakový trup se rozezněl jako zvon. Detonace omračující tyče? Doufal, že ano. Ale kde, sakra, je? Upřeně se díval na zvedající se bránu. Jak je teď ten otvor velký? Stopu? Osmnáct palců? Dalo se to jen těžko posoudit...
Aylu už teď viděl průzorem, usilovně plavala. A nebyla sama. Jedno z těch stvoření bylo těsně za ní. A další! Z druhé strany! Kriste Ježíši! Plávej! Plavej! Uvědomil si, že brána se pořád zdvihá. Stiskl tlačítko "stop". Ayla se dostala k bráně a soukala se do otvoru. Zoufale si říkal, jestli je brána dost vysoko. Teď už tělo protáhla a byly z ní vidět jenom nohy, jak s nimi zoufale kopá.
Ale jedno stvoření teď už bylo úplně u ní... tmavým pařátem jí chňaplo po zranitelné noze... pokoušelo se ji chytit za kotník. Nepovedlo se mu to, ale zranilo jí lýtko. Jean-Paul sebou trhl, když jí rána začala krvácet. Potom mu zmizela z očí. Dokázala to! Jenže ta potvora se taky cpala pod bránu... Kriste pane, pomyslel si Jean-Paul, já to zdvihl moc!
Stiskl tlačítko "dolů". Zase to napřed vypadalo, že se nic neděje a že se ta potvora skrz bránu dostane. Druhé stvoření se pod ní tlačilo také. Nakonec se brána zavřela a obě ty věci tam uvěznila. Když na ně dopadla masivní brána, zabořily se do písku. Do vody explodoval veliký oblak černé krve a zatemnil Jean-Paulovi výhled.
Zhluboka se nadechl, opřel se a nechal ze sebe vyprchat napětí - aspoň částečně. Pořád si dělal starosti o Aylu. Měla na noze
ošklivý šrám. Ztratí hodně krve. Bude mít dost sil, aby doplavala
ke břehu? Bylo to daleko...

Jana byla překvapená, když se před ní v ložnici objevil Davin. Odložila knížku, kterou četla, a podrážděně ho vyzvala: "Jo, jen pojď klidně dál. A neobtěžuj se klepáním."
"Promiň. Nechtěl jsem tě vyrušit."
"Ale? A co jsi teda chtěl?"
Ignoroval její otázku. "Mám pro tebe informaci, co by tě možná zajímala."
"Jistě?" zeptala se podezřívavě.
"Tvoji a naši nepřátelé objevili habitat."
Jana si sedla: "Milo... a Ashley?"
"Ano, jestli ses nezmýlila. Vzducholoď dosedla přímo nad nás. Patrně to je ta jejich. Podle našich senzorů se provrtávají ledem pomocí laserů. Vysílají je řadou těžkých optických vláken, která postupně pronikají do tajícího ledu. Vynalézavé. Bude to fungovat i pod vodou. Až proniknou ledem, budou pořád postupovat níž, až se dostanou na trup habitatu. Nepochybně nám dají na vybranou
- buď se vzdáme, nebo nás zničí."
Janě šlo na nervy, že Davin o tomhle všem mluvil naprosto nevzrušeně. S hořkostí v hlase řekla: "Takže co s tím vynalézavým systémem uděláš? Budeš mu aplaudovat, až nás bude smažit?"
"K tomu nedojde."
"To se mi teda ulevilo, že to říkáš. Tak co budeš dělat? Přesuneš habitat jinam?"
"Ne."
"Tak zničíš Nebeského Anděla za pomoci Toy? Nebo jinou zbraní?"
"Ne. Hodláme s Milem a programem Ashley vyjednávat."
"Vyjednávat?" vykřikla překvapeně. "S Milem se nedá vyjednávat. Ani s Ashley. Říkala jsem ti, že je cvok. A ty budeš cvok, když to zkusíš."
"I tak to chceme zkusit. A chceme, abys ty byla naší reprezentantkou. Chceme, abys do vzducholodi doletěla v Toy a jednala s Milem a Ashley naším jménem."
"Já?" zeptala se bezvýrazně.
"Ano. Ty."

Od chvíle, kdy Ayla proplula bránou, uběhla už skoro hodina a půl. Ke břehu se dostala určitě už před hodinou. I s tou zraněnou nohou. Pomoc už je určitě na cestě. Možnost, že se jí nepodařilo doplavat ke břehu, uložil hodně hluboko do mysli.
Snažil se také nevšímat si toho stvoření, které tvrdošíjně bušilo do jednoho průhledu zubatým úlomkem korálů. Sklo zatím drželo, ale bylo už pořádně poškrábané. Marně se snažil odehnat to stvoření uchopovacím ramenem, nebyl tak zručný jako Ayla. Udržoval ho v uctivé vzdálenosti pomocí svářecího zařízení, ale jen chvíli, brzy mu došla energie.
Teď seděl ve tmě, svítily jen ovladače na přístrojové desce a průhledy dovnitř pronikalo jen trochu světla.
Ostatní stvoření dál útočila na ponorku. Podle zvuku také používala kusy korálů a kameny. Už dávno vzdala pokusy zdvihnout bránu jenom silou. Jean-Paul nevěděl přesně, kolik těch oblud kolem něj je, ale podle toho, jak se jejich těla míhala sem a tam, jich bylo hodně. Možná mezi dvaceti a třiceti.
Něco ho udeřilo do obličeje.
Zamrkal a rozhlédl se. Byla to voda.

Kapitola devatenáctá

Toy se vynořila z palubního jícnu na straně velké kovové koule Šangri La a plula vodou stále se zvyšující rychlostí. Uvnitř se Jana soustředěně dívala na Robina. Tvářil se stísněně. Nechtěl s ní jet, ale ona na tom trvala. Věděla, že je to velmi riskantní, ale nechtěla být od něj zase odloučená. Byla překvapená, že Davin tak ochotně souhlasil, když žádala, aby ji Robin mohl doprovodit.
"Neboj se," řekla mu. "Zůstaneš v Toy, dokud si nebudu jistá, že situace je bezpečná. Jestli to nevyjde, skončím jako vězeň nebo ještě hůř a Toy tě odveze zpátky na Šangri La."
"Ne, nechci být bez tebe," odpověděl, ale moc přesvědčivě to neznělo. I tak ale jeho gesto ocenila.
Měla zřetelný pocit, že ji zneužívají. Ale Davin a ten druhý program Phebus byli velmi přesvědčiví. A jestli všechno půjde podle plánu, třeba se najde způsob, jak se dostat ze Šangri La napořád. Jestli... Jestli...
Když ji Davin požádal, aby jednala s Milem a Ashley, nejdříve to odmítla. Ale Davin jí potom vysvětlil, že takzvaná jednání budou jenom zástěrkou pro úplně jinou akci. "Chceme, abys s sebou na palubu Nebeského Anděla něco vzala," oznámil jí Davin.
"Neříkej mi, že... je to bomba," s rozpaky vzpomínala na to, jak měla propašovat bombu na palubu Nebeského Lorda a kam přesně jí řekli, že ji má ukrýt.
"Není to bomba," řekl jí Davin. V tu chvíli přicupkal do místnosti robot a natáhl k ní rameno. Viděla, že v něm má cosi, co se podobá malé střelné zbrani. Bezděčně si pomyslela, jak dlouho asi čekal za dveřmi, až uslyší svoji narážku. Vzala pistoli a podívala se na ni. "Myslím, že by mi víc vyhovovala bomba," řekla nakonec.
"Tohle má mnohem větší sílu než jakákoli bomba."
"Vážně? Co to střílí?"
"Mě." Z místnosti za Davinem se vynořila žena. Samozřejmě další program, ale Jana nikdy neviděla projekce dvou programů současně. A tenhle program vůbec ne. Tahle projekce měla podobu upjaté mladé ženy v dlouhých kovově šedých šatech. Ostře jí vystupovaly lícní kosti a vlasy měla stažené do pevného uzlu. Podívala se na Janu a představila se: "Jsem Phebus. Pojedu s tebou na Nebeského Anděla."
Jana se na ni podívala a pak zase zpátky na tu malou pistoli. "V tomhle?" zeptala se a chtěla se začít smát.
"V jistém smyslu ano."
"Máme v úmyslu infiltrovat počítačový systém té lodi," vysvětloval Davin Janě.
Jana zavrtěla hlavou. "Milo ani Ashley mi ani náhodou nedovolí přiblížit se k centrálnímu počítači v řídicí gondole."
"Nemusíš se k němu přibližovat," řekl Davin. "Prostě jenom z téhle zbraně vystřel na jakéhokoli jejich robota. To bude Phebus stačit."
"Mám zastřelit robota?" zeptala se Jana udiveně. Domnívala se, že vytvořili nějaký nový, miniaturizovaný software.
"Kolikrát můžu na tu věc vystřelit?"
"Jenom jednou."
Povzdechla si. "Já nevím. Připadá mi to moc riskantní. Jak můžeš vědět, že to ještě funguje?"
"Věř nám," řekla Phebus.
Suše se zasmála. "No jasně. Koukej, v tom systému není jenom Ashley, je tam i Carl. Říkala jsem ti o něm. Je jako ty - je to čistý program a velmi pohotový."
"A jak jsme ti říkali, pořád jsme se vyvíjeli. Carl je představitelem techniky staré celá staletí. Phebus si s ním poradí."
Jana pořád ještě nebyla přesvědčená. "Já nevím... nebylo by jednodušší prostě pomocí Toy zničit laserový systém, kterým rozpouštějí led? A potom prostě vyhodit kontrolní gondolu do vzduchu i s Ashley?"
"Ne. Nechceme Nebeského Anděla poškodit. Potřebujeme ho."
"Potřebujete ho?" zeptala se překvapeně. "K čemu?"
"Rozhodli jsme se udělat to, co jsi navrhovala."
"Já?"
Phebus řekla: "Chystáme se využít uložené biologické zdroje na palubě Nebeského Anděla, abychom pomohli těm lidem, co ještě žijí. Tak jako ses trochu pokoušela ty. Ale my také vytvoříme nové organismy, které zničí plíseň ve všech jejích formách."
"Určitě?" zeptala se a projela jí náhlá vlna radostného vzrušení. Ale potom je nahradilo podezření. "Ale proč? Vždycky jste odmítali zapojit se do světa za hranicemi habitatu. Jde vám jenom o Eloi. Ty sám jsi mi několikrát řekl, že jejich ochrana je vaší jedinou motivací. Proč taková změna - ha? Proč tenhle nový pocit altruismu?"
"Věř nám, naše plánované akce jsou v souladu s našimi základními směry. S altruismem to nemá nic společného. Víš, že takového citu schopni nejsme. Jenom se změnila situace. Objevily se nové faktory," řekla Phebus chladně.
"Tomu nerozumím."
"Buď trpělivá. Později ti všechno vysvětlíme," odbyla ji Phebus.
"Tak uděláš to?" zeptal se Davin.
"Jo... jo, proč ne?" Znovu se dívala na malou pistoli, kterou měla v ruce. "Krysy," zamumlala si potichu.
Toy se vynořila zpod okraje ledové římsy a začala stoupat. Prudce se vynořila z vody a stále nabírala rychlost. Velikým obloukem se otočila a potom letěla zpátky nad ledovou římsou. Okamžitě dosáhla maximální rychlosti, takže během několika minut se na monitorech objevil Nebeský Anděl. "Toy," řekla Jana, "navaž rádiové spojení se vzducholodí. S Ashley nebo Carlem. Řekni jim, že jsme reprezentanti habitatu. Přicházíme projednat příměří. Budeme s nimi obchodovat. Dáme jim, co chtějí, aby neútočili. Přistaneme na jejich vnějším trupu a vyčkáme. Rozumíš?"

"Samozřejmě."
Bílý Nebeský Anděl se vznášel téměř nad samotným povrchem ledové římsy. Stoupala od něj obrovská oblaka páry, jak lasery neustále pronikaly ledem. Byl to pro ni zvláštní pocit, když znovu viděla Nebeského Anděla. Vychutnávala si to nejšťastnější období na palubě vzducholodi. První léta se synem a potom, později, příjezd Robina. Ale vzpomínala i na ty hodně ošklivé věci. Nejdřív smrt Ceri a potom Simonova psychická smrt, když si Milo vzal jeho tělo...
Jak se Toy blížila k Nebeskému Andělovi, monitory osleply. Toy se otřásla a hodila sebou.
"Útočí na nás lasery," hlásila Toy.
"No, to je překvapení. Vyslala jsi vzkaz?"
"Ano, na všech frekvencích. Neodpověděli."
"Opakuj ho, dokud nebudeme mít ve všem jasno," nařídila, potom se otočila a povzbudivě stiskla Robinovi paži.
"Neboj se. Jsme absolutně v bezpečí."
Byl bledý, upjatě se usmál a řekl: "Zapomínáš, že jsem tohle už prožil. Ale naposledy jsi střílela ty."
Toy se naklonila dozadu. Ten pohyb je zatlačil do sedadel. Monitory se znovu rozsvítily. Jana viděla, že se blíží k boku veliké vzducholodi, hodně blízko k jejímu trupu. Lasery už nevystřelovala. "Je to sranda, ne?" zeptala se Robina.
"Hmm."
Toy opsala oblouk trupu, otočila se a potom s lehkým bouchnutím dosedla nedaleko jednoho z horních poklopů.
"Stále žádná odpověď," hlásila Toy.
"Vysílej dál. Jediné, co můžeme dělat, je čekat. Určitě se za chvíli někdo nebo něco ukáže." Jana se odepnula a z kapsy vyndala pistolku. Byla tak maličká, že se jí vešla do dlaně. "Proč mám pocit, že ze sebe dělám blbouna?"
Poplácal ji po ruce. "Myslím, že jsi velmi odvážná."
"Tak se to dá taky vyjádřit," usmála se.
Přesně za patnáct minut se nedaleký poklop otevřel a vysoukal se z něho muž. Milo. Následovali ho dva pavoukovití roboti. Jana v duchu děkovala Matce Boží. Nevěděla, co by dělala, kdyby přišel Milo sám. Najela na něj transfokátorem. Ulevilo se jí, že se fyzicky ani trochu nepodobal jejímu synovi. Milo, teď už zcela dospělý, vypadal přesně tak, jak si pamatovala jeho originál.
Společně s roboty došel k boku Toy a zůstali stát asi deset stop od ní. Měl na sobě dva černé overaly, ale zdálo se, že i to bylo v tom chladnu málo. Vypadal nezvykle nejistý. Viděla, jak se jeho rty pohybují a uvědomila si, že asi něco vykřikuje. Řekla Toy, aby jí jeho slova zprostředkovala...
"...tady. Tak jen pojďte a ukažte se a vážně si spolu popovídáme."
"Otevři poklop," poručila Toy. Dvojitý poklop se začal otevírat. Jana se soukala ven. Uslyšela za sebou nějaký pohyb a uviděla, že Robin chce vylézt za ní. "Zůstaneš tady," přikázala rozzlobeně. "Nejsi na to ani oblečený."
Zavrtěl hlavou. "V žádném případě. Nejsem invalida. Dělej, jdeme."
Váhavě prolezla poklopem a seskočila na trup vzducholodi, zbraň ukrývala v dlani. Hned cítila, jak její horký oblek reaguje na pokles teploty.
Výraz v Milově obličeji, když ji poznal, jí udělal zvrhlou radost.
"Kriste Ježíši... ty!" vykřikl.
"To je Jana!" křičel jeden robot Ashleyiným hlasem.
"Ahoj, Milo," pozdravila hlasem bez jakýchkoli emocí.
Milo byl stejně překvapený, když viděl, jak se za ní z Toy vynořil i Robin, ale rychle se vzpamatoval a nasadil svůj typický arogantní úsměv. "Ale, ale, Robin ze Sherwoodu taky. Jako za starejch časů. To jsem rád, že vás oba vidím živé a zdravé, hlavně tebe, Jano. Už jsem si myslel, že jsem vám nedal moc šancí po tom, co vás Ashley vyhodila na zem."
"Pořád meleš stejný hovadiny, Milo," reagovala Jana. Měla pocit, že ji pistolka úplně pálí do dlaně.
"Jo, Milo, jak to, že eště žijou?" zeptala se Ashley přes jednoho robota. "A kde se tady vzali?"
"Měli jsme štěstí," řekla Jana. Chtěla tu celou záležitost rychle přejít. Slyšela, jak se Robin vedle ní třese.
Milo si přejel rukou zamyšleně přes holou hlavu a přikývl.
"Myslím, že to chápu. Když Toy tady odtud vystartovala, letěla pro něj. A vzala i tebe. Přehlídnul jsem nějaký naváděcí zařízení?"
"Jo, Milo, něco v tom smyslu. Tak abysme se dostali k věci."
"Jo," řekla Ashley dychtivě. "K podmínkám vaší kapitulace a taky těch kriplů tam dole v tom habitatu."
Jana udělala krok k robotovi, co mluvil. Pistolka jí klouzala ve zpocené dlani. "Neměla jsem dojem, že se vzdáváme. Jsem tu jako představitelka Eloi a jejich poručníků, abychom spolu došli k řešení, kterým bude naše vzájemná dohoda."
"Buď mi dají nový tělo nebo je po nich," vyhrkla Ashley.
"Co?" zeptala se Jana překvapeně. Podívala se na Mila, ten lehce pokrčil rameny a řekl: "Vysvětlil jsem Ashley, že z toho, co jsme se dozvěděli o zázracích na Šangri La, nebude nad rámec možností jeho biotechniky poskytnout Ashley nové tělo. Samozřejmě mám pravdu, že jo?"
Jana to hned pochopila a přikývla. "Samozřejmě, že ano. Dokážou všechno."
"Vážně?" zeptali se oba roboti současně dychtivě.
"Ano," řekla Jana a postoupila o další krok dopředu. "Jejich technika je skutečně úžasná. Podívej se třeba na tohle, jen malý příklad." Odkryla pistolku a vypálila. Byla jenom tři stopy od nejbližšího robota. Nemohla minout.
Ozval se sykot a potom se na kulovitém těle robota jasně zablesklo. A dál už nic... Kromě toho, že Milo přiskočil rychlostí, jakou by to žádný člověk nedokázal, jednou rukou ji udeřil do žeber a druhou jí vyrazil pistoli. Upadla, strašně ji to bolelo a byla překvapená. Před očima měla rudou mlhu. Když se jí znovu podařilo zaostřit, stál Milo nad ní a prohlížel si zbraň s výrazem opovržení. Za ním byl Robin, ležel tváří k zemi a sténal. Milo praštil i jeho.
"Pořád ta stejná Jana," konstatoval Milo unaveně. "Stále se pokouší o nemožný, nepřipravená a s nevhodným

vybavením. Teda, čeho jsi chtěla dosáhnout s touhle hračičkou, to nemám ponětí. Vystřelí to jenom jednou a tomu robotovi, cos ho trefila, se nic nestalo. To je hanba. Když jsem tě poprvé viděl, vkládal jsem do tebe tak veliký naděje. Myslel jsem si, že by ses mohla přetvořit v něco, co by mě bylo hodno."
"Něčeho... sis... nevšiml, Milo," sténal Robin. "Roboti... roboti se nehýbají."
"Cože!?" prudce se otočil. "Ashley! Ashley! Co se děje?"
"Milo... pomoc..." odpověděla Ashley slabým hlasem jakoby z dálky.
Milo se otočil k robotovi, na kterého Jana nevystřelila. Kopnul do něj. "Ashley! Na co si to hraješ?"
Znovu ten slabý vzdálený hlas:
"Milo... je mi tak divně... nemůžu pořádně myslet... Ztrácím to... něco tady vevnitř."
Milo se otočil k Janě, která se zvedla a kousala se do rtů, protože ji všechno bolelo. Byla si jistá, že jí zlomil několik žeber.
Milo ji popadl a zatřásl s ní. "Cos to, hergot, udělala? Řekni mi, cos to udělala!" řval rozčileně.
"Nevím to jistě. Ale ať je to co chce, funguje to."
Srazil ji na zem a znovu se obrátil na roboty. "Ashley!"
"Mami..." ozval se slabý hlas, "já nechci umřít. Mami... pomoz mi..."
"Herdek, já nejsem tvoje máma, Ashley!" vřískal zuřivě a zase do robota kopal. "Carle! Jsi tam? Řekni mi, sakra, co se tu děje!"
Když Carl nakonec odpověděl, i on měl slabý hlas, ale stejně neosobní jako vždycky. "Cizí program... narušil systém... velmi složitý... neznám ho... nemůžu se tomu bránit... vymazává všechen stávající software... a mě taky..." Carl řekl ještě několik slov, ale už mu nebylo rozumět.
Milo tam chvíli stál a upřeně zíral na nehybné roboty, potom se rozesmál a přejel si rukou přes hlavu. "No, podívejme se na to z té lepší stránky. Celou věčnost jsem se ty čubky snažil zbavit. Ale Carla je škoda. Potřeboval jsem ho. Budu muset jít do řídicí gondoly, vypnout centrální počítač a vyhodit všechno to haraburdí, cos do systému dala. Až to udělám, tak zase budu všechno řídit. A potom, Jano, ty, já a Robin Hood si popovídáme o tom habitatu... Ale!" Podíval se dolů, kde mu jeden robot obtočil Chapadlo kolem kotníku. "Ashley?" zeptal se váhavě. "Ty tu ještě jsi?"
I přes značné bolesti se Jana na Mila usmála: "Promiň, Milo. Opak je pravdou. Právě jsi byl sesazen. Teď všechno řídíme my."
"Ne tak docela," ozval se další hlas.
Jana se otočila a překvapeně koukala na Phebus, která stála vedle ní.

Kapitola dvacátá

Ať se Jean-Paul na svoji krizovou situaci díval z jakékoli stránky, dospěl k jednomu závěru - má velikánské potíže. Voda těsněním kolem průhledu sice neprotékala moc, ale už mu sahala po pás. A její hladina stoupala a stoupala. Ke všemu ještě všechny dýchací přístroje byly v potápěčské komoře, a ta byla zaplavená. A i kdyby věděl, jak z ponorky vodu vyčerpat, v plavidle už nebyla energie. Takže nebylo možné nasát do komory vzduch. To tedy znamená, že dříve nebo později bude nucen otevřít poklop do komory a potom tápat kolem, dokud nenajde dýchací přístroj, pak si nasadí náústek. Dejme tomu, že se mu tohle všechno podaří dřív, než se utopí. A dál co? Pořád bude uvězněný v ponorce kvůli těm obludám. Sice už na plavidlo neútočily, ale věděl, že tam jsou. Když je viděl naposledy, pokoušely se násilím zdvihnout mořskou bránu. Nechtěl otevřít poklop do potápěčské komory také proto, že se bál, že tam na něj jedna bude číhat. Pochyboval sice, že by se mohla protáhnout vnějším poklopem a vlastně ani nic takového neslyšel, stejně se ale toho strachu nedokázal zbavit. Jenže když si potom uvědomil, v jaké situaci je, bylo mu jasné, že na iracionální strachy má nárok...
Už skoro ztrácel naději, že pomoc přijde včas. I kdyby se Ayle podařilo doplavat ke břehu - a jiná možnost byla nemyslitelná - než se záchranná četa vyzbrojí tak, aby se dokázala vypořádat s těmi strach nahánějícími tvory, bude už na jeho záchranu pozdě. Utopí se...
Voda bez ustání pomalu stoupala. Něco začalo ze strany do ponorky bouchat. Ty obludy zase připluly! Ještě, že si s sebou do kabiny vzal aspoň masku. Stáhl si ji přes oči a nos, zhluboka se nadechl a ponořil hlavu pod hladinu, aby se podíval, co se venku děje. Doufal, že v průhledu na něj nebude zírat ta obluda. Přitiskl sklo své masky na sklo průhledu a díval se ven. Mořská brána byla pořád zavřená, ale ty obludy nikde neviděl. Nechaly toho a odpluly? Nebo se jenom někde skrývají a doufají, že ho vylákají ven?
Potom ztuhl napětím. Slyšel, jak něco vlézá do potápěčské komory. Vystrčil hlavu z vody a pozorně naslouchal. Cukl sebou, když uslyšel bouchnutí poklopu. To je Ayla, řekl si, určitě. Nemohla by to náhodou být jedna z těch kreatur...
Rychle se rozhodl, zhluboka se nadechl, uchopil kolo poklopu a začal jím otáčet. Poklop se otevřel a hned se v přední kabině prudce zvýšila hladina vody. Jak vzduch v uzavřeném prostoru zvýšil tlak, zase se ozvala ta prudká bolest v uších. Voda už mu stoupla nad hlavu a matně si uvědomoval, že se směrem k němu z průlezu něco blíží. Není to Ayla... je to jedna z těch věci! Zavřel oči a čekal, až přijde konec.
Ale za rameno ho uchopila ženská ruka. Otevřel oči. Spatřil Aylu. Podávala mu náústek. Vděčně si ho vzal a zhluboka se nadechl. Potom jí ho vrátil. Pokynula mu, aby ji následoval. V potápěčské komoře mu pomohla nasadit si dýchací přístroj a potom spolu vyplouvali z komory.
Když se dostali ven z ponorky, s obavami se ohlédl. Téměř současně spatřil jednu z těch oblud, jak se vznáší těsně nad mořským dnem jen několik yardů od nich, ale viděl, že se nehýbe. Byla mrtvá. Kolem ponorky se pohybovalo několik potápěčů. Měli omračující tyče a svazky dalších za opasky. Jeden držel zbraň, kterou neznal.

Ayla ukázala nahoru a tím mu sdělila, že by měli plout na hladinu. Po dvou přestávkách k dekompresi se vynořili nedaleko stěny. Z ní byly spuštěny provazové žebříky. Jean-Paul se na jeden s potížemi vyškrabal a byl vděčný, když mu shora podali pomocnou ruku. Sundal si akvalung a sedl si. Byl úplně vyčerpaný. Někdo mu podal misku horké polévky. Ayla si sedla vedle něj. "Jak ti je?"
"Jsem úplně mrtvej, ale jsem rád, že žiju. Díky. Bál jsem se, že se ti nepodařilo doplavat ke břehu. Viděl jsem ten ošklivý šrám, co máš na noze..."
"Vypadalo to ošklivě - nejdřív to dost krvácelo - ale moc hluboká rána to nebyla, ani nebylo třeba ji zašívat, stačilo to jenom ovázat." Dotkla se své gumové kombinézy v místě, kde byla vidět na lýtku boule. "Hodinu mi trvalo, než jsem se dostala ke břehu. Juli mi pomohla sehnat všechny nejlepší potápěče a přijeli jsme sem nejrychlejší lodí, co byla k dispozici." Ukázala na stranu stěnu obrácenou ke břehu. Jean-Paul se otočil a dole uviděl několik uvázaných člunů.
"Ještě jednou díky. Měli jste s těma obludama veliký trable?"
"Ani ne. Připluli jsme zezadu. Překvapili jsme je. Devět jsme jich zabili a ty ostatní odpluly."
Další potápěči se vynořovali a šplhali po stěně. Jean-Paul byl překvapený, že mezi nimi byl i Lon Haddon. Ten měl právě tu zvláštní zbraň. Jean-Paul se na ni zvědavě díval, když si Haddon vedle nich unaveně sedl.
"Koukám, že jsi ještě celý," řekl Haddon.
"Díky Ayle. A vám. Vypadá to, že rodině Haddonových budu nadosmrti zavázaný."
"No, co se mě týče, můžeš mi to vrátit tak, že se postaráš o Aylu, až já -"
"Tati!" vykřikla Ayla ostře.
Haddon už nic neříkal. Jean-Paul, aby zmírnil napětí, ukázal na to podivné zařízení a zeptal se, co to je.
"Díky tomuto jsme měli proti těm stvořením důležitou výhodu," řekl Haddon. "Je to laser, kterým se dá střílet pod vodou. Obyčejné eletromagnetické záření - světelné vlny, rádiové vlny - vodou moc daleko neproniknou, ale tohle je něco jiného. A laserový paprsek mění frekvenci a barvu podle hloubky vody. Má to určitě spojitost s množstvím přirozeného světla, ale jak to přesně funguje, nevím."
Jean-Paul natáhl ruku a Haddon mu zbraň podal. Byla těžká. Jean-Paul ještě nikdy neviděl přenosný laser. "Funguje to i na vzduchu?"
"Ne. Jenom pod vodou."
"Škoda. Předpokládám, že jste ho nevyrobili sami."
Ayla odpověděla: "Ne, je to Stará věda. Dali nám to mořští lidé. Našli to v habitatu. Je vlastně paradoxní, že Tygr od nás chtěl zbraně a přitom nám dal ideální věc, která se výborně hodí pro boj s těmi obludami. Samozřejmě to nemohl tušit. A my to nejdřív taky nevěděli. Naši technici si s tím strašně dlouho lámali hlavu, až nakonec jeden z nich dostal nápad, jak by to mohlo fungovat."
Jean-Paul vrátil zbraň Haddonovi. "Už víte, co to je za bytosti nebo odkud jsou?"
Haddon zavrtěl hlavou. "Můžeme jen teoreticky předpokládat, že kdysi obývaly hlubší vody oceánu, stejně jako naši mořští lidé. A podobně jako oni byly přinuceny, vzhledem ke zhoršujícím se podmínkám, přemístit se blíž ke břehu."
"Jedna věc je jistá," řekla Ayla. "Vyhladily naše mořské lidi. Tygra a všechny ostatní. Jsou mrtví." Povzdechla si. "Nějak rychle se všechno mění. Příliš rychle."
Tu noc Jean-Paul slyšel, jak pláče pro Kella. Jeho tělo navečer záchranná četa vylovila. Bylo zčásti sežráno.

"Kdo to, hergot, je?" ptal se Milo.
Jana si pomalu stoupla, oči upírala na Phebus. To není možné. Nemůže tady být. "Jmenuje se Phebus," vysvětlila Jana. "Je to program ze Šangri La a neměla by tu být."
"Ale jak sama vidíš, jsem tu," řekla Phebus.
"Jsi hologram," ozvala se Jana vyčítavě. "A tady není žádné zařízení pro holografickou projekci."
"Proč si myslíš, že jsem hologram?" zeptala se jí Phebus.
"A co jiného bys asi mohla být? Mimo počítač reálně neexistuješ," namítla Jana.
"Pojď ke mně a dotkni se mě. Potom mi pověz, co si myslíš."
Jana k ní přistoupila a váhavě natáhla ruku. Když se konečky prstů dotkla Phebusina ramene a nahmatala pevné svaly, vykřikla a ruku ve strachu odtrhla. "To... To není možný! Ty jsi skutečná!"
"Ne, jenom se ti zdám jako skutečná. Ve skutečnosti jsem halucinace vás všech. Jsem přímou indukcí do odpovídajících center vašich mozků od jedné mikrosekundy ke druhé."
"Aha," řekla Jana a ulevilo se jí, že jí dostala racionální odpověď, i když jí nerozuměla. "Ale odkud ta halucinace je?"
"Z lodi. Já jsem teď loď. Prostupuji celým lodním systémem. A měním ho a vylepšuji."
"Mně je úplně jedno, jestli přestavuješ nábytek a maluješ puntíky na stěny záchodů," řekl zlobně Milo. "Zbav mě týhle věci!"
Phebus se na něj otočila. "Vím o tobě všechno, Milo. Jsi nebezpečný a nedá se ti věřit. Zůstaneš navždycky uvězněný." Chapadlo pustilo Milův kotník a potom se mu ovinulo kolem krku. "Hej!" křičel Milo. Zkoušel chapadlo odtáhnout, ale nepovedlo se mu to. Rozzlobeně pohlédl na Janu. "Tys o mně navykládala samé lži!"
"Ale, Milo," řekla znechuceně a šla pomoci Robinovi vstát. Byl velmi bledý a třásl se. Rukou si držel břicho. "Jsi v pořádku?" zeptala se ho starostlivě.
"Jo. Jen tu moc fouká."
Jana řekla Phebus: "Už se můžeme vrátit? Robinovi je šílená zima."
"Ano, čeká nás spousta práce. Ale napřed se musíte postarat o ty dva další lidi na lodi. Oba jsou v příšerném stavu... zásluhou tohoto člověka." Phebus ukázala na Mila.
"To je jeho specialita," řekla Jana.

"Kdo jste?" zeptala se dívka bojácně. Byla strašně hubená a pod velkýma očima měla tmavé stíny. Měla na sobě jenom krátké, tenké bílé kombiné. Jana si všimla, že je pokryto skvrnami zaschlé krve. "Jsem Jana. Jak se jmenuješ ty?"
Dívka neodpověděla. Jana zavřela dveře a šla k ní. Dívka couvala. "Kde je Milo?"
"Neboj se. Už tě nebude obtěžovat. Řekneš mi, jak se jmenuješ?"
Dívka dál ustrašeně couvala. "To je trik. Další z Milových triků. Tohle děláte pro něho!"
Jana se zastavila. "Není to žádný trik. Milo není můj přítel. Naopak. Možná tomu nebudeš věřit, ale já mám dokonce větší důvod než ty ho nenávidět."
Dívka teď stála opřená zády o zeď. "Ubližuje mi. Pořád mi ubližuje," řekla a hlas se jí zlomil.
"Já vím," přisvědčila Jana jemně. "Ale už ti ubližovat nebude. Poměry tady se změnily. Ashley je, no, pryč... a Milo je..."
"Mrtvý?" zeptala se dívka s nadějí.
"To bohužel ne. Ale je pod zámkem. A tak už zůstane."
"Nebudu v bezpečí, dokud nezemře," řekla dívka. Slzy jí tekly po obličeji.
"Vím, jak ti je, ale vážně, teď už jsi v bezpečí. Věř mi." Jana k ní natáhla ruce. Po krátkém zaváhání se k ní dívka rozběhla. Když ji Jana objala, rozplakala se. Trvalo hodnou chvíli, než se uklidnila. "Tak řekneš mi, jak se jmenuješ?" zeptala se Jana jemně. "Tyra."
Jana odšroubovala matici, otevřela těžké kovové dveře a šla dál. "Ahoj, Shane," pozdravila.
Shan ležel na špinavé posteli. Rychle se posadil. "Paní? Tomu nerozumím... Řekli mi, že jste mrtvá!"
"Ne tak docela."
Vstal z postele a šel k ní; tvářil se překvapeně. "Jano... Paní... jste to vy! Ale jak...?"
"Podrobnosti ti řeknu později. Důležitá věc je, že jsi volný. Milo a Ashley už nevládnou."
Když vyslovila Milovo jméno, jeho obličej se proměnil. Do té doby, i přes modřiny a oteklé rty, stále ještě připomínal toho starého Shana, kterého znala tak dlouho, ale teď vypadal jako někdo úplně jiný. Zamrazila ji nenávist, která se objevila v jeho očích. Jen těžko se dalo uvěřit, že je to Minervan. "Kde je Milo? Já ho zabiju."
"Uklidni se. Před tebou je fronta. Buď si jistý, že teď už ti nijak ubližovat nebude."
"Kde je Tyra? Co jí udělal?"
Jana se otočila ke dveřím. "Už můžeš dál," zavolala.
Tyra vešla dovnitř. Chvíli na sebe se Shanem beze slov zírali a potom se objali. Jana se na ně spokojeně dívala, pak potichu odešla z místnosti. Venku na chodbě řekla: "Phebus?"
Vážná "mladá žena" se před ní objevila. "Ano?"
"Ti dva jsou zatím v pořádku, ale psychicky jsou na tom bídně. Bude trvat hodně dlouho, než se z toho vyléčí, pokud vůbec."
"To se zařídí."
Jana zdvihla obočí. "Skutečně? A jak přesně?"
"Teď se o to nemusíš zajímat. Chci, abys přišla dolů do řídicí gondoly."
"Dobře," souhlasila Jana. "Ale cestou se chci zastavit u Robina."
"To můžeš."
"Děkuju ti mockrát."
Usadili se v Janině starém bytě. Janě se ulevilo, když viděla, že Robin teď vypadá líp. Vlastně vypadal líp než kdykoli na Šangri La. To, že ho vzala z habitatu pryč, byl vážně dobrý nápad. Políbila ho a řekla mu: "Jsem tu jenom na skok. Ledová královna chce, abych přišla do řídicí gondoly. Neptej se mě proč."
Opětoval její polibek, což ji překvapilo. "To je príma, viď? Všechno vyšlo podle plánu a teď tu vládne Phebus."
"Ano, to jistě," řekla Jana kysele.
Podíval se na ni. "Co je s tebou?"
"Nemůžu si pomoct, ale pořád jí nevěřím."

Jana fascinovaně hleděla na ledové pole. "Skutečně se zdvihne?"
Phebus stála vedle ní v řídicí gondole. "Ano, jsou tam materiály, které potřebuji, než zahájíme naši misi. Potřebujeme sestrojit mnohem víc robotů a jisté zařízení podobné Toy je třeba upravit tak, abychom je mohli použít při tom, co nás čeká."
Jana se na ni podívala a žasla nad tím, jak opravdová se zdála. Nemohla se udržet; natáhla ruku a ukazováčkem ji dloubla do paže. Ano, je hmotná. Phebus otočila hlavu a ledově se zeptala: "Proč jsi to udělala?"
"Jenom tomu prostě nemůžu uvěřit, to je všechno. Stěží se dá pochopit, že nejsi reálná, že jsi jenom výplodem mé představivosti. Že prostě existuješ v mém mozku místo v reálném světě."
"Tvůj perceptivní 'reálný svět' se vytváří ve tvém mozku. Způsob, jakým vnímáš mě, není příliš odlišný."
Jana o tom přemýšlela. Měla za to, že Phebus má pravdu. Proto by na ni měla pohlížet jako na "skutečnou". Potom ucítila, že jí tváře trochu zčervenaly. Bylo to absurdní, ale najednou si uvědomila, že jí Phebus připadá podivně eroticky přitažlivá. Co by se stalo, kdyby...? Matko Boží, pomyslela si, na starý kolena budu ještě perverzní! Uvažovat o počítačovém programu jako o sexuálním objektu!
"Tady to je," řekla Phebus.
Jana se znovu podívala na led. Byly přímo na dírou, kterou Ashley a Milo udělali lasery. Pára pořád stoupala a

zakrývala dno jámy. Jana viděla, jak se led po stranách roztřásl a pak uslyšela praskání. Ze stran se jáma začala rozestupovat a obrovská kra se zdvihla a potom s ohlušujícím burácením spadla zpátky. Led kolem celé díry praskal a hroutil se. Jak se rozestupoval, křičel a sténal, jako by protestoval. Potom Jana viděla, jak se začal vynořovat vršek habitatu. Jak se jeho klenutý vrch stále více zdvihal, obrovské kusy ledu se zatřásly a sjely mu po bocích. Habitat se zdvihal stále víc, až byly vidět tisíce čtverečních stop šedého kovu, potom se zastavil. Vypadal jako veliký nežit na čistém ledovém poli. Jana věděla, že Šangri La je veliká, ale dosud si neuvědomovala, jak moc. To, co bylo vidět, byla jen část obrovského sférického trupu. Udělalo to na ni veliký dojem. A taky ji to zneklidnilo.
Nahoře na habitatu se otevřel poklop a z něj vyběhli roboti. Klec z Nebeského Anděla se už spouštěla. Phebus řekla: "Odhaduji, že přípravy budou trvat dvanáct hodin. Potom začneme."
"Začneme co?" zeptala se Jana.
"Bude potřeba sebrat vzorky tkání veškeré flóry a fauny, které tvoří plísně, abychom mohli vyvinout biologické zbraně proti nim. A v tom nám hodně pomůžeš. Ty plísně dobře znáš. Uděláš mi jejich soupis. A pomůžeš nám tak, že si vezmeš Toy a ty vzorky sesbíráš sama. Čas je hodně důležitý."
Jana pokrčila rameny. "Samozřejmě. Udělám všechno, abych mohla pomoci."
"Dobře. Teď můžeš jít," řekla přezíravě.
Jana tam ještě chvíli stála a kladla si otázku, co by se stalo, kdyby Phebus pořádně kopla do zadku, ale potom si řekla, že mnohem užitečnější bude kopnout do počítače. Ale z řídicí gondoly odešla, aniž by udělala jedno či druhé.
Když šla do nákladní sekce, kde byl Milo, všimla si, jak živá jí teď vzducholoď připadala. Tenhle pocit nikdy neměla, když ji řídila Ashley a Carl. Slyšela kolem sebe zvuky. Automatické stroje se rozpohybovaly, začaly pracovat i automatické laboratoře a dílny. Díky Phebusině přítomnosti se Nebeský Anděl proměnil ve velký živoucí organismus.
Milo teď bydlel v malé, holé místnosti, kde bylo skládací lehátko a vědro. Ležel na lehátku a zatrpkle se na ni usmál, když ji jeho hlídací robot uvedl. "Přišla ses pokochat, co?"
Jana sepjala ruce, opřela se o dveře a obezřele se na něj dívala. "Nepřišla jsem se kochat, Milo. Přišla jsem si s tebou promluvit. Chci se přesvědčit, jestli se mi podaří přimět tě, abys to pochopil."
Dal si ruce za hlavu a jízlivě poznamenal: "To jsem dojatej."
"Myslím to vážně. Nevíš, jak jsi na tom s těmihle programy habitatu. Jsou silné a Phebus se zdá nejsilnější z nich. Zkusíš nějakej ten svůj trik a ona... no, nevím, co udělá. Jsem překvapená, že tě ještě nezlikvidovala. Ví, co jsi zač."
"Díky tobě, moje malá amazonko."
"Neříkej mi tak!" osopila se na něj.
"Vyvolává to vzpomínky, co?" uškleboval se. "Na časy na Lordu Panglothovi, když jsem byl tvůj ochránce? Víš sama, že mi vděčíš za život, takže mám dojem, že je čas, abys i ty mně prokázala malou službičku. Využij svýho vlivu na tu frigidu a dostaň mě odtud."
"Připouštím, Milo, žes mi nejednou zachránil život, ale nic ti nedlužím. Znásilnil jsi mě a přivedl jsi mě do jiného stavu s tím, co se nakonec ukázalo jako tvůj klon. Ty, Milo. A přitom jsi zničil mého syna."
"Říkal jsem ti, že to nebylo záměrné."
"Jestli si myslíš, že proto je mi líp, tak to se teda šeredně mýlíš. A pamatuji si, že jsi nijak zvlášť neprotestoval, když mě Ashley shodila s Robinem na zemi zamořenou plísní."
"A co jsem asi mohl dělat? Všechno to řídila Ashley. Musel jsem si dávat pozor."
Jana řekla: "A já jsem na tom teď úplně stejně. Phebus nijak neovlivním a ona všechno řídí."
"No dobře, to nevadí. Nějak se z toho dostanu. Jako vždycky. Znáš mě, Jano, nikdo mě nemůže zastavit."
"Skutečně? Pamatuju si, jak tě nejen zastavil, ale na kaši rozdupal šílený kyberoid..."
"Nech toho!" přerušil ji ostře. "Nechci to slyšet."
"Tvé původní já, Mila, který byl dokonce ještě silnější než ty. Ale jenom tak maličko uklouzl a za chvilku bylo po všem. A po tobě taky. Všude na celé zemi."
Napolo se zdvihl z lehátka a tvářil se rozzuřeně. "Drž hubu nebo...!" Zmlkl, když se směrem k němu pohnul robot. Potom se zašklebil a zase si lehl. Robot se vrátil k Janě.
"Co jsi říkal?" zeptala se Jana.
"Vůbec nic. Ale tohle nezapomenu."
"Bože můj," řekla a předstírala, že se chvěje. "Ty mě děsíš. Ale chci ti připomenout ještě něco. Tyhle programy z habitatu jsou úplně jiné. Celá ta léta se vyvíjely. Jsou na míle daleko před Carlem. Já jim vůbec nerozumím. Ani na chvilku bych je nepodceňovala. A tobě radím totéž. Uděláš nějakou pitomost a zničíš i Robina a mě a to už nemluvím o Shanovi a Tyře."
Zkoumavě se na ni podíval.
"Zní to, jako by tě tvoji noví spojenci nějak znepokojovali."
"To ano." Podívala se na robota. Phebus je určitě přes něj poslouchala, ale co Jana musela říci, nebude pro ni nic nového. Koneckonců Davinovi řekla totéž. "Prostě jenom nemůžu přijít na to, proč to dělají. Samozřejmě, chápu, že jejich hlavním úkolem je ochraňovat a starat se o Eloi a veškeré jejich akce pramení z toho naprogramování. Ale nechápu, jak do toho jejich směru zapadá likvidace plísní. Nevím, proč to dělají a to mě znervózňuje."
Milo pokrčil rameny. "Jak praví starý pořekadlo: Darovanému koni na zuby nekoukej. Máš, co jsi chtěla. Chtěla jsi přece vyčistit planetu."
"Ale proč to dělají teď? Celá staletí prožili v habitatu, opatrovali příšerné Eloi, zatímco zbytek světa se hroutil. Říkali mi, že je to nad rámcem jejich naprogramovaného rozsahu. Nemůžou udělat nic. Bohužel a bašta. Ale teď najednou se chtějí pokusit svět zachránit. Něco s nimi není v pořádku." Podívala se na robota. "Jak jsem říkala Robinovi, já jim prostě nevěřím."

Milo řekl se smíchem: "Co myslíš, že chtějí? Dobýt svět? To bylo starý sci-fi klišé."
"Sci-fi?"
Odmítavě mávl rukou. "Ale, to byl literární poddruh, který sestával hlavně z takzvaných vědeckých extrapolací. Mnohé příběhy byly zasazeny do tehdejší budoucnosti... pamatuješ si na ty 'Zábavy', co ses na ně dívala s princem Casparem a jeho kamarády na Lordu Panglothovi? Tak něco takovýho. Když jsem byl malej, tak jsem do toho byl velkej fanda, ale v retrospektivě se samozřejmě žádnej z těch scifistů netrefil. Vesmírný vozidla rychlejší než světlo, nepřátelské rasy, galaktické říše... ha!" Zavrtěl hlavou.
"Hodně oblíbený téma bylo, jak inteligentní počítače chtějí uchvátit svět." Uchechtl se. "Pamatuju si na jeden klasickej film s touhle tematikou. Naprostej nesmysl, ale tehdy se mi to moc líbilo. A vydělali na tom jmění. Počkej..." Milo zavřel oči. "Jmenovalo se to Jasné a zářivé ráno... a bylo to o tom, jak se svět probouzí do dne, kdy se všechny různý počítačový systémy spojily a vytvořily superinteligenci... Jo, a ten hrdina vyhrál tak, že vymyslel počítačový virus, co ničí celistvost. Hergot, to je sranda, že si to pamatuju! Ten film jsem viděl někdy v roce 2010, to mi bylo teprv třináct..."
"To je fascinující, Milo, ale proč jsi tak přesvědčený o tom, že tyhle programy nebudou chtít ovládnout Zemi? Říkala jsem ti, že jsou jiný. A hodně dokonalý."
"Dostáváme se zpátky k motivu. Jakej motiv by měl inteligentní počítačový program k tomu, aby dobyl svět? Je to bytost bez těla, která existuje jenom proto, aby plnila svoje základní programování. Je to právě jeho základní programování, stejně jako my lidi jsme určeni úplně jinými biologickými pochody. Jako lidské bytosti chceme jenom dýchat, jíst, pít, přežít a vyměšovat, i když ne nezbytně v tomhle pořadí. Naše těla nás určují."
"Vynechal jsi naši potřebu reprodukce," řekla Jana. "Mimo jiné."
"Ne, reprodukce je spojená s vyměšováním a přežitím. To, co říkám, je přesně to, jak jsme geneticky naprogramovaní - všechno, co lidstvo za celá tisíciletí udělalo, je výsledkem těchto základních biologických programů. Modelují naše emoce. Modelují naše kultury, modelují to, co chceme. Modelují nás. Ale počítačový program nic takového nemá. Dokonce nemá ani potřebu přežít, tak proč by chtěl něco dobývat? Dobytí je obvykle aktem sebezáchrany, ať se týká jednotlivce nebo společnosti."
"Ale potřebu přežít určitě lze do počítače naprogramovat."
"Ano, a můžeš taky dát počítačovýmu programu příkaz, aby sám sebe chránil, ale to je něco jiného než biologická potřeba přežít, zoufale chtít zůstat naživu, strach ze smrti, strach z neexistence a tak dále. Jistě, počítačové programy mohou být vynikající, když jednají, jako by měly lidské emoce, ale je to jenom nařízení, pokyn. Vytvořili jsme si je podle svých představ, ale v podstatě se nám vůbec nepodobají."
Jana řekla pochybovačně: "Davin mi víceméně řekl totéž. Ale nevím... Pořád ještě nechápu, jak pomoc obyčejným lidem koresponduje s jejich základním úkolem chránit Eloi. Možná se to všechno nakonec vyjasní, ale..." Povzdechla si, sáhla si na žebra a škubla sebou, jak ji to zabolelo. Měla by zajít k lékařskému přístroji. Pořád ji bolelo, jak ji Milo uhodil. "No, já jdu," oznámila mu. "Potřebuješ něco?"
"Potřebuju spoustu věcí, ale předpokládám, že máš na mysli takové přízemní jako je jídlo a pití."
"Ano," souhlasila unaveně. "Zařídím, aby ti něco přinesli."
"To jsi moc hodná. Mimochodem, když už mluvíme o těch potřebách, jak se má moje bejvalá kamarádka?"
"Tyra? O tu se stará Shan."
"To musí bejt moc šťastnej. Mrzák jeden."
"Chce tě zabít."
"Já se mu nedivím."
"Ty ses na Tyře vyřádil. Proč? Proč jsi s ní jednal tak krutě?"
Pokrčil rameny. "Proč? No, to se dostáváme zase k těm základním potřebám."
"Mně nepřipadá, že sadismus je základní potřeba," řekla Jana.
"Fakt? To bys byla překvapená."
"Ke mně ses takhle nikdy nechoval, i když jsi to měl do budoucnosti naplánováno."
"Tys nikdy nebyla jako Tyra, Jano. Ona je od přírody oběť. Její poslušnost ve mně burcuje sadistický choutky. Ty jsi byla jiná. Bylas ignorantská divoška, ale měla jsi kuráž a sílu. Vlastně jsem tě obdivoval. Od samýho začátku."
"Prosím tě, ušetři mě toho," zasténala a otevřela dveře.
"Ahoj, mami," řekl, když odcházela.
Ztuhla, otočila se a podívala se na něj.
Zašklebil se. "Promiň. Nemohl jsem se tomu ubránit."

Kapitola dvacátá druhá

"Jean-Paule! Jean-Paule!" Jean-Paul zaslechl, že ho vytrhují z hlubokého a spokojeného spánku. Někdo ho držel za rameno a prudce s ním třásl. Otevřel oči a v bledém světle úsvitu viděl, jak se nad ním sklání Lon Haddon. Zároveň ucítil, jak se vedle něj Ayla pohnula a bylo mu jasné, že určitě nastaly nějaké potíže. Jinak by Haddon takhle nerušil soukromí své dcery...
Rychle se posadil a mnul si oči. "Co se děje?"
"Je poplach," řekl Haddon naléhavě. "Obleč se a pojď se mnou..."
Ayla už byla také vzhůru. "Tati, co je?" zeptala se s obavami.
"Někteří Jean-Paulovi lidé obsadili skladiště zbraní. Mají rukojmí a vyhrožují, že je zabijí, jestli nesplníme jejich požadavky."

"Sakra!" sykl Jean-Paul a natáhl se pro kalhoty na židli vedle postele.
"Měl bys zkusit s nimi promluvit, Jean-Paule, jinak dojde ke krveprolití."
"Ti zatracení cvoci!" křičel Jean-Paul, když se oblékal.
"Nákladák je před domem," řekl Haddon a spěchal z pokoje.
"Já jdu taky," vyhrkla Ayla a vyskočila z postele. Jean-Paul se na ni podíval, když si oblékl košili. "Byl bych radši, abys nejela."
"To je blbý. Já stejně pojedu."
Elektrický nákladák se kodrcal Palmyrou. Haddon řídil a přitom jim řekl, co se stalo. "Vtrhli tam časně ráno. Museli se dostat přes dva hlídače, co měli službu. Ještě nevíme, jestli jsou živí nebo mrtví. Poplach byl vyhlášen až ve čtyři ráno, když přišli pomocní strážní. Střídali. Varovné výstřely. Pak jim řekli, že skladiště zbraní je v rukou Nebeských válečníků z Lorda Montcalma, kteří mají rukojmí včetně žen a dětí a že je dneska v poledne zastřelí, jestli jim nepředáme moc."
"Moc? Myslíte politickou moc?"
"Přesně tak."
Jean-Paul zavrtěl hlavou a řekl hořce: "Kriste Ježíši, to jsou idioti! Říkali mi, že chtějí, abych se nějak zmocnil Palmyry, ale nebral jsem je dost vážně. Chtěl jsem vám to říct, ale Ayla tvrdila, že je hlídají."
Ayla seděla Jean-Paulovi na klíně. "To je pravda, tati. Jean-Paul mi o tom všem říkal a já ho ubezpečovala, že si nemusí dělat starosti. Je to moje chyba."
"Nebud směšná!" odpověděl Haddon. "Já bych to taky nebral vážně. A oni byli pod dohledem."
"Tak kde se stala chyba?" zeptal se Jean-Paul.
"Zatím jsme našli těla tří lidí, kteří je měli hlídat v noci. Ostatní musí být mezi rukojmími. Jejich rukojmí jsou převážně rodiny, u kterých bydleli."
"A sakra," zamumlal Jean-Paul. Bylo mu bídně. A styděl se. "Kolik mých lidí tam je?"
"Zatím ještě nevíme přesně. Nejmíň tucet. Jejich vůdce nebo aspoň ten, co mluvil jejich jménem, se jmenuje Phillippe. Znáš ho?"
"Jo, znám. Byl jedním z těch, co chtěli, abych je vedl."
"Myslíš, že by se ti nepodařilo mu to rozmluvit?"
"Už dřív se mi to nepovedlo, ale určitě to znovu zkusím. To je to nejmenší, co můžu udělat."
Skladiště zbraní bylo na okraji města, kde poblíž nestály žádné budovy. Byla to přízemní stavba s rovnou střechou a bez oken. Na přední straně byly jednoduché dveře. Kolem rostly palmy, aby poněkud zmírnily utilitární přísnost. O kousek dál, jako barikáda, byla zaparkována řada elektrických vozidel, osobních aut a nákladáků. Za nimi se krčili muži s puškami a sledovali skladiště. Když Haddon zastavil nákladák vedle dalších vozidel, zaklel: "Tohle nám ještě chybělo. Jelker Banks."
Jean-Paul pozoroval muže s širokými rameny, rezavými vlasy a bradkou, jak jde k němu. Měl pušku. Šli s ním další dva, také ozbrojeni. Jean-Paul si na ně pamatoval tehdy z pláže. Ten starší, vzpomněl si, se jmenoval Bron.
"No, to se ti teda povedlo, Haddone!" zařval muž se zrzavými vousy. "Zajmout jejich vůdce!"
"On není jejich vůdce!" odpověděl Haddon nahlas, jak vystupoval z auta. "A ty to víš, Jelkere!"
Ayla vylezla z druhé strany a Jean-Paul ji hbitě následoval. Haddon a Jelker Banks stáli tváří v tvář. "Nic takového, Lone Haddone! Přiznává, že byl vládcem toho Nebeskýho Lorda!"
"To už je minulost! Teď je s námi!"
"Ha! Možná tě zblbnul jako tvoji dceru, ale nás nepodfoukne! A až vyženeme ty vrahounský nebeský piráty ven, zastřelíme ho s ostatníma!"
Ayla pevně svírala Jean-Paulovu paži a křičela: "Zkus ho zastřelit a budeš muset zastřelit i mě!"
"No tak jo," smál se Bron.
"Koukej, já jsem přišel na pomoc!" vykřikl Jean-Paul. "Pokusím se s nimi promluvit, aby se vzdali."
Jelker Banks se k němu otočil. Měl velmi světle modré oči, které jakoby se zavrtávaly do Jean-Paula. "Je to tak? Vsadím se, žes přišel, aby ses k nim připojil."
"Měj rozum, Jelkere," prosil ho Haddon. "Kdyby s tím přepadením měl něco společnýho, tak by byl teď s nimi. Potřebujeme ho, Jelkere! Když se nám nepodaří je přesvědčit, aby se vzdali, dojde ke krveprolití. Do toho skladiště vede jenom jedna cesta. Když to uspěcháme, ztratíme spoustu lidí."
Další muž se připojil ke skupince. Jean-Paul v něm poznal Lyle Weavera, současného vládce ze šestice mužů, kteří se v Palmyře střídali o vůdcovství. Měl také pušku. Podíval se na Jean-Paula trochu jakoby s úlevou a zeptal se Haddona: "Udělá to?"
"Ano," přikývl Haddon, "ale Jelker k tomu má připomínky."
Weaver se podíval na Jelkera Bankse. "Už žádné nemá."
Jelker se na něj díval, ale po chvíli pokrčil rameny a řekl:
"Tak jo, může k nim jít, ale celou dobu na něj budu mířit puškou. Jestli vejde do skladiště a přidá se ke svým kamarádům, na místě zemře."
Weaver se otočil k Jean-Paulovi. "Zkus ho ignorovat. Děláme to všichni. Myslíš, že se ti podaří je přesvědčit, aby se vzdali?"
"Jak jsem říkal Lonovi, nevím. Nikoho z nich dobře neznám. Udělám, co bude v mých silách."
"Dobře. Zařídím, aby ti někdo přinesl bílou vlajku." Otočil se a chtěl odejít, ale Jean-Paul řekl: "Počkej. Jestli s nimi mám obchodovat, musím mít jim taky co nabídnout. Co s nimi bude, jestli se vzdají?"
"Postavíme je ke zdi a postřílíme je," řekl Jelker Banks nahlas.
"Drž hubu," ozval se Weaver zneklidněně. Podrbal se na spánku. "Už zabili několik lidí a zpronevěřili se naší

pohostinnosti. Nemůžeme je přijmout do naší komunity. Dostanou možnost - venku, v plísni. Dáme jim zbraně a zásoby a budou to muset zkusit. Ale jestli se nevzdají, stane se, jak říkal Jelker. Budou popraveni."
Jean-Paul přikývl. Weaver neměl jinou možnost. Za daných okolností to bylo docela přijatelné. Na Weaverově místě by udělal totéž.
Za pár minut držel nad hlavou násadu od smetáku s povlakem na polštář přivázaným najeden konec. Vystoupil zpoza řady vozidel a vydal se k tmavému vchodu skladiště. Ještě teď na rtech cítil polibek, který mu Ayla před chvílí dala. A taky měl bodavý pocit v páteři, na místě, kam se domníval, že mu Jelker míří puškou. A Bůh ví, kolik pušek na něj míří z potemnělého skladiště zbraní.
Když byl asi dvacet yardů od vchodu, zastavil se, zamával povlakem a zavolal: "Phillippe! To jsem já, Jean-Paul! Chci s tebou mluvit!"
Ticho. Otevřenými dveřmi viděl jen tmu uvnitř budovy. Napadlo ho, že mají možná o kousek dál uvnitř nějakou barikádu, ale nebyl si jistý. "Phillippe!" zavolal znovu.
"Co chceš, ty zrádče?" zazněla odpověď, která Jean-Paula překvapila.
"Phillippe, jsi to ty?"
"Jo, to jsem já. Jsem teď nový vůdce, když tys zradil."
Panebože, pomyslel si Jean-Paul. "Phillippe, to je šílenství! Takhle ničeho nedocílíte! Budete se muset vzdát, než dojde k dalším obětem na životech."
"My se nevzdáme. Nejsme všichni jako ty, Jean-Paule."
"Koukej, když se vzdáte, aspoň přežijete. Palmyrský vládce souhlasil s tím, že vás nechá odejít, pokud se v klidu vzdáte."
"Odejít kam?"
Jean-Paul měl v ústech sucho, polkl: "Pryč z Palmyry."
Phillippe se zasmál. "To je stejný jako poprava."
"Dostanete zbraně... zásoby. Dostanete šanci. Když tu zůstanete, tak ji mít nebudete."
"Nic takovýho, Jean-Paule, naše ultimátum platí. Řekni to jejich vládci. Jestli do poledne nedostaneme, co chceme, začneme zabíjet rukojmí."
"Phillippe, měj rozum! Nedají ti Palmyru, ať máš rukojmí nebo ne! Nemůžete vyhrát! Když tady zůstanete, jste do večera mrtví."
"V tom případě jich spoustu vezmeme s sebou. Máme celý skladiště zbraní. Jak na nás zaútočí, celý to tady vybouchne... a pořádnej kus Palmyry taky - podle toho, co tu všechno je."
Jean-Paula najednou zalila vlna vzteku. "Panebože, ty blbej, blbej bastarde...!" Šel blíž ke vchodu. "Měli jste všechno a zahodili jste -" Nedokončil větu, protože ho někdo praštil něčím hodně tvrdým, měl pocit, že to byla železná palice. Ztratil rovnováhu a padal. Dopadl na záda a díval se na bledou ranní oblohu, která se zrovna barvila dorůžova. Potom už se nedíval na nic.

"Ty jsi ten nejdivnější kněz, s jakým jsem se v životě setkal," řekl kapitán Ilja Vjuškov Milovi a dolil mu vodku.
"Už jsem ti to říkal, nejsem tak úplně kněz," vysvětloval Milo a vděčně si bral sklenku.
"Klidně to řekni rovnou," smál se Vjuškov, když si také doléval.
"Ne, myslím to... jako..." Milo se cítil příjemně opilý, "...jsem jen řadovým členem našeho náboženského řádu, nebyl jsem na kněze vysvěcen."
"Vážně, jsi jiný než tvůj společník."
"No jo, ten je kněz. Skutečný. Velmi skutečný," uchechtl se Milo. Hmm, heršvec, nějak jsem moc opilý, pomyslel si a seřídil svůj metabolismus tak, aby byl alkohol rychle odbourán. Brzy potil čistý alkohol. Dneska si musí uchovat čistou hlavu.
Seděli u stolu ve Vjuškově bytě. Právě dojedli obrovské množství moc dobrého boršče, který už Milo neměl hodně dávno. Kvalita jídla byla pro Mila důkazem, že přístroje pro organickou recyklaci na Karagandě pracují dobře - na rozdíl od belvederských. Jídlo jim servírovala usměvavá žena, kterou Milo původně považoval za Vjuškovu manželku, ale ulevilo se mu, když zjistil, že je to jenom služka. Kdyby byl Vjuškov ženatý, byla by to svízel. Tedy, přesně řečeno, kdyby byl šťastně ženatý, čím méně má závazků, tím lépe.
Přišel čas obchodovat. Milo usrkl ze sklenky, prohnaně se na Vjuškova podíval a řekl: "Uvědomuješ si, že budeš v záviděníhodné pozici, až dobudete tu komunitu na Zemi?"
Vjuškov se na něj zamračil. "Jak to myslíš?"
"Budeš skutečným vládcem. Veškeré přírodní bohatství bude tvoje... bohatství, které Karaganda a další habitaty moc potřebují. A brzy budeš mít taky jedinou loď, kterou bude možné cestovat mezi zemí a habitatem. Aspoň po určitou dobu. A taky je to nejlépe vyzbrojené plavidlo v celé soustavě. Viděl jsem to, když jsem si ho byl prohlédnout."
"Jo, vzali jsme všechny paprskové zbraně, z ostatních lodí a z habitatu taky a dali jsme je na Christinu..." Znovu se napil a řekl: "Ale nechápu, kam tím míříš."
"Chci tím říct, že budeš mít výlučnou pozici. Pozici, ze který budeš kočírovat úplně všechno..."
Vjuškov se zamračil ještě víc. "Navrhuješ mi to, co si myslím, že mi navrhuješ?"
"Možná."
Vjuškov prudce odložil sklenici na stůl. "Já jsem loajální Karaganďan!" řekl zlobně.
"To samozřejmě. A samozřejmě nepřipravíš svůj habitat o to, co ze Země chce, ale bude to něco stát."
Vjuškov zavrtěl hlavou. "Ne. O tom není diskuse."
Milo si povzdechl. "Obdivuju tě, kapitáne Vjuškove. Máš šanci stát se oprávněně suverénním vládcem, o bohatství ani

nemluvím, ale ty prostě neslevíš ze své loajality a smyslu pro povinnost. Takových lidí je velmi málo." Zdvihl sklenici. "Připíjím ti."
Po hodině se Milo vrátil do své kabiny. Opustil Vjuškova hodně opilého. A byl si jistý, že zasel semínko, které v něm pomaloučku začne klíčit. Brzy budeš můj, pomyslel si Milo spokojeně.

Kapitola dvacátá třetí

Aylu vytrhl z přerušovaného podřimování Jean-Paulův sten. Dychtivě se naklonila a doufala, že přichází k vědomí. "Jean-Paule! Slyšíš mě? Jsem Ayla." Jeho oční víčka se zachvěla, ale zůstala zavřená. Byla zklamaná, když zjistila, že je pořád ještě v bezvědomí. Povzdechla si, hřbetem ruky mu sáhla na čelo a sedla si zpátky na židli. Cítila se strašně unavená a bolela ji hlava. U Jean-Paulovy postele byla od té chvíle, co ho přivezli z operačního sálu. To bylo ve tři odpoledne a teď už bylo po půlnoci. Ale nechtěla od něj odejít.
Po operaci jí lékař Steven Aldane, blízký přítel jejího otce, kterého znala celý svůj život, sdělil smutnou zprávu, kterou napůl očekávala. "Je mi to líto, Aylo, dělal jsem, co se dalo, ale má jen malou šanci. A i když přežije, bude do smrti paralyzován. Kulka mu poranila páteř."
"On nezemře," řekla vášnivě s očima plnýma slz. "Nedovolím mu to, Stevene. Nedovolím!"
Později přišel její otec, stoupl si k ní a objal ji kolem ramen.
"Je mi to líto, Aylo."
"On nezemře," hlesla otupěle.
"Doufám, že ne, ale mluvil jsem se Stevenem. Nemá moc dobré vyhlídky, miláčku. Vůbec to není dobré. A... když vezmeš v úvahu rozsah jeho zranění, možná by bylo lepší, kdyby..."
Otočila se k němu a rozzuřeně odsekla:
"Ne! Neříkej to!"
"Je mi to líto," dodal kvapně a stiskl jí rameno, aby ukázal, že ji chápe. Po chvíli řekl: "Podívej, možná mu dokážou pomoct vesmířané. Určitě jsou v medicíně mnohem dál než my. Tady jsme přišli o tolik vědomostí..."
"Ty a ti tvoji sakramentský vesmířani! Myslíš si, že všechno vyřeší! Dělá se mi špatně, sotva o nich slyším!" A hned, jak z ní ta slova vypadla, litovala toho. Otočila se a pohlédla otci do obličeje, ve kterém se zračila bolest. "Je mi..."
"Nemusíš se omlouvat. Vím, že už jsem s tím otravný. Ale to, co jsem říkal, jsem myslel doopravdy. Vážně by možná mohli Jean-Paulovi pomoci."
"Jo, myslím, že jo," pronesla pochybovačně, ale ta myšlenka rozžehla jiskřičku naděje, která se pomalu rozhořívala. Její otec po chvíli odešel. Kromě pravidelných návštěv Stevena a jedné sestry od té doby zůstala o samotě.
Stále si v mysli přehrávala to dnešní strašné ráno. Jak Jelker Banks najednou vystřelil a Jean-Paulovi se podlomily nohy a upadl před skladištěm na zem. Napřed si ty dva děje nedávala do souvislosti. Nechápavě hleděla na Jean-Paulovo svíjející se tělo. Lyle Weaver křičel na Jelkera Bankse. Nejasně slyšela, jak Banks říká: "Ten bastard se k nim chtěl přidat! Já to věděl hned!" Potom volala Jean-Paulovo jméno a vyrazila k němu mezi dvěma zaparkovanými vozy. Otec se ji pokusil zastavit, ale ona se mu snadno vytrhla a utíkala dál.
Klekla si vedle Jean-Paula, zdvihla mu hlavu a líbala ho na obličej. Oči měl otevřené, ale pohled nezaostřený.
"Jean-Paule!" křičela, ale on ze sebe nevyloudil ani zvuk. Jemně mu položila hlavu na trávu a sáhla mu na krk. S úlevou nahmatala puls.
"My jsme to neudělali!" křičel někdo. "Z nás ho nikdo nezastřelil!" Překvapeně vzhlédla. Hlas přicházel od vchodu do skladiště zbraní. Úplně zapomněla na ty nebeské rebely. "Vím, že jste to nebyli vy. Já vím, kdo to udělal." Za sebou něco zaslechla. Otočila se. Přicházel její otec s rukama nad hlavou. V obličeji byl bílý. Klekl si z druhé strany k Jean-Paulovi a pořád držel ruce nahoře. "Jak mu je?" zeptal se a nervózně se ohlédl k temnému vchodu do skladiště.
"Myslím, že je to špatný," odpověděla třesoucím se hlasem. "Moc špatný." Kalužkrve na trávě pod Jean-Paulem se začala zvětšovat. "Zabiju Jelkera Bankse."
"Lyle ho uvěznil. Jeho syny také."
"Ale stejně ho zabiju." Potom se zkoumavě podívala na svého otce a zanaříkala: "Tati, co mám dělat?"
"No, především ho musíme dostat rychle do nemocnice." Pomalu si stoupl a otočil se čelem ke vchodu do skladiště. Zavolal:
"My toho muže odtud odneseme! Nějaké námitky?"
Ayla slyšela hlasy zevnitř a potom někdo zavolal:
"Žádné námitky. Odneste ho. Ale žádný triky!"
Aylin otec se sklonil a uchopil Jean-Paula pod paží. "Vem ho za nohy," řekl Ayle. "Myslíš, že to zvládneš?"
"Samozřejmě." Ayla ho vzala za kotníky a společně ho zdvihli. Z hloubky Jean-Paulova hrdla se vydral jakýsi zvuk, ale to byla jediná jeho reakce. Byl těžký, ale Ayla by to zvládla, i kdyby vážil dvojnásobek. Když viděla, kolik krve po něm zbylo na trávě, chtělo se jí křičet.
Přenesli ho k řadě vozidel - celou cestu krvácel - a uložili ho na nějaký prázdný pytel, co měli vzadu v náklaďáku. Někdo Ayle podal deku a ona ho přikryla. Zůstala s ním vzadu a její otec jel co možná nejrychleji do nemocnice. Celá se k němu přitiskla a snažila se tak tlumit otřesy. Nakonec dojeli do nemocnice a Steven se svým týmem jej převzali. Pytel po něm zůstal nasáklý krví...
Byla to ironie, když později zjistila, že za hodinu po incidentu vzbouřenci propustili rukojmí a vzdali se. Nevěděla, jestli je k tomu přimělo to, že přímo před jejich očima byl Jean-Paul postřelen. Napadlo ji, že možná ano, ale vlastně ji to ani moc nezajímalo.

Toy slétla z oblohy a vrhla se na houf Hazzini, kteří vylétali z velikánského hnízda a vydali se jí v ústrety. Bylo jich tolik a Toy letěla tak rychle, že kolize mezi ní a Hazzini byla nevyhnutelná. Brzy padali z nebe po stovkách, měli rozbitá těla a polámaná křídla. Někteří v pádu vztekle ječeli, většinou ale už byli mrtví.
V Toy byl cítit jen slabý náraz pokaždé, když stroj narazil do Hazzini.
"Tobě se to líbí, že jo?"
"Co?" Jana se soustředila na obrazovky monitoru.
"Povídám, že se ti to líbí. Měla bys vidět, jak se tváříš. Takhle tě vůbec neznám."
Podívala se na Robina. Se zájmem ji pozoroval. "Ano, líbí se mi to," připustila. "Nenávidím ty věci. A už jednou jsem ti říkala proč. Ani v nejmenším Hazzini nelituju. Jsou to jenom genetické zabijácké stroje s tak nízkou inteligencí, že neumí ani mluvit, i když jsou obratné."
"Ale já tě nechci kritizovat. Já sám tohle znám s olihněmi kolem Šangri La. Líbilo se mi opravdové zabijácké řádění, ale potom jsem vždycky měl pocit... no, jakoby nečistoty."
"No, jestli se tohle stane mně, tak až se vrátíme na Nebeského Anděla, pořádně mě ve sprše vymydlíš." Letmo se na něj usmála a potom řekla Toy, aby ještě jednou proletěla hejnem.
Když si to zopakovali celkem čtyřikrát, namířila Toy dolů na hnízdo. Stejně jako všechna hnízda Hazzini i tohle bylo surrealistickou verzí Šikmé věže v Pise (která se nakonec v roce dva tisíce zřítila). Toy vypálila do hnízda několik raket. S velikou silou explodovaly, obrovské kusy stěn hnízda létaly ve vzduchu a potom se celá stavba začala řítit. Toy se stáhla do bezpečné vzdálenosti, když se veliké hnízdo po patrech hroutilo. Jana se dychtivě dívala, dokud jí výhled nezaclonil oblak prachu. Spokojeně přikývla. "Jo, fakt se mi to moc líbilo."
"Jsem rád, že se bavíš, ale není tohle všechno ztráta času?" zeptal se jí Robin. "Naším úkolem je sebrat biologický vzorky a pak je odvézt na Nebeskýho Anděla. Až Phebus zapracuje, všichni Hazzini stejně budou vyhlazený."
"Já vím, já vím... ale jen jsem si dopřála maličký rozmar, jo?" Natáhla se a poplácala ho po stehně.
Hazzini se pořád ještě vrhali na vznášející se Toy a svými dlouhými drápy se pokoušeli rozpárat jí trup. Jana na monitoru uviděla detail hlavy a otřásla se. Příliš živě si vybavila své téměř osudové setkání s Hazzini na Lordu Panglothovi. Tenhle byl stejný - tatáž jakoby vysušená koňská hlava s tykadly a sosákem moskyta. Dala několik rychlých povelů Toy, a ta na Hazzini hned použila uchopovací ramena a shazovala je od přídě. Harpunovitá sonda pronikla přes vrchní krunýř hluboko do hrudníku stvoření. "Biologický vzorek odebrán," ohlásila Toy, když byla sonda na palubě. Hazzini dál mlátil dlouhými průsvitnými křídly, neuvědomoval si, že je mrtvý. Uchopovací ramena, nově zabudovaná do Toy, ho pustila a ta kreatura ještě chvíli bláznivě poletovala sem a tam, potom začala padat. "Tohle se mi taky líbilo," řekla Jana Robinovi.
"To bych řekl. A teď co?"
"No, myslím, že vezmeme ještě pár vzorků plísňovitých hub a vrátíme se na Anděla." Potom se Jana zeptala Toy: "Kde přesně jsme?"
"Na středozápadě severoamerického kontinentu," odpověděla Toy.
"Mohla bys, prosím tě, být trochu konkrétnější?"
"Mám zastaralé údaje. Můžu ti jenom říct, jak se to tady kdysi jmenovalo."
"No, tak mi to řekni."
"Když ještě existovaly Spojené státy americké, bylo tohle území známé jako stát Iowa. Po rozpadu federace v roce 2071 se stalo součástí feministického superstátu Minerva."
Janou to trhlo. "Minerva? To není možný!" Upřeně se dívala na obrazovky monitoru. Krajina dole jí nepřipadala povědomá. "To není možný," mumlala.
"Podle mých údajů to byla Minerva," trvala Toy na svém.
Jana už chtěla znovu zaprotestovat, když vtom si vzpomněla, že ta Minerva, kde vyrostla, byla jen zlomkem původní Minervy. Vzrušeně přikázala Toy: "Proleť celou tu oblast."
"Dobře," odpověděla Toy.
Robin se zeptal: "O co se pokoušíš?"
"Pokouším se najít svůj domov."
"Máme na to všechno čas? Už teď máme proti plánu zpoždění."
"To je mi jedno," řekla pevně a stále upřeně sledovala obrazovky.
Během další půlhodiny prolétali nad třemi malými osadami - jedna byla úplně pokrytá plísní - a pokaždé lidé vybíhali ze svých zchátralých obydlí a užasle hleděli na létající stroj, který nebyl Nebeský Lord, ale Jana jim nevěnovala ani zbla pozornosti. Nakonec vykřikla: "Zpomal!" a Toy poslechla.
Ten hřeben nízkých kopců... i z tohoto úhluje poznala. "Jakým směrem teď letíme?" zeptala se důrazně.
"Na východ," odpověděla Toy.
"Takže to bude asi tak dvacet mil na východ od těchhle kopců..."
Toy pomalu prolétala nad kopci a klesala. "Matko Boží, tady je to, dobře... ale kde je město? Kde je Minerva?"
"Říkalas mi, že to město bombardoval Nebeský Lord," ozval se Robin.
"To jo, ale některé budovy pořád stály. Pár těch menších." Zamračila se. "I když tam hořelo. Možná ten zbytek shořel." Upřeně se dívala na obrazovky a vrtěla hlavou. "To, nad čím teď letíme, jsou zbytky naší obdělávané půdy... teď je tam jenom plíseň."
"Tamhle vpředu něco je," ukazoval Robin.
Měl pravdu. Něco velikého pokrytého plísní. Minerva. Sevřelo se jí hrdlo. Všechno jejich úsilí za stovky let bylo zbytečné. Plíseň nakonec zvítězila. Toy teď přelétala nad městem zamořeným plísní. Jana jí dala pokyn, aby zpomalila a

přistála. Robinovi řekla: "Tak tady bylo naše náměstí." Toy jemně dosedla na zem. Jana vzala malé laserové pistole, kterými je Phebus vybavila, jednu podala Robinovi a druhou si zastrčila za opasek. Potom požádala Toy, aby otevřela poklopy. Když byly otevřené, řekla Jana Robinovi: "Tam venku buď hodně opatrný. Ještě nikdy jsi nebyl na zemi napadené plísní... no, vlastně ano, ale nic si z toho nepamatuješ - mohlo by to být hodně nebezpečné."
"Kdy už se mnou konečně přestaneš jednat jako s dítětem?"
Jana na to odpověď znala, ale nechtěla být tak krutá, aby mu ji řekla. Vystoupila z Toy první. Jak se vynořila z plavidla, hned zacítila známý pach hub. Taky tam bylo strašné vedro. Vzhlédla. Vysoko na jasném nebi sálalo slunce. Podle toho poznala, že na tomto kontinentu teď je kolem poledne. Rozhlédla se, snažila se zorientovat. Šlo to těžko, protože houby obrostly všechny budovy, co stály kolem náměstí.
"Tak, tohle je Minerva," konstatoval Robin.
"No, nevidíš ji zrovna v rozpuku," odsekla ostře.
"Já vím. Nechtěl jsem si dělat legraci."
"Promiň," zamumlala a vydala se přes náměstí k nejbližší řadě budov. Samotné náměstí bylo docela čisté; kromě shluků šest stop vysokých jedovatých hub a několika obrovských pýchavek. V jednom koutě taky rostl velikánský strom, to ji trochu zmátlo. Na takový strom si nevzpomínala a sotva by mohl nový strom vyrůst do takové výšky za ta léta, co tu nebyla. A taky bylo s podivem, že ho ty houby nenapadly. Potom si všimla, že Robin se od ní odpojil a míří zrovna k němu. "Kam jdeš?" volala.
"Jdu se vyčůrat," zavolal. "To jsi ráda, že ses mě zeptala, co?"
"Moc," odpověděla podrážděně a už chtěla jít dál, když jí něco začalo vrtat hlavou. Něco by si měla o určitých stromech pamatovat... Matko Boží! Prudce se otočila, vytáhla zbraň. "Robine!!" zařvala ze všech sil. Ale viděla, že už je pozdě.

Kapitola dvacátá čtvrtá

"Jedeme do divoké modři tam v d-á-l-c-e!" zpíval Milo nahlas, když vstoupil do kabiny. Otec Shaw seděl u malého stolku a četl si bibli s oslíma ušima - v poslední době ji četl hodně - a Milův halasný vstup ohodnotil znepokojeným pohledem. Nevypadal zrovna zdravě. Zhubl o několik liber a měl ztrhané rysy v obličeji. Spal špatně, bál se, že ho Milo ve spaní zabije. Milo skutečně uvažoval o tom, že to udělá, ale zatím tu šťastnou událost ještě odkládal.
Milo sebou praštil na palandu a řekl žoviálně: "Jsi zabalenej a připravenej vyrazit na to veliký dobrodružství? Za pár hodin už budeme na cestě."
Otec Shaw si olízl oschlé rty: "Kdy to uděláš?"
S předstíranou ignorancí se Milo zeptal: "Udělám co, milý otče?"
Otec Shaw si znovu olízl rty. "Zavraždíš mě."
Milo zdvihl obočí. "Zavraždit tebe? Pane na nebi, zase začínáš? Pořád ještě žiješ a máš se dobře, ne? Vážně už začínáš cvokatět."
Kněz se na něj chvíli mlčky díval. Potom řekl: "Z toho nevyvázneš. Bůh tě potrestá."
"To si vážně myslíš? Že ten Bůh, co ho uctíváš, stvořitel celýho vesmíru, si bude všímat zrovna tebe? To je jeden z důvodů, proč se mi tak hnusí ta tvoje zbožná prdel, ty seš taky tak příšernej egoista! Podle toho, co říkáš, to vypadá, že Bůh a ty jste spolu chodili do školy."
"Rouhání tvoji situaci jenom zhorší," řekl mu otec Shaw chvějícími se rty.
"Já to risknu. A zatím by ses měl připravit na velký dobrodružství na mateřské planetě. Mysli na ty špinavý dušičky dole, co čekaj, až je získáš pro pána Boha a spasíš je."
"Pozemšťany nelze spasit. Stejně jako tebe."
"No, to na kněze zrovna pozitivní přístup není. Jediným důvodem, proč jsi na tyhle expedici, je zhodnotit pozemšťany duchovně."
"Důvod, proč tady jsem, jsi ty!" řekl otec Shaw zvýšeným hlasem. "Teď už to všechno chápu. Tys to takhle naplánoval. To tys navrhl otci Massiemu, abychom vyslali svého představitele na Zemi, ale to všechno bylo jen proto, aby ses tam dostal ty! Já tu vůbec být nemusím! Ani v nejmenším!"
Milo vstal z postele, přešel k otci Shawovi a poplácal ho na hlavě. Ucukl. "Naopak, ty seš pro mě moc důležitej. Zatím."
Otec Shaw se na něj podíval. "Prosím tě, nech mě tady," žebronil šeptem. "Já na Zemi nechci. Nechci letět s tebou. Dovol mi vrátit se na Belveder. Slibuju, že nikomu o tobě nic neřeknu. Přísahám na svoji duši, že ne."
Milo se odmítavě zamračil. "Opatrně," varoval ho. "Neriskuj svoji duši kvůli slibu, který nedodržíš."
"Ale já na ni přísahám!" křičel otec Shaw. "Nikomu nic neřeknu. Jen mě, prosím tě, nech odletět!"
"Ale, no tak dobře."
Otec Shaw zůstal s otevřenou pusou. Milo viděl, že spodní zuby měl ošklivě zbarvené. Nedbal už ani na osobní hygienu. "To myslíš vážně?" zašeptal otec Shaw.
"To víš, že jo. Můžeš letět na Belveder. Svůj úkol jsi už splnil."
Otec Shaw ho popadl za ruku a k Milově překvapení mu ji několikrát políbil. Potom volal: "Děkuji! Děkuji! Děkuji!..."
Patrně by to opakoval donekonečna, ale Milo mu poklepal na rameno. "Otče Shawe."
Kněz se na něj znovu podíval, oči měl plné slz. "Ano?"
"Dělal jsem si jenom srandu," řekl Milo a zamrkal na něj. "Nemyslím na to, že bych tě poslal zpátky na bezútěšný starý Belveder; pojedeš se mnou na Zemi. Budeš se mít pekelně skvěle."
Milo se se zájmem a pobaveně díval, jak se obličej otce Shawa hroutil zevnitř. Potom si kněz zakryl obličej dlaněmi,

hlavu položil na stůl a rozplakal se. Milo se vrátil na svoji palandu. Zpíval si.
"Jedeme do divoké modři tam v d-á-l-c-e!"

To, jak vykřikla jeho jméno, ho zachránilo. Ten výkřik by zastavil i obrovského hada. Robin ztuhl přesně ve chvíli, kdy k němu strom natahoval chapadlo. Konec chapadla mávl do vzduchu v místě, kde by Robin byl, minul ho jen o několik palců. Nevšiml si ho. Otočil hlavu na Janu, ale neviděl ji, rychle se otočil zpátky na strom akorát včas, aby viděl, jak stahuje chapadlo. Jana vytáhla laserovou pistoli a znovu zakřičela: "Jdi od něho! Ustup!"
Zavrávoral a ustoupil o krok dozadu. Jana zamířila a vystřelila na kmen. Paprsek se do něj hluboko zavrtal a strom se otřásl. Dvě chapadla vyšlehla na Robina, ale ten už byl z dosahu a stále couval. A nakonec i on vytáhl svou pistoli... Vystřelil. Strom se otřásl ještě prudčeji. Jeho chapadla se šíleně zmítala. "Střílej dál!" křičela Jana na Robina, když se k němu dostala blíž. Potom viděla, že se půda kolem stromu začíná hýbat. Tmavá zemina začala praskat a pak se kmen dal do pohybu. Vzhůru. Matko Boží! pomyslela si šokovaně, když si uvědomila, co se děje, ten strom se pokouší vykořenit!
Z kmene stoupal dým, jak po něm dál Jana s Robinem přejížděli paprsky. Ze zčernalého kmene se vynořily veliké zahnuté ostny, na které napichoval svoje oběti. Teď už Jana viděla ve vzdouvající se půdě kořeny. Ale nebyly to kořeny... byly to spíš veliké, šlachovité údy zakončené jakousi rukou nebo nohou se třemi velikými pařáty. Napřed jeden, potom další se odtahovaly od kmene a zarývaly do půdy. Ta věc se snažila odplazit. Jana namířila pistoli na ty "kořeny" a přejela po nich paprskem. Strom se na protest zatřásl, listy zašustily. Chapadla se dál zmítala ve vzduchu.
Najednou se ozvalo hlasité zapraskání a strom se hroutil směrem na ně. "Utíkej!" vykřikla, ale tentokrát Robina pobízet nemusela. Sám viděl hrozící nebezpečí a letěl pryč jako šílený. Ona taky.
Vzduch naplnil pronikavý pískot a zem se otřásla, když strom dopadl na zem. Jana se zastavila a otočila se. Špička stromu ležela mezi ní a Robinem. Ten se také zastavil. Listy stále šustily a chapadla se svíjela, i když jim ubývalo síly.
"Pořád střílej," zavolala na Robina a vypálila na listy.
Když byl ožehnutý strom nehybný, přešel Robin opatrně k Janě. "Proboha, co to bylo?" zeptal se a krčil nos, jak mu do něj stoupal štiplavý zápach.
Jana zakašlala: "Bičující strom. Ale nikdy jsem neviděla takhle veliký. A nikdy jsem neviděla, že by se vykořenil a pokusil se chodit."
"Bičující strom? Co to je?"
"Prostě zase další hračka z dob před Genetickými válkami. Je to něco mezi zvířetem a rostlinou. Patrně víc zvíře. Napodobuje různé druhy stromů. Když se k němu přiblíží zvíře nebo člověk, popadne ho chapadlem, nabodne ho na trny a potom pomalu vysává tekutiny z jeho těla, až nezbude nic než prázdná slupka. Tu potom odhodí hodně daleko, aby další oběť nebyla ve střehu. Tys měl štěstí, že sis to nevyzkoušel z první ruky."
"Já vím," řekl a otřel si sazemi zčernalý pot z čela. "Kdybys na mě nezakřičela, když jsi..."
"Postřehla jsem ten pohyb. Do té chvíle mě vůbec nenapadlo, že by to mohl být bičující strom. Jak jsem ti říkala, nikdy jsem takhle veliký neviděla."
"Nový druh? Mutace?"
"Asi. Kolem Minervy byla spousta bičujících stromů, ale nikdy jsem neslyšela, že by někdo viděl, že chodí." Dala si pistoli zase za pas. "Než půjdem, měli bychom vzít vzorek, ale ještě chvíli počkáme. Chci si být jistá, že je skutečně mrtvý, než se k němu přiblížíme."
"Tak jo."
Šli na kraj náměstí a Jana se zamračeně rozhlédla kolem. Potom se jí obličej vyjasnil. "Myslím, že vím, kde jsme," řekla Robinovi. "Tohle je severní strana náměstí." Otočila se a ukázala na houbami porostlé trosky velké budovy za nimi. "Tohle by měla být radnice. Pamatuju si, jak jsem viděla, že se strefili přímo do ní." Znovu se otočila k náměstí. "A tamhle..." ukázala na jednu z mnohých propadlin, "tam bylo pódium... kde Matky představené, včetně mojí matky, čekaly, aby vyjádřily oficiálně úctu Lordu Panglothovi, když přiletěl vybrat daň. Taky to dostalo přímý zásah. Ten den. Od té doby jsem už svoji matku neviděla..." Hlas se jí chvěl. Robin ji objal. "Nemysli na to, jestli tě to tak rozjitřuje." Opřela se o něj. "Ne, já musím. Dlužím to ve jménu vzpomínek na svoji matku. A na všechny ostatní. Alsu, Helenu, Simona... dokonce i Martu."
"Na Martu?"
Jana se lehce usmála. "Marta byla šimpanzice."
"Blízká kamarádka nebo členka rodiny?"
Proti své vůli se zasmála. "Spíš vlastně zaměstnankyně," řekla a trochu zahanbeně si vzpomněla, jak často ji Marta rozčilovala. "Matko Boží, všechno se zdá tak dávno..." Odtáhla se od něj a zase se dívala na náměstí. Ukázala na protější stranu. "Tamhle je hospoda, tedy to, co z ní zbylo. Tehdy jsem byla na střeše... když se to všechno stalo. Potom, co jsme vypálily neúčinné rakety na Lorda Panglotha, začal nás bombardovat. Viděla jsem bombu, která zasáhla střechu hospody a potom projela skrz..." Ukázala jinam. "Tamhle ta veliká díra... tam byl chrám Matky Boží. Byl celý ze dřeva... posvátného dřeva... takže určitě shořel na troud." Povzdechla si, potom vzala Robina za ruku a vedla ho do jedné ulice. Bylo tam přízračné ticho, houby, které pokryly zbytky zruinovaného města, tlumily jejich kroky. Nebyli tam žádní ptáci ani hmyz.
"Kam jdeme?" zeptal se.
"Jen na takovou krátkou pouť, potom sebereme vzorky a odletíme."
K jejímu překvapení její dům ještě stál a pod pláštěm hub se zdál nedotčený, zatímco ostatní domy v blízkém okolí byly zničené. Pomocí pistole vypálila povlak na vstupních dveřích, oba se drželi za nos, aby necítili ten strašný smrad hořících hub. Obnažené dřevo bylo ztrouchnivělé a rozpadlo se na kusy, když do dveří poprvé kopla. Jana opatrně

vešla. Za ní se vydal Robin, řekl:
"Dávej pozor, všechno nám to tu může spadnout na hlavu."
"Já vím," odpověděla. "Proč nepočkáš venku? Nebudu tu dlouho."
"Ne, zůstanu s tebou."
"Díky," řekla potěšeně. Pomalu procházela z jedné místnosti do druhé. Obývák, pokoj její matky, její pokoj... kuchyň. To ráno, kdy Lord Pangloth naposledy přiletěl, se pohádala s Melissou, svojí matkou, když jí dávala malou bombu a řekla jí, že chce, aby se Nebeským válečníkům vzdala, pokud se útok na Nebeského Lorda nepodaří. "Už nejsi moje matka," řekla jí nakonec a Melissa jí za to dala facku. To byla vlastně poslední slova, co si spolu řekly. Jana nikdy neměla možnost se jí omluvit. Teď, v tom zatuchlém pokoji, kde byl nábytek pokrytý plísní, jemně řekla: "Melisso... mami... promiň..."
Jana vlezla do Toy, aby si vzala potřeby pro odebírání vzorků. Zmátlo ji, že Robin jde za ní. Otočila se k němu, když se protahoval vnitřním poklopem. "Co děláš? Vždyť jsem říkala, že jdu pro nástroje."
Sedl si vedle ní na pohovku pilota. I když byla kabina větší, když tam teď byli jen dva, i tak tam bylo pořád dost těsno.
"Zapomeň teď na nástroje. Napřed se musíme věnovat něčemu mnohem důležitějšímu."
"A čemu?"
"Tomuhle," řekl, objal ji a políbil ji tak, že to vypadalo skoro vášnivě. Byla tím úplně zaskočená, ale po prvním překvapení začala rychle reagovat. A když se divoce objímali na pohovce, čekalo ji další příjemné překvapení. Odtáhla se od něj. "Robine! Ty... máš...!"
Usmál se na ni a přikývl. "Jo. I když nevím, na jak dlouho, tak toho musíme využít."
S obtížemi se v tom malém prostoru svlékli a vášnivě se milovali. Dokonce i po vrcholu měl Robin zase rychle erekci. Znovu se milovali, mnohem pomaleji. Jana měla pocit, že to bylo nejkrásnější milování v jejím životě. S mužem. "Vítám tě zpátky," šeptala později, když leželi unaveni na pohovce s těly vzájemně propletenými.
Potom vzali nářadí a začali sbírat vzorky různých druhů hub, které našli. Bičující strom nechali na konec. Jana k němu obezřele přistoupila. Napřed spálila všechna viditelná chapadla, Robin stál za ní, připraven při sebemenším pohybu vystřelit. Ale když začala vrtat do zuhelnatělého trnu, nenásledovalo žádné, ani sebemenší škubnutí, dokonce ani žádný náznak reflexu. Strom byl úplně mrtvý.
Janě se ulevilo, když Toy nakonec vzlétla z náměstí. Cítila také určité uvolnění; jako by něco, co ji už roky tížilo, bylo konečně pryč.
"Sbohem," řekla, když za nimi Minerva rychle mizela.
Toy letěla k jihu za Nebeským Andělem, který byl někde v Jižní Americe. Byli na cestě jen pár minut, když Toy řekla: "Na radaru něco je. Velký letící objekt osmdesát tři mil jihovýchodně. Je to vzducholoď."
Jana pohlédla na Robina. "Nebeský Lord."
"Ale tys všechny Nebeské Lordy ze Severní Ameriky vymýtila."
"Ano. To znamená, že je to Ashley. Myslím, že bysme se na to radši měli podívat."

"Mohu vstoupit na můstek, kapitáne Vjuškově?"
Vjuškov se na sedadle otočil a přikývl. "Samozřejmě, bratře Jamesi."
Milo se protáhl průlezem na můstek, který lemovaly svítící obrazovky. Muži a jedna žena se nad nimi hrbili. Pomocí síťoví na stropě se Milo dostal přes můstek za kapitána a jeho druhého pilota. "Všechno podle plánu?" zeptal se.
"Dokonale," odpověděl Vjuškov. "Letový program, který používáme, je možná starý, ale je stejně dobrý dnes jako v době, kdy se mezi Zemí a Karagandou běžně cestovalo."
Milo se podíval průhledem. Země ho zaplňovala skoro celý. Jedu domů, pomyslel se Milo, po všech těch letech se vracím domů!
"Jak se má otec Shaw?" zeptal se Vjuškov.
"Obávám se, že nic moc," odpověděl Milo. "Zkouším ho přesvědčit, aby si vzal sedativa, ale on odmítá."
"Nikdy jsem ještě neviděl takhle vystrašeného člověka."
"To je tím volným pádem. Nemůže si na to zvyknout. Cestou z Belvederu to bylo úplně stejné. Možná až dorazíme na Zem, bude to lepší."
"Je to divné, já vím," řekl Vjuškov, "ale mám takový dojem, že se bojí tebe."
"To je docela zábavná myšlenka," smál se Milo, "ale nemá opodstatnění. Sice mě neuznává, to je pravda, ale nemá důvod se mě bát."
Vjuškov se otočil a podíval se na něj. "Nemá?"
Milo se na něj usmál. Potom řekl: "Přemýšlel jsi o tom, co jsem ti říkal?"
"Teď o tom nebudeme mluvit," reagoval Vjuškov rychle a pokývl hlavou ke druhému pilotovi.
Milo se naklonil a ukázal na vynořující se Zemi. Zašeptal Vjuškovi do ucha: "Jednou to všechno bude tvoje, můj synu."

Kapitola dvacátá pátá

Bod na monitoru rychle vyrostl až v Nebeského Lorda. Jana ho bez potíží poznala. "Letní vánek," poznamenala kysele. Vyvolal v ní zlé vzpomínky. Na Válečného lorda Horada. A na to, jak byla její milovaná Ceri uvězněná na té japonské vzducholodi. Ceri se už ze svého utrpení vlastně nikdy nevzpamatovala. Řekla Toy:
"Navaž rádiové spojení, jestli to jde. Mezitím oblétávej vzducholoď v kruzích."

"Myslíš, že jsou na palubě lidi?" zeptal se Robin.
"To není jisté. Všechny Ashley lidi ze svých lodí shodily. S výjimkou, myslím, Lorda Montcalma. Ale raději bychom se o tom měli ubezpečit, než proti němu něco podnikneme."
Toy oznámila: "Mám hlasový kontakt, Jano. Pustím ti to."
Z reproduktoru se ozval známý hlas. "Haló, haló? Kdo je tam? Kdo jste? Proč mne oblétáváte? Odpovězte nebo vás sestřelím. Já to totiž dokážu, víte!"
Jana si povzdechla. Chladná reprodukce hlasu nedospělého děvčete, které zemřelo před staletími. "Ahoj, Ashley. Jak se ti vede?"
Chvilku bylo ticho. Potom se ozvalo: "Kdo je tam? Znám tvůj hlas."
"Tady je Jana, Ashley. Pamatuješ si na mě?"
"Jano!" vykřikl hlas. "Samozřejmě, že si tě pamatuju! To je senzace. Tys mě přiletěla navštívit!"
Jana se podívala na Robina. Ashley byla vážně ráda, že ji slyšela. Musela si připomenout, že to není tatáž Ashley, která ji nechala i s Robinem v plísni zamořené zemi. "Ano, přiletěla jsem tě navštívit. No, jak ses pořád měla?" Otázka jejím uším zněla absurdně hned v tom okamžiku, kdy ji vyslovila.
"Ale, docela fajn. Jen se maličko otravuju. A jsem opuštěná. Už si nemůžu popovídat se svými dalšími já přes rádio. Nevím proč. Takže je tu se mnou jenom Carl a sama víš, jaká je s ním sranda."
"Na palubě už nemáš vůbec žádné lidi?" Skoro řekla skutečné lidi.
"Ne. Všechny jsem je už dávno vyhodila. Byli hrozně nudní a otravovalo mě se o ně starat."
Jana řekla: "Toy, odpoj, prosím tě, mikrofon." Podívala se na Robina. "Myslím, že bychom ji raději měli zlikvidovat. Teď se zdá celkem v pohodě, ale to je patrně jen na přechodnou dobu. Nemůžeme ji nechat, aby ovládala celou tu palebnou sílu..." Přikývl na znamení souhlasu.
"Jano? Jano? Jsi tam ještě?" zeptala se Ashley.
Jana řekla Toy, aby aktivovala mikrofon a potom se ozvala.
"Jo, jsem tu ještě. Jedu tě navštívit!"
"No, to je skvělý!"
Toy přestala kroužit a blížila se k Letnímu vánku. "Namiř na řídicí gondolu," nařídila Jana Toy. "Přileť co možná nejblíž, než vystřelíš, aby nemohla použít svoje lasery."
Toy zvýšila rychlost.
"Hej, Jano? Co to děláš? Nechceš přistát nahoře?"
Jana neodpověděla. Toy se rychle blížila k řídicí gondole, maličké průhledné bublince pod obrovskou přídí vzducholodi. Bublina rostla. Potom Toy vystřelila.
"Jano! Co jsi..."
Střela zasáhla cíl a explodovala. Řídicí gondola a veliký kus trupu kolem ní se okamžitě vypařily. Ashley přestala hovořit.
Letní vánek, zcela neovládaný, začal ztrácet výšku. Začal se prudce otáčet na pravobok. "Mohlas to taky dotáhnout do konce," mumlala Jana.
Toy ještě jednou na Nebeského Lorda zaútočila a vypálila několik raket do trupu. Velká vzducholoď se otřásla pod sérií explozí a roztrhla se. Potom buňka s vodíkem velkolepě vzplála. Když se Jana dívala, jak oheň rychle zachvacuje celý Letní vánek, uvědomila si, že za ten den to bylo už její druhé odčinění minulosti.

Jean-Paul vypil slámkou obsah celého poháru. Povzdechl si a zavřel oči. Ayla se na něj starostlivě dívala. V obličeji byl ještě vyčerpanější a oči měl ještě vpadlejší. "Pořád to bolí?" zeptala se ho.
Otevřel oči. "Ne, už to není tak strašné," řekl slabě. "Ta poslední injekce zabírá. Teď je nejhorší to svrbění pod sádrou." Sádru měl od krku až k bokům. "Aspoň, že to cítím jen tady odtud nahoru." Dotkl se hrudní kosti. Od toho místa dolů až k nohám byl paralyzován. "Další dobrá věc je, že necítím tu hnusnou cévku." Křečovitě se usmála. On jí oplatil stejně upjatým úsměvem. Bylo pro ni utrpení vidět ho takhle.
Řekla: "Nebude to trvat dlouho a přiletí vesmířané. Táta má určitě pravdu - budou vědět o medicíně víc než my. Dokážou ti pomoct."
"Jo, určitě."
"Myslím to vážně."
Držel ji za ruku. "To já vím, miláčku. Ale i přesto, co mi řekl doktor, ty a Lon, je mi úplně jasný, jak vážné je moje zranění. To není žádná 'dočasná' paralýza a i tohle, jak jsem dopadl, je vlastně klika. Vidím to v lékařových očích... a v Lonových taky. To by ti vesmířani museli dělat zázraky, aby mi k něčemu byli."
"Vidíš to i v mých očích - to, co u táty a Stevena?"
"Ne. Ve tvých očích se zračí jenom naděje a láska. Příliš mě miluješ, než abys viděla skutečnost."
"A mám víru, Jean-Paule. Ty to zvládneš a vesmířani ti dokážou pomoct."
"Doufám, že ano. Ale musím s tebou jednat upřímně, Aylo. Jestli se jim nepodaří se mnou něco udělat, myslím, že nebudu chtít žít dál... takhle."
"Tohle neříkej!" vyjela prudce. "Tohle může říct jenom... zbabělec!"
"Zbabělec?" trochu se pousmál. "Jo, no, tak to teda asi jsem zbabělec, když radši zemřu, než bych žil takhle - bezmocný a k ničemu. A představa, že už se s tebou nebudu moct nikdy milovat, Aylo... Prostě to nedokážu, tak jo, myslím, že jsem zbabělec."
Oči ji pálily slanými slzami. "Prosím tě, nech toho."
"Promiň. Pojď, budeme si povídat o něčem jiným. Čemkoli jiným. Třeba o tom, jak na tom jsou naši přátelé z mořských

hlubin. Ukázali se?"
Otřela si oči a řekla: "Jo. Včera večer. Několik se jich dostalo přes vnější stěny a napadli ohrady s rybami. Napáchali spoustu škody a snědli taky spoustu ryb. Přišli jsme na to až dneska ráno.
Skupina lovců pod Juliným vedením se za nimi vydala. Nevím, jestli se jim poštěstilo. Dokonce ani nevím, jestli se vrátili."
"To nezní dobře," řekl. Všimla si, že mu slábne hlas.
"To ne. Doufejme, že nám vesmířani pomůžou i s tímhle."
"Ty do nich vkládáš veliký naděje."
"Já vím. Začínám být jako táta a Lyle. Ale my vážně potřebujeme pomoc. Příliš mnoho věcí se příliš rychle hatí. Palmyra nepřežije ani desetiletí, jestli nám někdo zvenčí nepomůže."
Zavřel oči a ona si pomyslela, že usnul, ale potom, aniž by je otevřel, řekl: "A co... co moji lidé? Už jste je vykázali?"
"Ano," odpověděla. "Dneska za úsvitu. Doprovodili je až k hranici. Dostali zásoby, vodu a několik pušek, řekli jim, kde si mohou vykopat munici a potom jim otevřeli bránu. Nahoře na břehu je několik netknutých míst - mají šanci se k některému z nich dostat."
"To jistě," řekl Jean-Paul, oči stále zavřené. Mluvil takovým tónem, jako by říkal 'jestli věříš tomuhle, tak už věříš úplně všemu'.
"Potíž je v tom..." pokračovala Ayla váhavě, "...že přiměli k odchodu všechny tvoje lidi. Nejen ty rebely, ale i ty, co se toho všeho nezúčastnili."
Jean-Paul otevřel oči. "Všechny?"
"Obávám se, že ano. S výjimkou těch, co s popáleninami leží v nemocnici. A samozřejmě kromě tebe. Lyle to nechtěl udělat, ale kdyby na to nepřistoupil, byly by z toho nepokoje."
"Sakra," ulevil si.

Kapitán Vjuškov vyšel na chodbu. Vypadal znepokojeně. "Co se děje tak důležitého, že jsi mě sem zavolal?" ptal se bratra Jamese. "Během dvanácti minut budeme v zemské atomsféře a měl bych být na můstků."
"Promiň mi to, kapitáne," omlouval se bratr James, "ale je to důležité. A myslel jsem si, že ty bys to měl vědět nejdřív ze všech..." Bratr James otevřel dveře od záchoda. Kapitán Vjuškov nahlédl dovnitř. Ležel tam otec Shaw, modrý v obličeji. Vjuškov se otočil na bratra Jamese. "Je mrtvý!"
"Ano, to je. Asi před deseti minutami řekl, že mu není dobře a šel sem. Jak víš, jeho zdravotní stav mi ležel na srdci, tak jsem šel za ním, abych se přesvědčil, že je v pořádku. Našel jsem ho takhle."
"Co myslíš, že mohlo být příčinou smrti?"
Bratr James pokrčil rameny. "Dokud nebudu moci udělat pitvu, nemůžu to říct jistě. Ale řekl bych, že měl infarkt. Celá ta cesta ho nesmírně vyčerpávala."
Vjuškov se znovu podíval na mrtvolu. Přední část obleku otce Shawa byla rozevřená a ve vzduchu byl cítit odporný zápach výkalů. Zcela zjevně kněz nestihl použít toaletu, než zemřel. Podle barvy otcova obličeje měl Vjuškov za to, že zemřel zadušením. A podle výrazu v obličeji - naprosté zděšení - to ani nebyla zrovna rychlá smrt..
Kladl si otázku, proč ho bratr James zavraždil. Řekl: "Budeme ho tady muset zatím nechat. Připoutej ho, nechci, aby sebou házel, až budeme přistávat. Oznámím, že tahle toaleta je mimo provoz."
"Ano, kapitáne. Jo, a samozřejmě pošlete zprávu na Belveder ostatním otcům o tom, že otec Shaw takhle nešťastně odešel."
"To bude muset počkat, až přistaneme." Vjuškov se otočil a chystal se odejít. Bratr James ho zadržel: "Ještě něco, kapitáne. Když už jsme tady takhle sami... můžu se zeptat, jestli ses rozhodl řídit se mojí radou?"
Vjuškov se na něj zakabonil. "Vážně o tom uvažuji. Všechno to záleží na tom, jak zhodnotíme situaci na Zemi." Potom se otočil a spěšně odcházel chodbou.
Milo si šťastně pobrukoval, když přivazoval tělo otce Shawa k záchodové míse. Poplácal mrtvého kněze po hlavě, potom se protáhl dveřmi a zavřel je za sebou. Vrátil se do hlavní kabiny, kde to hučelo tlumeným, avšak vzrušeným hovorem. Vjuškovi muži byli napjatí; málo si uvědomovali, s čím se mohou na mateřské planetě setkat - donedávna jim říkali, že je to ztracený svět smrti - ale především chtěli uplatnit to, co se naučili při vojenském výcviku. Věděl, jak jim je.
Prošel uličkou až ke své pohovce. Vklouzl do svého postroje a ležel tam, bez tíže a vyrovnaný. Byl si jist, že Vjuškov určitě udělá, co chce.
Bavil se tím, že si promítal poslední chvíle života otce Shawa... jak se mu podíval do očí, když otevřel dveře od záchoda... a jak otci Shawovi oči vylézaly z důlků, když mu držel jednou rukou nos a druhou mu zacpával ústa. Bránil se víc než dvě minuty. Milo ho držel ještě další dvě minuty a pak ho teprve pustil, prostě jen proto, aby měl absolutní jistotu. "Sladké sny," zašeptal Milo, když ho opouštěl.
Vzducholoď se několikrát otřásla. Nejdřív jemně, potom otřesy zesílily. Christina poskakovala po vnějších drahách zemské atmosféry. Milo se sám pro sebe usmíval, plný očekávání.

Oliheň sebou divoce zmítala v neúprosném stisku uchopovacího ramene Toy. Kolem ní se ve vodě rozléval černý inkoust, ale pro senzory Toy to nic neznamenalo. Jana nařídila Toy, aby vpíchla sondu pro odebrání vzorku. Toy její pokyn vyplnila. Oliheň sebou mrskala ještě divočeji. Stisk ramen povolil a oliheň prudce odplavala. Od konců chapadel po ocas měřila asi dvacet stop. Krev se teď mísila s inkoustem. "Příšerné věci," zakabonila se Jana.
"Jo, to teda jo," odpověděl Robin. "Proto mi vždycky dělalo takovou radost je likvidovat."
"Takže jsme sebrali celkem šest různých druhů mutantních verzí. Ty jsi odborník přes olihně - kolik jich ještě existuje?"
Pokrčil rameny. "Nevím. Já znal jenom ty druhy, co žily ve vodách kolem Antarktidy. Tady v Pacifiku je to zase jiné.

Určitě jich je spousta... hej!" Toy se začala zmítat a potom všechny monitory zhasly. "Toy! Co se děje?"
Toy chvíli mlčela, než odpověděla: "Zdá se, že nás něco pozřelo. Něco hodně velkého."

Duše Lona Haddona se vznášela. Nebo spíš, vzhledem k tomu, že nepřipouštěl, že nějakou duši má, nějaká podstatná část jeho bytosti rostla, když se díval, jak se vesmírné plavidlo přibližuje k místu přistání. Nevzbuzovalo takovou posvátnou hrůzu jako pohled na Nebeského Lorda, který se vznáší nízko nad zemí - ve srovnání s Nebeským Lordem bylo vesmírné plavidlo malé - ale Haddon na ně tak reagoval proto, že pro něj symbolizovalo naději na budoucnost a byl to hmatatelný, létající důkaz lidské technické zručnosti.
Jak se stříbrná aerodynamická vesmírná loď přibližila, byl si Haddon vědom napětí na kůži a vlasy na hlavě se mu ježily. Uvědomil si, že je to reakce na silné elektromagnetické pole, které loď obklopovalo. Bylo slyšet i hluboké hučení. Domníval se, že obojí vychází z řídicího systému lodi.
Loď se vznášela nad přistávací plochou, potom pomalu, bez jakéhokoli zaznamenatelného bouchnutí dosedla. Políbila matičku Zemi jako dlouho očekávaný milenec, pomyslel si Haddon šťastně. Hučení utichlo. Haddon zdvihl ruce a všichni, kdo lemovali okraje plochy, začali halasně jásat. Současně palmyrský orchestr, vytvořený z nesourodé skupiny nástrojů, o hráčích nemluvě, spustil speciálně zkomponovanou skladbu na přivítanou vesmířanů. Jásání pokračovalo.
Milo stál na můstku vedle kapitána Vjuškova a díval se průhledem. "Zajímavé," mumlal. Palmyřané, hezcí lidé s olivovou pletí, byli směsicí kavkazských, asijských a orientálních ras a rasy ostrovů v Pacifiku. "No, vážně vypadaj, že jsou úplně zdraví, co?"
"Ano, ale oblékají se jako barbaři," řekl Vjuškov s nelibostí. "Muži nosí šaty jako ženské. A podívej se, dokonce i ženy mají odhalenou hruď."
"Dívám se," řekl Milo a trochu litoval, že otec Shaw je mrtvý a že nevidí takovouhle nemravnost. Ale všiml si, že všichni nebyli oblečeni stejně. V davu spatřil několik lidí, kteří měli kalhoty nebo šortky a pár jich bylo v tričku...
Vjuškov vzal přilbu. "No, tak jdem a seznámíme se s našimi hostiteli, dokud ještě v postavení hostitelů jsou." Posunul si přilbu do čela a zapnul ji. "Zítra touhle dobou," řekl přes reproduktor v přilbě, "budou naši poddaní."
Byli čtyři, včetně Mila. Nikdo z nich nebyl ozbrojen. Když se objevili v přechodové komoře, lidé je pozdravovali dokonce ještě halasněji. Milovi v přetížených sluchátkách to vítání znělo jako vlna, co se tříští o pláž. Všiml si, že se chtěli přiblížit k lodi, aby je přivítali, ale byli dbalí varování, že lodní trup nemusí být bezpečný, takže bude lepší se k němu několik hodin bez ochrany nepřibližovat.
Milo se zastavil a posunul si přilbu do týla. Zase modrá obloha! Po všech těch staletích! Přál si, aby si tu přilbu mohl sundat a znovu se nadechnout čerstvého vzduchu, ale Vjuškov trval na tom, že nejprve musí provést celou sérii testů prostředí a teprve pak se mu budou moci vystavit bez ochrany. Milo s jeho výstrahou souhlasil. Palmyřané se možná přirozeně přizpůsobili a vytvořili si v sobě mikroorganismy, které by mohly být pro lidi z vesmíru osudné. Zařídil se jako ostatní. Cítil se těžší než obvykle, ale to se dalo čekat. Gravitace habitatu vytvářená odstředivou silou byla vždycky maličko pod jedním g. Vjuškov a jeho lidé prodělali speciální výcvik. Věděli totiž, že pozemská gravitace bude silnější než ta, na kterou jsou zvyklí.
Když dohonil ty tři ostatní, viděl, že od davu se oddělila skupina šesti mužů, kteří jim vyšli v ústrety. Všichni měli zlaté řetězy se šesticípými hvězdami a Milovi došlo, že jsou to vládnoucí představitelé Palmyry. Stejně jako všichni ostatní se tváří tak šťastně, že nás vidí, pomyslel si Milo potěšeně. Pohlíží na nás jako na zachránce. Ti teda budou zejtra koukat, jaký překvapení jim chystáme.

Jana nedůvěřivě vykřikla: "Chceš říct, že nás něco spolklo!"
"Ano," odpověděla Toy.
Jana se podívala na Robina a bezmocně pokrčila rameny. "Něco nás spolklo," opakovala a začala se hihňat. Připadalo jí to strašně legrační. Robin se také usmál a zeptal se: "Co by asi tak mohlo být dost velké na to, aby spolklo Toy?"
"Třeba velikánská velryba... ale ne, velryby už dávno vyhynuly." Jana se hihňala pořád víc a i když se příď Toy zdvihla prudce nahoru, nemohla přestat. Robin se teď také smál.
"Letíme pozpátku a ztrácíme výšku," sdělila jim Toy.
Mezi hihňáním Jana řekla: "Možná se to rozhodlo, že mu nechutnáme a chce nás vypudit. Jednou stranou dovnitř... a druhou ven!"
"To by ho muselo strašně bolet, ať je to kdo chce..." vydechl Robin, což Janu ještě víc rozesmálo.
"Pozor," řekla Toy, "našla jsem velmi slabý signál Phebus. Budu se muset dostat blíž k hladině, abych navázala patřičné rádiové spojení."
Jana se stále ještě smála: "Řekni Phebus, že máme jinou práci. Řekni jí, že se něco rozhodlo, že jsme výborná jednohubka."
"Chystám se udělat cokoli, abychom se dostali ven. Navrhuji, abychom odebrali biovzorek, než se do toho pustím."
Jana se vzpamatovala a řekla: "Hej, kdo tady dává rozkazy?"
"Phebus."
I Robin se přestal smát. "S ní se nemůžeš dohadovat," řekl.
Janino veselí rychle vystřídalo podráždění. "No dobře, vezmi vzorek a jedeme odtud."
Po několika vteřinách Toy řekla: "Biovzorek odebrán. Teď odlétáme..." Toy se rozletěla, nejdřív pomalu, potom začala nabírat rychlost. Se střídavým úspěchem. Janou a Robinem to prudce házelo. "Ať už nás spolklo cokoli, musí toho teď

litovat," řekl Robin.
Toy zpomalila, potom zastavila, i když Jana slyšela, že její podvodní pomocné rakety pracují na plný výkon. Najednou ji napadlo, že by vážně mohli být v nebezpečí. Jejich situace se už nezdála bezvýznamným rozptýlením. Spolehlivost a neomezená moc, kterou u Toy Jana považovala za samozřejmost, jako by byla klamem. Můžou tady zemřít, ať už to "tady" je kdekoli.
"Objevila se překážka," oznámila Toy. "Nelekejte se."
To se snadněji řekne, než udělá, pomyslela si Jana, když se zdálo, že Toy stojí na ocase a prudce sebou zmítá. Plastická krabice se sendviči a termoska s kávou, co měla pod pohovkou, začaly poletovat po kabině. Popadla Robina za ruku. Ta věc se pokoušela Toy vypudit z hrdla nebo co to bylo za součást toho těla, v němž se ocitli. "Poměrně nedaleko dojde k explozi," řekla Toy tím svým k zešílení klidným hlasem. "Nelekejte se." Toy se vzápětí otřásla tak prudce, že Janě hlasitě cvakly zuby a v ústech ucítila krev. Ukousla si špičku jazyka. "Puj!" vykřikla a vyplivla ho. Potom nastala exploze - tak "nedaleko", že to s Toy zacloumalo, jako by do ní někdo praštil obrovským kladivem. Janě v uších bolestivě zvonilo, takže na chvilku zapomněla na bolest jazyka.
Toy vystřelila dopředu. Ať už senzory pokrývalo cokoli, odpadlo to, protože na monitorech se znovu objevily obrazy, i když Jana naprosto nechápala, co to je - viděla jenom vířící černá a šedá oblaka. "Jsme venku," oznámila Toy.
"Venku z čeho?" křičela Jana s potížemi, protože když mluvila, bolelo ji to. "Zapni soniku, abysme věděli, co se děje!"
Toy jí okamžitě vyhověla a všechny monitory se přepnuly z vizuálního zobrazení na počítačem vylepšené sonické zobrazení. Zdálo se, že se Toy prodírá rozházenými kusy masa. Jana se dívala, jak se kolem jednoho čidla přesunul veliký kus s kulatým, upřeně hledícím okem. "Podívej," řekl Robin a ukazoval na monitor, který zobrazoval situaci u zádi Toy. Veliký živočich hadovitého tvaru se pod nimi, zatímco klesal, pomalu svíjel a kroutil. Byl tak veliký, že spodní část jeho těla už senzory nedokázaly zabrat a mizela v mlze. V místě, kde by to mělo mít hlavu, se vzdouvaly kusy roztřepeného masa jako korunní okvětní lístky. Pomalu se vlnily dopředu a dozadu, jak to stvoření klesalo. Toy mu ustřelila hlavu, aby je osvobodila.
"Mako Boží, co e o?" vydechla bez ohledu na to, že jí po bradě stékala krev.
"Mořský červ," řekl jí Robin. "Ale nikdy jsem neviděl takhle velikého."
Jana si vzpomněla, že jí Ceri říkala, že mořští červi byli jedním z velikých nebezpečí pro její starý mořský habitat. Popisovala je jako veliké, ale... Jana se dívala, morbidně fascinována, jak stále se svíjející mršina klesá do hlubin. Bylo jasné, že věci se vymykají z kontroly.
"Ježíši! Co se ti stalo?" vykřikl Robin. Otočila se. Šokovaně na ni hleděl. Sáhla si na mokrou bradu a podívala se na prsty. Byly od krve.
"Oo je obry. Ukosla em si špiku azyka... Není to ak aáný, jak o vypaá."
"To doufám. Šíleně krvácíš."
"Blížíme se k hladině," skočila jim do řeči Toy. "Brzy už budu moci navázat slušné rádiové spojení s Phebus."
Jana vyplivla krev do syntetického papírového ubrousku a řekla: "Vypluj upne na hadinu. Bueme se muet vrátit na Nebeskýho Anděa. Asi budu poebovat ošeit."
Toy dál stoupala. Potom projeli hustou vrstvou chuchvalcovitých růžových řas. Silné provazovité prameny se na Toy přilepily. Mutantní řasy teď pokrývaly rozlehlé prostory Pacifiku a Atlantiku. Jana si nemohla vzpomenout, jaký to mělo původně smysl. Buď to byla nová levná potravina, kterou chtěly korporace shodit na země Třetího světa, nebo to byla nějaká záměrná sabotáž, kdy jedna korporace jiné znečistila mořskou farmu. Bez ohledu na původní smysl toho teď bylo spousta. Biovzorek řasy, který odebrali, se už rychle rozrůstal.
Toy se vymanila a vznášela se asi dvacet stop nad růžovou mořskou hladinou. Jana se podívala na monitory. Blížila se k nim obrovská bouřková fronta z východu. Černé mraky se rozprostíraly po obloze na míle daleko. Hluboko uvnitř zajiskřil blesk. Toy hlásila: "Je tady Phebus." Potom uslyšeli, jak Phebus říká: "Musíte se okamžitě vrátit na Nebeského Anděla. Nastaly nové okolnosti."
"Stejně jsme se už chtěli vrátit," odpověděla Jana. "Měla sem neodu. Nic vážnéo, to jen kdyby sis dělala staosti."
Program neodpověděl. Jana se ozvala: "Co je to za nové okolnosti?"
"Zaznamenala jsem v atmosféře vesmírné plavidlo. Stopovala jsem ho až na místo, kde přistálo, na severovýchodní břeh Austrálie. Musíme se tam vydat."

Za jiných podmínek by byla Ayla ráda, že vidí otce tak šťastného, ale vzhledem k tomu, v jakém stavu se nacházel Jean-Paul, nemohla s ním jeho radost sdílet. Měla pocit viny, protože hned z přistávacího prostoru odešla do nemocnice, ale zároveň ji to znepokojovalo, protože se bála, že všechno to rozrušení by mohlo na Jean-Paula zapůsobit špatně. Ale nedokázala se odhodlat mu to říct. Ještě ne...
"... A oni jsou všechno, v co jsem doufal!" řekl, když chodil sem a tam po pokoji. "Možná ještě víc, než jsem doufal! Slíbili nám všestrannou pomoc - vědeckou, technickou..." podíval se na Jean-Paula, "...lékařskou. Prostě všechnu!"
"Už jsi s nimi mluvil o Jean-Paulovi?" zeptala se.
"Ne, zlato, ještě ne. Neměl jsem příležitost. Vlastně jsme nemluvili o ničem konkrétním. Doufám, že budu mít šanci dneska večer na uvítacím banketu. Vím, že s sebou mají dva školené léčitele. Jeden z nich je Karaganďan a ten druhý je kněz z Belvederu."
"Jak víš, že půjdou na banket? Myslela jsem si, že chtěli být v karanténě."
"Ano, ale to jenom dočasně, zlato. Jen na tak dlouho, aby si mohli udělat analýzu našeho vzduchu, půdy, různých potravin a vzorků naší krve, které jsme jim poskytli. Určitě to bude jenom formalita. Koneckonců - jen se na nás podívej, všichni kypíme zdravím." Potom si uvědomil, co řekl a trhl sebou. Zastavil se u Jean-Paulova lůžka.
"Panebože... promiň..."

"To nic, Lone," řekl Jean-Paul slabě. "Já vím, co máš na mysli."
Ayla pohladila Jean-Paula po čele a řekla otci: "Bojí se, že od nás něco chytí?"
"No, to ano, ale to jim nemůžeš mít za zlé."
"A co my? Nemůžeme něco chytit od nich?"
Zamračil se na ni. "O tom silně pochybuju, zlato. Žili v relativně sterilním prostředí."
"Kolik jich je?" zeptal se Jean-Paul.
"Dneska odpoledne jsme se setkali jen se čtyřmi, ale kapitán Vjuškov, jejich velitel, mi říkal, že posádku tvoří celkem dvacet devět lidí. Bylo jich třicet, ale bohužel jeden kněz z Belvederu cestou zemřel. Vjuškov říkal, že dostal infarkt."
Ayle se při té zmínce sevřelo srdce. Nenapovídalo to o příliš vysoké úrovni belvederské medicíny, zejména když jeho společník byl lékař. Možná Karagandané budou lékařsky vyspělejší. Doufala.
Jean-Paul se zeptal: "Jak velkou loď mají?"
"Jak velkou?" zeptal se její otec překvapeně. "No, je dost velká. Řekl bych, že je přes tři sta stop dlouhá. Je to loď, kterou obvykle používají na cesty na marťanské kolonie. Proč se ptáš?"
"Ale, jen tak ze zvědavosti," Jean-Paul zavřel oči.
"Tati, unavuješ ho," řekla mu vyčítavě.
"Promiň. Raději půjdu. Chci se podívat, jak probíhají přípravy na večerní banket ve Velké hale." Ayla s ním šla ke dveřím. "Jsem ráda, že všechno vyšlo tak, jak jsi doufal," řekla mu tiše.
"Já taky, zlato. Přijdeš dnes večer na oslavu?"
Ohlédla se na Jean-Paula. "Nerada od něj odcházím... ale možná později na chvilku přijdu."
"Doufám, že ano." Políbil ji na tvář a odešel.
Když Ayla do Velké haly dorazila, bylo už po oficiální uvítací ceremonii. Lidé v malých skupinkách chodili mezi stoly, v rukou drželi sklenice s pitím a živě spolu hovořili. Všimla si, že uprostřed každé skupiny Palmyřanů byl někdo, kdo mohl být jenom z vesmíru. Poznala to podle typické černožluté přiléhavé uniformy. Rozhlížela se a pokoušela se v davu najít otce a nakonec ho spatřila na vzdáleném konci haly u hlavního stolu ve velké skupině lidí. Vydala se za ním. Byl s Lylem Weaverem a oba dva hovořili s pevně stavěným vesmířanem, podle bohatě zdobené uniformy to byl patrně jejich vůdce. Když se prodrala až ke stolu, dalo jí dost práce, než otce na sebe upozornila. Když se jí to konečně podařilo, zeširoka se na ni usmál a odpojil se od skupiny. "Aylo, zlato, to jsem moc rád, že jsi přišla! Pojď, seznam se s kapitánem Vjuškovem, který vede karagandskou expedici."
"Tati," řekla důrazně, "Jean-Paulovi se přitížilo. Musím mluvit s karagandským doktorem. Chci, aby se na něj podíval."
Otec se zatvářil znepokojeně. "Karagandský lékař je na lodi. Ale je tady ten belvederský doktor. Pojď..." Vzal ji za ruku a vtáhl ji do davu. Prodrali se na pódium. "Bratře Jamesi, dovol, abych ti představil svoji dceru Aylu..."
Plešatý muž, co seděl za stolem, se otočil. Nebyl oblečen jako ostatní vesmířané, ale měl na sobě dvoudílný bílý oblek. Na levé straně vpředu na hrudníku měl červený kříž. Potom si všimla jeho očí. Jedno oko měl modré, druhé zelené. To je divné, řekla si v duchu. Ten člověk vstal ze židle a podal jí ruku. "Jsem rád, že tě poznávám, Aylo. Moc rád."

Kapitola dvacátá sedmá

Milo jen stěží dokázal zakrýt dobrou náladu. Byla to velmi zábavná noc a byl moc rád, že ho kapitán Vjuškov zahrnul do své oficiální delegace. Bylo jich dvanáct a Palmyřanům to odpoledne řekli, že v Christině zůstalo už jen sedmnáct dalších. Ve skutečnosti jich tam bylo ještě sto patnáct, většinou sami vojáci.
Oddechl si, když počítačová analýza ukázala, že je tam čisto: spousta neznámých druhů výtrusů hub ve vzduchu a v půdě, ale žádný z nich nepředstavoval potenciální nebezpečí. Některé výtrusy byly i v jídle, ale podle počítače bylo možné je požít. A vodu bylo možné pít. "Asi se projeví lehčí reakce na jisté bakterie, hlavně v jídle, které na Karagandě nejsou," řekl lékař, "ale je jisté, že to nebude nic vážného a ani životu nebezpečného." To Milovi vyhovovalo; chtěl riskovat třeba i průjem, jen aby mohl dýchat čerstvý vzduch a těšit se z pohostinnosti hezkých Palmyřanů.
A pohostinnost to vskutku byla jaksepatří. Takzvaná Velká hala Palmyřanů, kde se konal banket, byla vyzdobena dlouhými fábory z palmových listů a hostům na přivítanou zatančily dívky s odhalenými ňadry. Když Milo sledoval tanec, jehož hlavní součástí bylo erotické kroužení pánví doprovázené hlasitým a horečným bubnováním, vzpomínal si, že takový tanec viděl kdysi hodně, hodně dávno. Na jiném ostrově v Pacifiku, ale nemohl si přesné vzpomenout, který ostrov to byl.
Vesmířané seděli za velikým stolem na mírně vyvýšeném pódiu na konci haly společně se šesti palmyrskými nejvyššími představiteli. Byla pro ně přichystána pohádková hostina. Předložili jim ryby, pečené vepřové maso, pečené brambory, papaje, čerstvá rajčata, ananasy a různé další druhy ovoce, horký chléb a jako dezert kokosové koláče přelité smetanou. Po celou hostinu jim dolévali číše velmi dobrým vychlazeným pivem (i když Milo vyzkoušel i sklenku červeného vína, ale to bylo průměrné chuti). Většinu času Milo přemýšlel o tom, kolik by mu takové lahůdky vynesly v habitatech - kromě Belvederu, kde už peněžní systém neměli - a na marťanských koloniích. Seděl mezi kapitánem Vjuškovem a Palmyřaňem Lonem Haddonem. Palmyřan byl inteligentní, zjevně seriózní a fatálně naivní. Milo se dozvěděl, že právě Haddon usiloval o znovunavázání rádiového spojení s habitaty. Staré počítačové záznamy udávaly orbitální polohy všech čtyř habitatu, a tak vysílali svoje signály střídavě do všech a doufali, že tam ještě stále žijí lidé.
Milo se také dozvěděl, jak sestrojili rádiové zařízení, když většina elektroniky padla za oběť bakteriím a houbám za Genetických válek. Získali dochované vybavení z potopeného japonského habitatu za velkým útesem. Ten habitat tam byl už spoustu let a ty věci získali od jakéhosi podmořského kmene, ale ten nedávno zmizel.
"Proto váš příjezd k nám nemohl být lépe načasován," řekl Haddon. Milo se usmál a přikývl, ale neřekl nic.

Z druhé strany, vedle Vjuškova, seděl skutečný vládce Palmyřanů Lyle Weaver a Milo při jídle s velikým zájmem poslouchal, když Weaver Vjuškovi popisoval, jak se bránili proti pustošivým vzducholodím, kterým říkali Nebeští Lordi. Vjuškova to také velmi zajímalo. Zejména palmyrská protiletadlová obrana.
Když nakonec dojedli, zeptal se Lyle Weaver Vjuškova, jestli by jeho lidem nevadilo jít mezi ostatní Palmyřany a Vjuškov řekl, že ani v nejmenším. Upozornil Weavera, že ne všichni jeho lidé mistrovsky ovládají Americano. Než se Milovi podařilo vstát, oslovil ho mladý kněz s kulatým obličejem, oblečený do černé sutany s bílým límečkem, který se mu představil jako otec John Baxter. I když věděl, že bratr James je protestantského vyznání, pozval ho na zvláštní bohoslužbu díkůvzdání v palmyrském římskokatolickém kostele na příští neděli. Protože Milo věděl, že žádný Palmyřan tou dobou nebude mít na díkůvzdání ani pomyšlení, vřele otci Baxterovi poděkoval a ujistil ho, že mu bude potěšením. Kněz se tvářil spokojeně a odspěchal. Milo tam seděl a pokoušel se skrýt veselí. Tolik legrace nezažil od té doby, co zabil otce Shawa. Potom uslyšel, jak na něj Lon Haddon volá. "Bratře Jamesi, dovol, abych ti představil svoji dceru Aylu." Milo se otočil a vedle Haddona spatřil velmi krásnou dívku. Byl okamžitě okouzlen. Směsice různých ras z ní vytvořila drahokam. Hlavně ho upoutaly její veliké orientální oči, ale ne natolik, aby si nevšiml opálené a pěkně modelované postavy. Škoda, že na rozdíl od ostatních měla na sobě košili. Když vstával, řekl si, že tenhle drahokam mu bude patřit, ať to stojí co chce. Natáhl k ní ruku a upřímně jí řekl, jak moc ho těší, že ji poznává.

"Jean-Paule, jsi vzhůru?" zeptala se ho jemně. Viděla, že se mu zachvěla víčka, potom otevřel oči. Otočil k ní hlavu a oči se mu zúžily, když vedle ní uviděl cizince. "Jean-Paule, tohle je bratr James. Jeden z vesmířanů. Přišel ti pomoci."
"Můžete - můžete mi pomoct?" zeptal se Jean-Paul váhavě.
"Ano, myslím, že ano," odpověděl bratr James jemně.
Ayla uviděla naději v Jean-Paulových očích. "Dokážete mi napravit páteř... tak, abych zase cítil? Chodil?"
"Nemůžu nic slíbit. To ti říkám rovnou. Nechci vzbudit tvoje naděje, abych je potom musel zklamat. Mluvil jsem s tvým lékařem a viděl jsem tvůj chorobopis. Ale potřebuji udělat podrobnější prohlídku rozsahu tvého zranění. Máme zařízení, která nám podají mnohem podrobnější informace než ten primitivní rentgen, který tu máte. A mezitím ti můžu zachránit život."
"Zachránit život?"
"Promiň mi, že ti to říkám takhle bez obalu, ale tvůj lékař mi sdělil, že se ti rapidně zhoršuje funkce ledvin. Nereagují na léky, které má k dispozici, jeho možnosti jsou omezené. Ale já mám u nás v lodi lék, který zabere během několika hodin. Zítra se sem vrátím a zařídím to. Potom můžeme začít uvažovat o léčení páteře."
"Myslíte, že mám naději - třeba jen malou, že budu zase chodit?"
"Dokud nebudu mít k dispozici všechna potřebná fakta, jak jsem ti říkal, nemohu to tvrdit s jistotou, ale ano, myslím, že naději máš."
Aylu píchlo u srdce, když uviděla v očích Jean-Paula slzy. Podal bratru Jamesovi ruku a pevně ji stiskl. "Děkuji," zašeptal Jean-Paul. "Děkuji vám."
Když Ayla vezla bratra Jamese zpátky do Velké haly, vysvětlil jí, v čem spočívá hlavní problém při léčbě poraněné páteře.
"...Takže zatímco periferní nervy jsou schopné regenerace, nervy v míše nikoli. Jsou-li tkáně mezi obratli vážně poškozené, stávají se překážkou. Dokonce už na konci dvacátého století měli lékaři úspěchy při simulaci růstu nervů páteře kolem poškozených tkání a s jejich napojením, ale problém byl v tom, že neexistovala záruka, že správný nerv bude spojen se správným nervem. Mícha obsahuje celou řadu individuálních nervových vláken, takže bylo velmi složité určit, které konce nervů při mikrochirurgickém zákroku spojit. Lidští lékaři v této oblasti dosahovali jen částečných úspěchů, ale potom vyvinuli stroje, které operaci prováděly samy automaticky a byly na sto procent úspěšné..."
"A vy takový stroj máte?"
Zavrtěl hlavou. "Bohužel nemáme. Pochybuju vůbec, že ještě takový funkční lékařský stroj někde na habitatu nebo na marťanských koloniích existuje. Byly to výjimečně propracované stroje s jemnými biomechanickými komponenty a nám chyběla technologie na jejich opravu."
"Takže to ale Jean-Paula nemůžete uzdravit?" vykřikla.
"Ale myslím, že i tak mu můžu pomoci. Bude třeba provést několik operací, ale věřím tomu, že se mi podaří spojit dostatečné množství míšních nervů tak, abych mu navrátil mnohé významné motorické funkce. Bude moci například chodit. Musím hned dodat, že ne už tak jako dřív, ale chodit bude. Zase bude ovládat močový měchýř i vnitřnosti... a jestli mi promineš, zmíním se i o choulostivější oblasti, sexuální touha bude rovněž obnovena."
Ayla se nervózně zasmála. Zapomněla, že ten muž je kněz nebo něco v tom smyslu. A z Belvederu. Z toho mála, co jí otec o životě v habitatu řekl, věděla, že to je velmi puritánská společnost. Určitě bratra Jamese stálo spoustu úsilí zmínit se o takových věcech před ženou. Byl to divný člověk. Něco v něm se jí instinktivně nelíbilo, ale protože mu byla vděčná za to, že vrátil Jean-Paulovi chuť do života, záměrně v sobě tento pocit dusila.
Zastavila auto před vchodem do Velké haly. "Děkuju za všechno, bratře Jamesi," řekla, vzala ho za ruku a pevně ji stiskla. Potom se k němu zcela impulzivně naklonila a políbila ho na tvář. Pobavilo ji, jak sebou trhl, jako by na chvíli zkameněl a potom z auta rychle vystoupil. "Uvidíme se ráno, slečno Haddonová," řekl a spěchal do Haly.
Milo ležel na pohovce se zavřenýma očima, ruce za hlavou, střed klidu uprostřed horečné aktivity. Všude kolem něj se připravovali vojáci, kontrolovali si oblečení, výstroj, zbraně. Zatímco usilovně mysleli na blížící se vojenskou akci, Milo přemýšlel o tom, jakou legraci si užije s mladou a krásnou Aylou Haddonovou.
Jeho erotické fantazie byly přerušeny ve chvíli, kdy ho někdo oslovil. Otevřel oči. Pomocník kapitána Vjuškova stál v uličce u lůžka. "Ano, co je?" zeptal se Milo.

"Kapitán Vjuškov si přeje, abys přišel k němu."
"S radostí," odpověděl Milo a spustil nohy z pohovky. Čekal na tohle zavolání. Celou noc Vjuškov hovořil se svými důstojníky a plánovali konečné fáze útoku na Palmyru. Pomocník uvedl Mila do Vjuškovy kabiny. Vjuškov seděl za stolem, na němž měl rozloženou fotografii Palmyry z ptačí perspektivy. Několik míst ve městě bylo označeno tlustým křížkem. "Posaď se, bratře Jamesi," vybídl ho Vjuškov, když pomocník odešel. Nalil mu sklenku vodky a přes fotografii mu ji přistrčil. Milo si ji vzal, všiml si, že Vjuškovův obličej je hodně zarudlý. Byl zjevně trochu opilý, jestli ne víc než trochu. Přesto, že se snažil vypadat vyrovnaně, Milo usoudil, že je Rus nervózní. Určitě nikdy předtím neviděl vojenskou akci, mezi habitaty nedošlo k žádným problémům už víc než celé století a když došlo na Karagandě k poslední rebelii, musel být ještě dítě. Jedinou jeho vojenskou zkušeností byly modely tanků.
Milo se zhluboka napil vodky, položil sklenku na stůl a usmál se na Vjuškova. "Všechno je připraveno?"
"Ano, bratře Jamesi. Pustíme se do toho ve 4.00, těsně před úsvitem. Všechno by to měla být otázka jedné hodiny. Pozemní útočné oddíly se dají do pohybu přibližně za půl hodiny, aby bylo město obklíčeno, až udeříme."
"Dobře," souhlasil Milo. "A potom, až se prach usadí, vyhlásíš anexi Palmyry k Vesmírné republice Karaganda, ano?"
Vjuškov přikývl. "Ano, zatím."
"Zatím?" zeptal se Milo významně.
"To bude záležet na tom, jak se věci vyvinou. Ale tohle místo je vážně poklad."
Milo se usmál. "Možná jen první z mnoha. To určitě není poslední pozemská komunita. Další třeba nebudou tak technicky vyspělé - Palmyřané měli štěstí - ale to nevadí. Když tohle území použiješ jako základnu, můžeš dobýt celou planetu. Ne, že by byla v ideálním stavu, ale mohli bychom vymyslet nějaký prostředek pro likvidaci toho genetického znečištění. Teď, když víme, že zabijácké pohromy pominuly. Není třeba zdůrazňovat, že v oblasti genetického inženýrství mám neocenitelné znalosti."
Vjuškov do sebe hodil zbytek vodky ze sklenky, otřel si rty a upřeně se zadíval na Mila. "Řekni mi, kdo jsi, bratře Jamesi?"
"Všechno, co o mně potřebuješ vědět je, že jsem tvůj přítel a spojenec, kapitáne Vjuškove."
"To doufám, protože tě chci jmenovat svým zvláštním poradcem."
"Děkuji. Je to pro mě veliká čest."
"Ale pokud mi nebudeš naprosto oddaný, bude tě to stát život."
"V tomto ohledu vůbec nemusíš mít obavy, kapitáne. Jsem a vždycky zůstanu tvým oddaným služebníkem." Milo pozdvihl sklenku a usmál se.

Lon Haddon se probudil z krásného snu. Zdálo se mu o Glynis, Aylině matce. Procházel se s ní po mořském břehu mezi palmami. Slunce zapadlo. Sdílela s ním jeho triumf; sdílela s ním jeho radost nad příjezdem vesmířanů a nad tím, co představovali. Budoucnost Palmyry. A Ayly. "Jsem na tebe tak pyšná, Lone," řekla mu. A on jí řekl: "Děkuju ti za to, že jsi se vrátila. Je to moc fajn, že tě zase vidím. Tolik mi chybíš, Glynis."
Ale jeho pocit blaha rychle vyprchal. Slyšel výstřely... z dálky. Výkřiky. Když vyskočil z postele, napadlo ho nejdřív, že se vykázaní Nebeští lidé nějak vrátili a chtěli dokonat svoji pomstu. Potom si uvědomil, že slyší hluboké hučení a naskočila mu husí kůže. Ale ne! pomyslel si s hrůzou. Nahý vyběhl na verandu a podíval se vzhůru. Bylo to přesně tak, jak se obával...
Christina, loď vesmířanů, se snášela z předjitřní oblohy nad městem. Z lodi vyšlehl paprsek: Nebyl to laserový paprsek - byl mnohem širší a bezbarvý... byl to spíš jakoby třpyt. Haddon slyšel explozi. Na místě, kam paprsek dopadl, uprostřed města, se objevil oblak dýmu. Potom si všiml dýmu stoupajícího z dalších částí města. Podle jednotlivých sloupů dýmu poznal přesně, jaké cíle vesmířané zaměřili. Složil hlavu do dlaní a na své dřevěné verandě klesl na kolena.
"Ne," sténal, "ne, ne, ne, ne... ne!"
Jean-Paul nevěděl, co je horší. Agónie v horní části páteře, krku a hlavě, pocit naprosté bezmoci nebo strach o Aylu. Teď už určitě byla pryč víc než hodinu. Když je oba vzbudily výstřely, vyskočila prudce z palandy, která stála hned před jeho lůžkem, a řekla, že se podívá, co se děje a že se hned vrátí. Něco ji určitě zdrželo. Co se to, sakra, děje?! Křičel, až chraptěl, ale ani lékař ani sestry se neukázali. Proto měl takové bolesti - nikdo mu dnes ráno nedal jeho dávku tišících léků.
Aspoň že teď už bylo ticho. Už se nestřílelo. Žádné výbuchy. V dálce bylo slyšet jen občasný výkřik, ale víc nic. Co se to děje? Kdyby se tak mohl hýbat...
Spěchající kroky zvenčí, potom se otevřely dveře. Ayla. Šokovalo ho, jak vypadá. V obličeji byla úplně bílá a na tvářích se leskly oschlé slzy. Když ho spatřila, znovu se rozplakala. Přišla k němu a položila mu hlavu na hrudník a rukama ho objala kolem krku. To jeho agónii desetkrát zhoršilo, ale polkl výkřik bolesti a také ji objal. Trpělivě a v klidu čekal, až se vypláče a řekne mu, co se vlastně děje.
Konečně zdvihla hlavu, podívala se na něj a potom se zhroutila na židli vedle lůžka. "Je to strašný, Jean-Paule, strašný," řekla a vzlykla. "Zabrali Plamyru."
"Vesmířani?" zeptal se okamžitě.
Přikývla. Bylo to spíš křečovité škubnutí hlavou než přikývnutí. "V lodi jich bylo mnohem víc, než kolik nám říkali. Celé skupiny vstoupily do města ještě před úsvitem. Všichni byli překvapení. Ty, kdo se pokusili o odpor, zastřelili. Vesmířané zabrali elektrárnu, skladiště zbraní, centrum domobrany, budovu výboru... a když se tohle všechno dělo, jejich loď přiletěla nad město a ostřelovala místa protiletadlové obrany. Použili zbraň, kterou nikdo dosud nikdy neviděl. Říkali, že ta loď zničí postupně celé město, dokud se úplně nevzdáme. Lyle Weaver neměl na vybranou. Vzdal se jim asi tak před půlhodinou... všichni teď musí jít do Velkého domu a odevzdat veškeré střelné zbraně. Pokud to neuděláš a vesmířané u tebe zbraň najdou, budeš okamžitě popraven." Zhluboka se nadechla a škytla. "Teď jsme

poddaní Vesmírné republiky Karaganda... Panebože." Svěsila hlavu.
Jean-Paul nevěděl, co má říct, ale uvědomil si, že ho nepřekvapuje, co se stalo. Podezříval snad vesmířany celou dobu? Určitě.
Ale protože se Haddon a Ayla tak radovali z jejich příjezdu, musel své pocity tlumit. "Aylo," povzdechl si a cítil se ještě bezmocnější.
"Je toho bohužel ještě víc..." řekla mdle.
"Víc?" Co se ještě mohlo stát?
"Táta. Zatkli ho. No, uvrhli ho do vězení. Žádné oficiální zatčení se nekonalo."
"Vesmířané ho zavřeli?"
"Ne. Naši lidé. Teda, stoupenci Jelkera Bankse, no... a teď se k němu přidala většina Palmyřanů. Osvobodili Bankse a jeho syny a zavřeli tam tátu. Říká se, že ho oběsí..." Nervózně si mnula ruce. "Jean-Paule, já ho viděla ve vězení. Ani na mě nepromluvil... je jakoby v transu. Myslím, že už vůbec nevnímá, co se kolem něj děje."
"Ten šok určitě -" začal Jean-Paul, ale dál se už nedostal, protože dveře se prudce a s rachotem rozletěly. Ayla se lekla a rychle se otočila. Jean-Paulovi se udělalo špatně, když viděl, že to jsou dva Banksovi bratři. Bron a jeho mladší bratr, jehož jméno Jean-Paul neznal. Oba měli nože.

Kapitola dvacátá osmá

Mladší z Banksových bratrů zavřel dveře. Bron šel k Ayle, která vstala ze židle. "Já věděl, že tě tady najdeme... tady s tím tvým umírajícím nebeským pirátem," řekl a mával nožem ve vzduchu.
"Vypadněte!" křičela Ayla a couvala k Jean-Paulově lůžku. Jeho pocit bezmoci byl teď ještě horší. Snažil se vstát, ale výsledkem byl jenom výbuch bolesti v krku a zádech.
"Jo, vodejdeme," řekl Bron jízlivě, "ale až to vyřídíme s tebou a tím tvým kamarádem." Teď se k Ayle blížil i jeho bratr. Ayla zdvihla židli a držela ji před sebou, ale od postele neustoupila. Jean-Paul si uvědomil, že ho chce bránit a bylo mu z toho nanic. "Tak tohle vám nevyjde," řekla jim. "Jestli nás zabijete, půjdete do vězení za vraždu."
"A kdo nás asi zavře?" smál se ten mladší. "Vesmířani? Těm je to úplně jedno. A naši lidi nás budou oslavovat jako hrdiny. Zabít kohokoliv z Haddonů se teď považuje za službu ve prospěch veřejnosti. Až budou tvůj táta a tvůj bratr viset pěkně jeden vedle druhýho - což bude asi tak za hodinku - bude z toho veliká sláva."
"Můj... bratr?" zeptala se Ayla vyděšeně.
"Jo," ozval se Bron. "Na farmu se za ním vydala parta našich lidí. Už se brzo vrátí."
"Ale Len s tím nemá naprosto nic společnýho!" protestovala.
"Je to Haddon, ne?" řekl na to Bron a v tom okamžiku na ni zaútočil nožem. Ayla zdvihla židli, aby ho zabrzdila. V tu chvíli Bronův mladší bratr popadl židli za nohy a prudce s ní trhl. Ayla ztratila rovnováhu. Neměla jinou možnost, než tu židli pustit nebo upadnout. Se smíchem mladší bratr odhodil židli do rohu místnosti. Ayla teď byla úplně bezbranná.
"Jdi vod ní!" křičel Jean-Paul a znovu se marně pokoušel vstát z postele.
"Drž hubu, Nebeskej chlape!" odsekl mu Bron. "Na tebe taky přijde brzy řada." Přešel k Ayle, která se pořád odmítala pohnout od lůžka...
Vtom se otevřely dveře. Bratr James měl na sobě tentýž bílý oděv, ale měl s sebou ještě černou kabelu. Stál tam ve dveřích a s lehkým překvapením tu scénku sledoval. "Ale, ale, vypadá to, že jsem vás vyrušil," promluvil klidně.
Banksovi bratři se prudce otočili čelem k němu. Bron řekl:
"Co tady děláš, vesmířane?"
"Jsem tu pracovně," odpověděl mu bratr James. "Jsem lékař."
"Jsi sám?"
"Ano, proč?"
Bratři si vyměnili pohledy a potom Bron přikázal: "Sejmi ho."
Mladší bratr zaútočil na bratra Jamese s napřaženým nožem. Jean-Paul si nikdy nebyl jistý, co se potom dělo dál. Jednu vteřinu stál bratr James ve dveřích a v další vteřině už tam nebyl. Kolem mladšího bratra Bankse to zavířilo a potom bratr James stál za ním. Pořád držel svoji černou kabelu. Mladší muž už neměl nůž v ruce, ale po rukojeť zabodnutý pod bradou. Podle údivu v jeho pohledu bylo jasné, že ani on sám nemá tušení, co se stalo. Otočil se k bratrovi, snad doufal, že mu to vysvětlí. Bron byl schopen jenom šokovaně a nevěřícně přihlížet. Potom se oči jeho mladšího bratra obrátily v sloup a kolena se mu podlomila. Upadl na bok a hlavou narazil na podlahu. Ozvala se rána.
Bron několik vteřin zíral na zem na svého mrtvého bratra, potom vzhlédl na bratra Jamese. "Tys ho zabil," řekl pronikavým hlasem.
Bratr James se sehnul a opatrně položil kabelu na zem. "Tvé tvrzení nemohu popřít." Bron držel v ruce nůž, napřažený na bratra Jamese, a pomalu směřoval ke dveřím. "Odcházíš?" zeptal se ho bratr James zvesela.
"Nepřibližuj se ke mně!" křičel Bron ještě pronikavěji.
"Obávám se, že nebudeš moci odejít. Jakýkoli útok kohokoli z vás na kohokoli z nás je trestán smrtí. Je to, pravda, trochu extrémní, ale já ta pravidla nevymyslel." Namířil si to mezi Brona a dveře.
"Nesahej na mě!" ječel Bron a zaútočil. Tentokrát v momentě zmizela jen pravá paže a ruka bratra Jamese. Když se znovu objevila, měl ji Bron obtočenou kolem zápěstí. Ozvalo se prasknutí a nůž upadl. Potom bratr James druhou rukou sevřel Bronův krk. Bron ze sebe vyloudil dávivý zvuk a pak se ozvalo několikeré křupnutí. Když ho bratr James pustil, padl na zem jako pytel hadrů.
Bratr James se otočil na Aylu a Jean-Paula a zeširoka se usmál. "Tak, tuhle nepříjemnost bysme měli z krku." Rychle si

zamnul ruce. "A teď k něčemu příjemnějšímu." Přešel k posteli. Jean-Paul měl pocit, že Ayla chce utéct, ale nehnula se z místa.
"Jak jsi to udělal?" zeptala se ho roztřeseným hlasem.
Stoupl si blízko ní, pořád se ještě zeširoka usmíval. "Veškeré tajemství spočívá v dýchání. Nemysli na to. Je to jen takový trik. A teď k tomu našemu obchodu."
"Obchodu?"
"Ano." Ukázal na Jean-Paula, ale nespustil oči z Ayly. "Mám s sebou lék, který mu vyléčí ledviny, ale než mu ho dám, musíme si promluvit o jeho ceně."
Jean-Paulovi se sice ulevilo, že je zachráněn od bratrů Banksových, ale z bratra Jamese měl okamžitě velmi nepříjemný pocit. "Co máš na mysli pod pojmem cena?" zeptal se.
Bratr James si ho nevšímal. Dál se upřeně díval na Aylu. "Ty toho chlapa vážně miluješ?" zeptal se jí.
"Ano," odpověděla Ayla.
"Fajn. To je moc dobře." Bratr James vypadal skutečně potěšeně. "V tom případě to bude bez problémů."
"Tomu nerozumím," řekla Ayla.
"Je to úplně jednoduchý. Cena, kterou zaplatíš za jeho život, jsi ty sama. Chci tě."
"Chceš mě?" zeptala se Ayla pomalu. Pořád ještě nechápala, o čem to bratr James mluví. Ale Jean-Paul už pochopil.
"Vypadni odtud i s tím svým podělaným lékem!" ječel. Ayla se otočila a podívala se na něj zmateně a ustrašeně.
"Jean-Paule... co...?"
"Aylo, copak ti to není jasný? Snaží se tě vydírat!" křičel Jean-Paul. "Vyhrožuje ti, že mě nechá umřít, když nebudeš jeho... jeho..."
"Proč nepoužít třeba termínu 'sexuální otrokyně'. To je takový hezký," řekl bratr James vesele.
Aylin výraz v obličeji napověděl, že pochopila. "Ty chceš se mnou spát," obvinila ho.
"To je rozkošný. Inteligentní a krásná zároveň. Ano, můj malý drahokame, to teda chci. A dost často. Takže se honem domluvíme. Musím ještě na jednu schůzku."
"Aylo, řekni mu, ať sejde vycpat," křičel Jean-Paul. "Nepotřebuju jeho pomoc."
Ayla tam stála a tiše zírala na bratra Jamese. Jean-Paulovi připadalo, že to trvá nekonečně dlouho. Potom viděl, jak pomalu tuhne. "Ale ty jeho pomoc potřebuješ," řekla mu apaticky. "My potřebujeme jeho pomoc."
"Aylo, ne...!"
"Udělám, co budeš chtít, bratře Jamesi. Jen, prosím tě, hned dej Jean-Paulovi ten lék."
Bratr James natáhl pravou ruku a chytil ji za bradu. Maličko jí zvrátil hlavu a oči upřel do jejích. "Beru tě za slovo, drahokame. Jestli se pokusíš mě podvést nebo se nějak vykroutit z toho, na čem jsme se dohodli, tak se na tebe budu hodně, ale hodně zlobit. Rozumíš?"
"Ano, bratře Jamesi," odpověděla pokorně.
Jean-Paul se znovu marně pokusil zdvihnout se z lůžka a znovu se zhroutil zpátky, protože jej přemohla bolest.
"Aylo..." zasténal.
Ayla na sobě nedala ani trochu znát, že by ho slyšela. "Kromě toho, že pomůžeš Jean-Paulovi, mohl bys pro mě udělat ještě něco?"
Zakabonil se. "A copak by to mělo být?"
"Můj otec, mluvil jsi s ním včera večer, a můj bratr mají být zanedlouho oběšeni ve vězení. Mají to udělat naši lidé. Právě jeho zásluhou tady jste. To on přesvědčil většinu Palmyřanů, že vaše návštěva pro nás bude velkým přínosem. Proto si myslím, že mu něco dlužíš."
Bratr James se zasmál. "Jo, to máš pravdu. Zajdu za kapitánem Vjuškovem, až půjdu odtud. Udělám, co je v mých silách, aby zastavil popravu."
"V tom případě je všechno mezi námi ujednáno."
"Výborně. Budu chtít, abys se mnou byla jenom po nocích. Dny můžeš trávit tady se svým nešťastným milencem. Přijdu si pro tebe dneska večer v osm. Buď připravená."
"Ano, bratře Jamesi."
"A neříkej mi tak. Můžeš mi říkat mým pravým jménem. Milo."
"Ano... Milo."
Milo? To jméno mu něco připomnělo.
"Ty jsi... Milo?" zeptal se Jean-Paul zmateně.
Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, mu ten muž věnoval pozornost. "Ano. Proč? Mluvíš, jako by to jméno pro tebe něco znamenalo."
"Tys byl s Nebeskou Ženou... Janou Dorvinovou."
Milo se na něj zamračil. "Janou Dorvinovou? Nikdy jsem o ní neslyšel."
To je asi jenom shoda jmen, pomyslel si Jean-Paul. To nemůže být tentýž člověk. Tenhle Milo právě přiletěl z vesmírného habitatu. "To je jedno," řekl. "To byl určitě jiný Milo."
"...jiný Milo," opakoval Milo a Jean-Paul si pomyslel, že na pár vteřin v jeho očích uviděl něco, co se hodně blížilo znepokojení. Potom se Milo najednou otočil a šel si pro kabelu. Vyndal z ní malou skleněnou lahvičku s několika modrými kapslemi. Podal ji Ayle. "Dávej mu každých šest hodin jednu."
Ayla řekla: "Všechno, cos mi říkal včera večer - o tom, že ho dokážeš operovat a že bude zase cítit dolní polovinu těla - to byla jenom samá lež?"
"Naopak, každé slovo jen čistá pravda." Zaklapl černou kabelu. "Ale jestli ho vůbec budu operovat nebo ne - to záleží na tobě. Když mi budeš po vůli, tak mu tu operaci udělám. Jestli ne... no, tak..."

"Budu ti po vůli."
"Tak dobře. V osm večer." Otočil se, ležérně překročil Bronovo tělo a záhy byl pryč.
"Aylo, to přece nemůžeš udělat!" křičel Jean-Paul. Pomalu a váhavě se k němu obrátila. Ve tváři měla hluboké vrásky, ale v očích se jí zračily skutečné pocity.
"Mám snad na vybranou?"

Kapitán Vjuškov rozbil svoji dočasnou základnu ve Velkém domě, kde se předchozí večer konal banket. Přenosný paprskový ohňomet stál na střeše a kolem něj byli karagandští vojáci. Uvnitř seděl za stolem na stupínku Vjuškov obklopený svými poručíky. Před ním stálo pět ze šesti členů palmyrského bývalého vládnoucího sboru. Vypadali, jako by přežili nějakou velikou katastrofu; byli v šoku a stále ještě nechápali, co se to vlastně stalo. Dekorace zavěšené od stropu teď vypadaly poněkud nepatřičně. Na podlaze v hale byly složené zbraně, většinou pušky a jednoruční střelné zbraně, ale Milo viděl i dlouhou řadu harpun. Pramínek Palmyřanů kontrolovaný vesmírnými vojáky se dál trousil do budovy, aby zde všichni odevzdali zbraně. Milo přišel na stupínek ke stolu. Vjuškov hovořil s Palmyřany. "...A vy zajistíte, aby všichni vaši lidé pochopili, že pokud při prohlídce u nich doma najdeme jakékoli střelné zbraně, budou okamžitě popraveni."
Palmyřané mumlali na znamení, že tomu rozumí. Vjuškov pokračoval dál: "Musí také být jasné, že v případě jakéhokoli útoku na kohokoli z nás, bez ohledu na jeho důraznost, bude takové počínání také trestáno smrtí. Každý z vás bude doprovázet jednu kontrolní skupinu. Budete zodpovědní za to, aby se vaši lidé nedopustili fatální chyby. Až budu přesvědčen o tom, že v rukou vašich lidí nejsou žádné zbraně, podiskutujeme si o budoucnosti Palmyry. Teď běžte." V doprovodu vojáků odcházeli poražení Palmyřané beze slova z haly. Vjuškov pokývl na Mila. Milo si všiml, že se tváří trochu ustaraně. "Všechno jde podle plánu?" zeptal se.
Vjuškov vstal a sešel z pódia. Vzal Mila za paži a vedl ho dozadu do haly, aby byli z doslechu jeho mužů. "Co se týče konsolidace našeho postavení, všechno šlape přesně podle plánu. Veškerý odpor pominul. Palmyra je plně v našich rukách."
"Tak v čem je teda potíž?"
"Samozřejmě jsme zabrali i palmyrské poněkud primitivní radarové zařízení. Jeden z mých techniků ho zkoušel, spíš pro zábavu, když vtom si všiml pevného bodu na obrazovce. Za chvilku zmizel. Ale ten člověk tvrdí, že to byl pevný objekt. Pevný letící objekt. A letěl od moře k nám... rychlost se podle jeho odhadu blíží jednomu tisíci mil za hodinu."
Milo zdvihl obočí. "Kdy to bylo?"
"Asi před půl hodinou."
"Tak kde je tedy ten záhadný objekt? Kdyby byl skutečný, tak by tu teď už měl být."
"Nevím. Nařídil jsem, aby Christina vzlétla s posádkou, která bude sledovat vlastní radar na lodi a kontrolovat ostatní čidla, ale právě před chvílí mi dali zprávu, že nemohou nic najít."
"No, takže to dokazuje, že ať vaši technici viděli cokoli, byl to jen nějaký jejich přelud. Chyba v zařízení. Sám jsi říkal, že je primitivní."
"To jsem si právě taky říkal, ale stejně se mi to moc nezamlouvá. Technik, který to má na starosti, je velmi spolehlivý. Chci si být stoprocentně jistý, že se nemám proč obávat."
Nechceme to snad všichni? pomyslel si Milo. Řekl: "Z toho, co jsme se dozvěděli od Palmyřanů o stavu světa, jediné člověkem zkonstruované věci ve vzduchu jsou ty utahané vzducholodi. Neexistují už plavidla těžší než letadla. Samozvaní Nebeští Lordi je před staletími všechny zlikvidovali. Takže to, co ten váš technik viděl, nebyl létající stroj. Muselo to být něco jiného a já se vsadím, že to byla jenom porucha na zařízení."
"Modlím se, abys měl pravdu," povzdechl si.
"Mám pravdu. A teď, už jsi navázal spojení s Karagandou?"
"Ano, mluvil jsem s prezidentem Jakinfovičem a sdělil jsem mu tu dobrou zprávu; že jsme obsadili Palmyru ve jménu republiky, a to bez jediné oběti z naší strany."
Milo řekl tišším hlasem: "A kdy vyrukuješ se svým ultimátem? Nebo spíš se svým prohlášením nezávislosti?"
"Ještě nevím. Nejdřív musím přesně vědět, kolik mužů mi zůstane naprosto věrných. Ty, u kterých nebudu mít jistotu, bude třeba zlikvidovat, než dám ultimátum na vědomí."
"No, není třeba nijak spěchat. Máme spoustu času..." Najednou luskl prsty. "To mi připomíná, měl bych zabránit jednomu lynči." Řekl Vjuškovi o tom, že zanedlouho má být oběšen Lon Haddon a jeho syn. Vjuškov vypadal zmateně.
"Proč ti jejich osud tolik leží na srdci?"
"Řekněme, že je to věc jistého obchodu, který jsem uzavřel s Haddonovou roztomilou dcerou."
Vjuškov se významně usmál. "Aha. No, tak jo, zastav tu popravu. Nemůžeme ty lidi nechat při tom, aby si mysleli, že tady budou moci dál uplatňovat vlastní zákony. Vem si s sebou pár mužů. Jdeme, dám jim rozkazy."
Když šel Milo za Vjuškovem ke skupině vojáků, zvesela prohodil: "Doufám, že nepřijdu pozdě. To by pro mě bylo maličko nepříjemné."

Kapitola dvacátá devátá

"Akorát včas," mumlal Milo a otíral si mouchy z obličeje. Dav křičících lidí se vynořil z vězení jen chvilku předtím, než Milo doprovázený čtyřmi vojáky vstoupil na malé náměstí. Provizorní šibenice už stála. Tvořila ji silná kláda, jejíž konce byly přitlučeny ke dvěma palmám. Z trámu visely dvě oprátky, každá se pohupovala nad jednou židlí. Třetí židle stála za nimi. Podle toho, jak primitivně ty oprátky vypadaly, se Milo dovtípil, že věšení se v Palmyře odehrávalo jen zřídka.

Objevil se Lon Haddon a jeho syn. Oba muži měli ruce svázané za zády a jejich věznitelé je neurvale postrkovali. Muži spolu zajímavým způsobem kontrastovali: Haddonův syn zuřivě bojoval, zatímco Haddon s bezvýraznou tváří nekladl sebemenší odpor. Milovi připadalo, jako by byl v transu. Dovedli je k židlím a vysadili nahoru. Potom jeden pevně stavěný muž se zrzavými vousy vylezl na třetí židli a vložil jim oprátky na krk. Milo si říkal, že vzhledem k tomu, jak provazy jen chabě obepínají krk, umírali by oba odsouzenci dlouho. Škoda, že to bude muset přerušit...
Muž se zrzavými vousy stál před odsouzenci s rukama na bocích. "Lone Haddone, chceš ještě něco říct, než vykonáme rozsudek?" zavolal dunivým hlasem.
Haddon neodpovídal. Jenom stál na židli a lehce se kolébal. Jeho syn odpověděl místo něho. "To je vražda, Jelkere Banksi! Můj otec je nevinen! A já taky, ty bastarde!"
"Ty sám víš moc dobře, proč budeš i se svým tátou popravenej, Lene Haddone!" zahřímal rudovous. "Vy Haddonové jste zrádci Palmyry! Prodali jste nás nepříteli! Připravte se na smrt! Oba dva!" Postoupil dopředu a už chtěl Lonu Haddonovi podkopnout židli. V tu chvíli Milo zamířil paprskovou pistolí, kterou si půjčil od jednoho z vojáků, a vystřelil. Paprsek prolétl nad hlavami davu i těch dvou odsouzených a vypálil malou dírku v pískovcové stěně vězení. Milo přejel paprskem a přepálil provazy primitivních oprátek. Přestal střílet a podal pistoli majiteli. "Díky."
Palmyřané se k němu obrátili. Vojáci na ně zamířili zbraně.
"Omlouvám se všem, že vám kazím zábavu," zavolal Milo, "ale popravy jsou bohužel zakázány! Rozejděte se, prosím, do svých domovů!" S doprovodem vešel do davu, který se před nimi rozestupoval jako Rudé moře před Gregorym Peckem. Nebo to snad byl John Wayne? pomyslel si Milo maně. Když přistupoval k muži jménem Jelker Banks, jemuž obličej teď zrudl do barvy jeho vousů, řekl: "Pomoz jim z těch židlí slézt a rozvaž jim ruce."
Jelker Banks na něj ukázal prstem a zuřivě vykřikl: "Do tohodle ti nic není, vesmířane! Nepleť se do toho a nech nás, ať si svoje záležitosti vyřídíme podle svého!"
Milo se zastavil asi pět stop od něho. Uhlazeně řekl: "Teď tady určujeme právo my. Tahle skoropoprava je ilegální. Na rozkaz nového guvernéra Palmyry Ilji Vjuškova musí být tito muži okamžitě osvobozeni."
"Ne!" křičel Banks. "Ti zrádci musí zemřít!"
Milo se otočil k vojákovi, od něhož si půjčil zbraň. "Jestli do deseti vteřin neuposlechne moje rozkazy, zabij ho."
"Ano, pane."
Jelker Banks se podíval Milovi do očí a poznal, že to myslí vážně. Začal tedy Haddonovi stahovat oprátku.
"Děkujeme," zavolal Len Haddon na Mila z druhé židle. Milo se na něj usmál. "Mně neděkuj, poděkuj své sestře."
Len Haddon se zatvářil zmateně. "Ayle? Co ta s tím má...?"
Milo zdvihl ruku. "Ať ti to vysvětlí sama. Její zásluhou je rodina Haddonových pod mojí osobní ochranou."
"No!" brblal Banks, když pomáhal Lenu Haddonovi dolů. "Vidíte? Sám dobyvatel nám to teď dokázal - jak jsem říkal, Haddonové jsou zrádci a kolaboranti."
Dav zašuměl na zlostný souhlas. Milo ty lidi přehlédl a dav utichl. "Vzhledem k tomu, že požívají mé ochrany, budu velmi rozzloben, jestli se komukoli z rodiny Haddonů něco stane. Ti, kdo budou shledáni vinnými za jakýkoli takový čin, budou mít to štěstí, že budou oběšeni. Teď se rozejděte do svých domovů!" To je sranda, říkal si v duchu šťastně.
Když se Palmyřané začali z náměstí vytrácet, řekl Jelker Banks pokojně: "Obávám se, vesmířane, že na ochranu Haddonovy dcery je už moc pozdě..."
Len Haddon, kterému právě rozvázal ruce, se prudce otočil a zlostně vykřikl: "O čem to mluvíš, Banksi? Stalo se něco Ayle?"
Jelker Banks pokrčil rameny a zlomyslně řekl: "Vím jen tolik, že jsem zaslechl rozhovor dvou mužů, co se chystali vyřídit si to s ní a s jejím pirátským milencem v nemocnici."
Haddon se otočil na Mila. "Musíme tam okamžitě jít!"
"Uklidni se," zarazil ho Milo, "byl jsem tam, když ti nejapní, rádoby úkladní vrahové přišli. Je úplně v bezpečí. Ti dva jsou samozřejmě mrtví."
"Co? Co?!" vykřikl Jelker Banks a tvářil se, jako by ho někdo právě kopl do rozkroku. "Mrtví? Oba dva?"
"To ti garantuju. Já sám jsem je zabil."
Obličej Jelkera Banksa se zkroutil smutkem a mučivou úzkostí. "Moji synové!" zasténal. "Tys zavraždil moje syny!"
Milo se na něj upřeně díval a potom přikývl se slovy: "Ano, když o tom tak mluvíš, shledávám jistou příbuznost. To je docela ironie, co říkáš?"
Když Milo kráčel do nemocnice, stmívalo se. Byl sám, ale cítil, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Věděl, že se dokáže ubránit, kdyby snad nějaký Palmyřan byl tak potrhlý, že by se pokusil na něj zaútočit. Na ulicích ani moc domorodců nebylo. A ti, co tam přece jen zbyli - bylo jich jen pár - spěchali domů, aby je snad někdo nechytil, protože Vjuškov nařídil zákaz vycházení.
Milo si cestou pobrukoval. Pobrukoval si podle sluchátek, která si půjčil od jednoho vojáka. To byla další věc, co mu na Belvederu chyběla - v habitatu byla hudba zakázána s výjimkou početných rekviem, která nepočítal.
Podíval se na hodinky. Přišel o čtvrt hodiny dřív. Neměl by chodit dřív, než bylo ujednáno; mnohem lepší bude přijít později, aby její úzkost prodloužil. Třeba si bude myslet, že vůbec nepřijde. Při té myšlence se usmál a oklikou se vydal k moři. Procházkou po břehu si zkrátí čas, co má navíc.
V úzké uličce kolem něj prošla hlídka šesti karagandských vojáků. Pokynul jim a všichni mu zasalutovali, když ho míjeli. Zpráva o jeho novém postavení jako "zvláštního poradce" kapitána Vjuškova se určitě rychle rozkřikla.
Zažádal si o domek ve městě, z něhož Vjuškov vyhnal všechny Palmyřany "z bezpečnostních důvodů". Byl docela pohodlný, i když by se Milovi víc zamlouvalo něco na břehu moře. V každém případě ale byl jeho nový domov dostatečně zásobený jídlem a pitím a on se těšil, až si tam zanedlouho přivede Aylu. Bude to noc plná legrace a her. Bůh ví, že si to zaslouží po tak dlouhém celibátu...

Zdálo se, že břeh je vylidněný. Několikrát se zhluboka nadechl, nasával vůni moře, kterou si pamatoval z doby před několika staletími. Potom se vydal po cestě kolem řady palem, co lemovaly pláž. Nedošel moc daleko, když uviděl jakousi postavu, jak vyhlíží zpoza jednoho stromu. Ať už to byl muž nebo žena, bylo jasné, že je tam tajně. Protože si byl jistý, že ho ten člověk ještě nespatřil, schoval se také za palmu. Milo byl překvapený a potichu se plazil na pláž, aby se k té postavě dostal zezadu. Když se dostal blíž, viděl, že je to žena. Byla bosá a podivně oblečená - měla na sobě černou košili a černé kalhoty. Veškeré oblečení, které doposud na Palmyře viděl, bylo v zářivých barvách. Bylo jasné, že za lubem nemá nic dobrého...
Potichu k ní zezadu došel. Příliš se soustředila na budovy podél břehu, takže si ho všimla, až když jí poklepal na rameno. Vyskočila, prudce se otočila a šokovaně se na něj podívala. První Milův dojem byl, že je to Ayla ve starším vydání. Tytéž krátce střižené černé vlasy, tytéž vystouplé lícní kosti... dokonce i ty orientální oči. Pak si všiml, že vlasy i oblečení má promočené. Už se jí chtěl zeptat, co tam dělá, ale ona ho předběhla. "Co tady, Milo, ksakru, děláš? Jak jsi se dostal od Phebus?"
Byl to jeden z mála okamžiků, kdy byl Milo absolutně zaskočený. Zíral na ni s otevřenou pusou. Byl si naprosto jistý, že tu ženu nikdy v životě neviděl a přesto ho bez potíží poznala. "My se známe?" zeptal se jí. "Kde jsme se viděli a kdy?"
"Milo, nehraj to na mě, to jsem já, J-" Zmlkla a zatvářila se obezřele. Poznal na ní, že si uvědomila velikánskou chybu, které se právě dopustila. "Ne... ne, teď, když se dívám pozorněji, vidím, že jsem se zmýlila. Ty nejsi ten, za koho jsem tě pokládala."
"Tys mi řekla Milo," trval na svém. Už věděl, o co se jedná. Nejdřív ten paralyzovaný Francouz znal jeho jméno a teď tahle ženská zase znala někoho, kdo se jmenoval Milo a byl mu podobný. Znamená to jediné - jeho původní já se nějak dostalo na Zem dřív než on!
Ta žena řekla: "Je to jenom shoda náhod. Už musím jít. Mám zpoždění..." Když se otočila, aby odešla, popadl ji Milo pevně za ruku těsně nad loktem. "Půjdeš se mnou, ať jsi kdokoli. Musíme si popovídat."

Když se Jean-Paul probudil z bolestného spánku, viděl, že se Ayla vrátila. Vypadala unaveně. "Kolik je hodin?" byla jeho první otázka.
"Za pět minut osm," odpověděla. "Je čas na tišící lék." Položila mu tabletu do úst a dala mu napít vody. Vděčně sál nápoj slámkou, když mu podpírala hlavu. "Díky," řekl, když se pořádně napil. Položila mu hlavu zpátky na polštář. Už neměl pokoj jen pro sebe. Na skládacích lehátkách tu byli namačkáni další čtyři pacienti, všichni byli obětmi útoku vesmířanů. Jejich zdravotní stav byl vážný a od Ayly se Jean-Paul dozvěděl, že se patrně nedožijí rána. Malá nemocnice byla plná raněných.
"Jak to vypadá... doma?" zeptal se Ayly.
Zavrtěla hlavou. "Nevypadá to dobře. Táta jenom sedí a vůbec nemluví. Nechce jíst ani pít. A Len... no, ten se strašně zlobí. Zlobí se na všechno... na vesmířany, Jelkera Bankse, Mila... a taky na mě."
Jean-Paul neřekl nic. Chápal Lenovy pocity a nenáviděl se za to. Samozřejmě jí byl vděčný, že se pro něj obětovala, ale zároveň pociťoval i silný odpor. Proč? Protože to ranilo jeho mužskou pýchu. A to byl výsměch. Na co ještě může být pyšný? Zůstala z něj jenom hlava a dvě ruce. Docela určitě už není muž.
Zvenčí bylo slyšet nějaký povyk. Sestra se nahlas zlobila: "... Už jsem vám říkala, že tam nemůžete!" Potom se otevřely dveře. Byl to, jak se Jean-Paul obával, Milo, ale nebyl sám. Jean-Paula překvapilo, když poznal tu ženu, co s ním přišla. Byla to Jana Dorvinová. Nikdy se s Nebeskou Ženou osobně nesetkal, ale vídal ji při různých příležitostech, několikrát byla docela blízko a byl si jistý, že je to ona.
Milo tu ženu postrčil do místnosti a Jean-Paul viděl, že ji drží za paži. Vypadal rozrušeně. "Děkuju vám za laskavost," řekl pobouřené sestře a přibouchl jí dveře před nosem.
Ayla vstala ze židle a postavila se tváří v tvář Milovi, ale zdálo se, že ji nevnímá. Prudce postrčil Janu Dorvinovou doprostřed místnosti. Skoro upadla přes skládací lehátko, ale potom našla rovnováhu. Vážně raněný muž na lůžku tiše zasténal. Milo ukázal prstem na Janu Dorvinovou. "Takže, ty mě znáš, ale já neznám tebe. Napřed mi řekni, kdo jsi."
Jana Dorvinová se na něj zlostně dívala a třela si ruku v místě, kde ji svíral. Neříkala nic. Jean-Paul neměl tušení, proč promluvil. Prostě se nemohl udržet. "To je Jana Dorvinová," řekl mírně. Milo i Jana Dorvinová se na něj překvapeně podívali. "Jana Dorvinová?" opakoval Milo. "Jak to víš?"
Jean-Paul se na ženu podíval. Upírala na něj podmračený pohled. Nepoznala ho, ale to bylo pochopitelné. Řekl Milovi: "Byla to Nebeská Žena... Nebeský Anděl. Dobyla našeho Nebeského Lorda. Mimo jiné. Měla celou flotilu Nebeských Lordů. Ale potom se jí všechno vymklo z rukou a zmizela. Nikdy jsem nevěděl, co se s ní stalo."
Milo se na něj chvíli upřeně díval a potom se zeptal Jany Dorvinová: "Co to plácá?"
"Nemám tušení," zamumlala.
"Jmenuješ se tak? Jana Dorvinová?"
"Samozřejmě, že ne. Jmenuju se Anya. Anya Ivimeyová."
"Tak proč si teda myslí, že tě zná?"
"Prostě se jenom spletl jako já, když jsem viděla tebe."
Milo se zatvářil pochybovačně. "Nějak moc náhod najednou."
"Právě proto jsem věděl, jak se jmenuješ," vysvětlil Jean-Paul Milovi. "S Janou Dorvinovou byl jeden muž, co se jmenoval Milo."
"Já to věděl!" Milo se přiblížil k Janě. "Moje původní já je tady na Zemi! Přiznej to!"
Jana Dorvinová se protáhla kolem skládacího lůžka. "Nepřiznávám nic, Milo."
Milo se rozmazal. Jana Dorvinová se zachvěla, když s ní mrštil. Jean-Paul viděl, jak naletěla na stěnu vedle dveří. Milo

se znovu zaostřil. Držel ji pod krkem a cloumal s ní. "Řekni mi, sakra, kde je nebo ti rozpárá krk!"
Jana Dorvinová ze sebe vyloudila dusivý zvuk a přikývla. Pustil ji a ona se sesula kousek po stěně. "Je mrtvý..." prudce oddechovala.
"Je mrtvý?" zeptal se Milo překvapeně. "To není možné. On - já - dimenzoval mě tak, abych byl nesmrtelný. Nemůžu zemřít a on taky ne."
"Je to pravda. Je mrtvý. Nebo spíš ty jsi mrtvý. Byl jsi lehkomyslný, vyplynulo to z tvého přílišného sebevědomí."
"Řekni mi přesně, co se... s ním stalo," vyzvídal.
Když Jana Dorvinová začala popisovat okolnosti smrti druhého Mila, byl Jean-Paul šokován. Pak si všiml, jak Ayla zvedá židli a potichu se blíží k Milovi. Její záměr byl jasný, chtěl na ni vykřiknout, aby to nedělala, ale nic by to nezměnilo. Teď už bylo moc pozdě. Mohl se jenom bezmocně dívat, jak se plíží za Mila a židli drží nad hlavou. Milo ji určitě uslyší. Ale ne, plně se soustředil na vyprávění Jany Dorvinové o osudu jeho druhého já. Jana Dorvinová samozřejmě viděla, co Ayla dělá, ale nedala to na sobě ani v nejmenším znát.
Ayla už teď byla přímo za Milem. Jean-Paul se na to skoro nemohl dívat. Ta dřevěná židle najednou vypadala tak neskutečně... Ayla praštila židlí Mila přes holou hlavu. Zvuky jejího zabekání, jak se namáhala, a praskot dřeva se smísily. Milo se zapotácel, ale neupadl.
Potom se otočil...

"Ty blbá děvko," řekl Milo Ayle. Stála tam, v ruce držela jednu nohu od židle a v duchu s ním souhlasila. Co teď? říkala si. Mám ho zkusit praštit ještě jednou? Jo, to určitě. Viděla, jakou rychlostí se dokáže pohybovat. Holka, jen se s tím koukej vyrovnat, říkala si, brzy zemřeš... když budeš mít štěstí. Nechala nohu od židle vypadnout z ruky. Přesně ve chvíli, kdy dopadla na zem, Jana Dorvinová, co stála za Milem, udeřila. Hřbetem pravé ruky zasadila Milovi ránu do zátylku. Milo zachroptěl, začal se otáčet, ale pohyboval se velmi pomalu a nejistě. Jana měla dost času na to, aby mu zasadila další prudký úder do týla. Milo znovu zachrochtal a potom se skácel obličejem k zemi. Sténal. Jana si k němu klekla a ještě dvakrát ho rychle praštila. Přestal sténat.
Jana si stoupla a třela si hřbet ruky. Usmála se na Aylu. "Bylo to sice bolestivé, ale moc se mi to líbilo."
Ayla se podívala na ni a potom na nehybného Mila. "Tys ho zabila?"
"Chtěla bych si to myslet, ale pochybuji o tom. Milové se jen tak zabít nedají. Měla jsem veliké štěstí - tvojí zásluhou, jak jsi ho vyrušila s tou židlí."
"Chtěla jsem ho zabít."
"Ano, Milo na lidi obvykle takhle působí. Ale aspoň jsi jím otřásla... a dala mi tak příležitost." Natáhla ruku k Ayle. "Mimochodem, jsem Jana Dorvinová. A ty...?"
Ayla jí podala ruku a - jemně - s ní zatřásla. "Ayla Haddonová."
"Jsi moc hezká, Aylo," řekla jí a Ayla byla překvapená, když se k ní naklonila a políbila ji na ústa. Potom pustila její ruku a přešla k posteli Jean-Paula. "A z kterého Nebeského Lorda jsi ty?"
"Z Lorda Montcalma," odpověděl.
"Aha, toho jsem dobyla mezi prvními. Je ta loď někde tady? A jak se ti podařilo utéct od programu Ashley?"
Jean-Paul jí řekl, co se stalo s programem... a Lordem Montcalmem. "Pochopila jsem dobře, že jsi byl při jeho pádu zraněn?"
Ayla odpověděla za něj. "Ne, střelili ho do zad. Před několika dny. Kulka ho paralyzovala. Bratr... Milo... on..." ukázala na Mila, "...říkal, že mu pomůže, že ho bude operovat, jestli s ním půjdu. Dneska večer."
"Pořád ten stejný Milo," odfrkla si Jana znechuceně. Přešla pokoj a podívala se na něj. "Ještě dýchá. Budeme muset vymyslet způsob, jak bychom ho měli pod kontrolou. A to budeme muset udělat pořádně a napevno." Podívala se na Aylu. "Říkáš, že sem šel pro tebe?"
Ayla přikývla. "Nevím, kam mě chtěl odvést."
"Patrně někam do soukromí. To znamená, že do zítřka ho nikdo postrádat nebude. Můžeme ho schovat tady v nemocnici. Zařídíme to tak, aby vypadal jako pacient. Dokázala bys sehnat ještě jednu takovouhle skládací postel?"
"Ano," přikývla Ayla.
"Tak pro ni hned dojdi."
Když Ayla odešla, Jean-Paul řekl:
"Zajímalo by mě, proč jsi v Palmyře. Už máme dost dobyvatelů, nepotřebujeme ještě další."
"Vesmířani?"
"Jo, prokletý vesmířani. Když se tu poprvé objevili, chovali se velmi přátelsky. No, a potom nás anektovali."
"Z toho mála, co jsem z pláže viděla, jsem si tohle domyslela. Ozbrojené hlídky a žádní lidé na ulicích. V každém případě já dobývat nechci. Nikdy mi to moc nešlo. Teď se pravé držím instrukcí velmi mocného počítačového programu, který obsadil celého Nebeského Anděla."
"Ashley?"
"Ne, nic takového jako Ashley." Vysvětlila mu původ super-programu jménem Phebus. "Věděla, že tady přistálo vesmírné plavidlo, takže nás vyslala, abychom zjistili, jaká je tu situace."
"Nás?"
"Mám společníka. Čeká v Toy, to je... no, dejme tomu univerzální vozidlo. Teď je zaparkováno pod vodou asi tak sto yardů od břehu."
"Chceš mi říct, že jste prostě v té věci spadli z oblohy?" zeptal se Jean-Paul. "Ale tady mají radar a vesmířani taky. To

by vás viděli."
"No, na chvilku nás zahlédli, když jsme byli asi tak třicet mil daleko nad mořem. Nezapnuli jsme si včas obrazovky. Později, abychom se vyhnuli vizuálnímu kontaktu, potopili jsme se a zbytek cesty jsme absolvovali pod hladinou."
Jean-Paul byl překvapen. "Ale to když jste jenom sto yardů od břehu, tak to jste za vnější mořskou stěnou."
"No, obávám se, že jsme si museli přes tu stěnu probít cestu. Neboj se, určitě se to da snadno opravit."
"Ano, jenže..." Jean-Paul ztuhl, když Milo zasténal a pohnul paží. Jana Dorvinová k němu rychle přistoupila a prudce ho kopla do spánku. Dvakrát. Milo zase znehybněl. "Začíná se mi to nějak moc líbit," pronesla posmutněle.
"Ten váš superprogram. Pomůže Palmyru osvobodit od vesmířanů?"
"Upřímně řečeno, nevím, co udělá," odpověděla mu Jana Dorvinová. "Její pohnutky mi zůstávají záhadou. Ale přílet vesmířanů na Zem docela určitě upoutal její pozornost. Nemyslím, že by to pro vesmířany věstilo něco dobrého."
"Kde teď asi je?"
"Zrovna v tuhle chvíli je asi osm hodin letu od Palmyry. Poletíme zpátky a setkáme se s Nebeským Andělem, předám informace o tom, co se tady stalo a před úsvitem se vrátíme. Co se stane dál, nemám tušení, ale určitě se současná situace vylepší." Zmlkla, když se Ayla vracela se skládacím lůžkem. "Tak, a teď Mila jaksepatří zkrotíme..."
Jana se k moři dostala bez problémů, i když se musela jednou schovat za zdí, aby ji neviděla hlídka vesmířanů. Na břehu moře si na zápěstí připjala malý zaměřovač. Zhruba věděla, kde Toy je. Před mořskou bránou, na poloviční cestě mezi ní a břehem, ale zaměřovač jí rychle ukáže její polohu, až se k ní přiblíží.
Vydala se do teplého moře a když jí voda sahala po hrudník, začala plavat a vzdálenou mořskou bránu měla jako vodítko.

"Vypadá, že už je vážně úplně spoutanej," řekl Jean-Paul.
"To doufám," odpověděla podmračeně Ayla.
Milo připomínal kovový kokon. Jana a Ayla ho zabalily a použily přitom těžké kleště a silný drát. Kokon mu sahal od krku až k nohám a ještě byl připevněn k lůžku. Celé to trvalo hodinu a bylo třeba přesvědčit lékaře a sestry, že mají k tomuhle šílenému počínání dobrý důvod.
"Radši ho přikrej."
Ayla položila přes Mila přikrývku a natáhla ji tak, aby napůl zakryla jeho tlustě ovázanou hlavu a ukryla roubík v ústech.
"Panebože!" vykřikla najednou.
"Co se děje?" zeptal se znepokojeně Jean-Paul. Pokoušel se zdvihnout hlavu z polštáře. "Co dělá?"
Ayla se k němu otočila, oči navrch hlavy, a rukou si držela ústa. "To ne on... vzpomněla jsem si. To bylo tím rozrušením... Zapomněla jsem..."
"Zapomněla co?"
"Varovat ji. Janu Dorvinovou. Říkal jsi, že její stroj proboural mořskou stěnu. To znamená, že ty obludy se mohou dostat zase dovnitř. Možná už v těch vnitřních vodách jsou!"
Jean-Paulovi se ulevilo a znovu položil hlavu na polštář. "To je všechno?"
"Jak to myslíš, to je všechno?" křičela Ayla. "Jestli ji některé to odporné stvoření dostane, bude to moje chyba! Nemůžu ji nechat takhle umřít!"
"Aylo, uklidni se a buď rozumná. Jak bys jí teď asi mohla pomoct?"
"Podvodním laserem. Ještě ho tu mám. Vezmu ho a půjdu za ní."
"Kriste Ježíši, Aylo, je moc pozdě! Odešla už před dobrou čtvrt hodinou. Teď je už pod vodou."
"To je mi fuk. Musím to zkusit!" A k jeho hrůze vyběhla z pokoje.
"Aylo!" ječel. "Vrať se!" Když dovnitř nahlédla překvapená sestra, zařval: "Zastavte ji! Musíte ji zastavit!"

Jana přestala plavat a šlapala vodu, aby se zorientovala. Viděla, že trochu odbočila z kursu a že nesměřuje přímo k mořské bráně. Zdvihla ruku a podívala se na zaměřovač. Jeho matné zelené světlo pomaličku pulsovalo. Kdyby byla přímo nad Toy, neblikalo by. Byla sice blízko, ale ideální to nebylo. Začala znovu plavat. Právě v tu chvíli ji něco popadlo za lýtko pravé nohy. Stáhlo ji to dolů.
Dusila se pod vodou a kopala levou nohou. Kopla do něčeho tvrdého. Žralok! pomyslela si a zachvátila ji panika. Stahovalo ji to pořád níž a potom následoval výbuch agónie, když jí něco hodně ostrého zajelo hluboko do břicha. Vykřikla a tím se jí z plic vydral poslední zbytek vzduchu ve víru bublin. V tentýž okamžik si uvědomila, že jí právě něco odkouslo pravou paži. Doufala, že nezůstane moc dlouho při vědomí nebo naživu...
Ale když se jí zuby a paťáty dál bořily do svalů, připadalo jí, že trvalo strašně dlouho, než ji obestřelo zapomnění.
Robin napůl spal. Když Toy promluvila, škubl sebou a hned se probral. "Ve vodě se něco děje," hlásila Toy.
"Co se tam děje? A kde?"
"Nedaleko. Asi šedesát stop na pravobok. Cítím vibrace a zvuky."
"Nevidíš, co se děje?"
"Jana mi dala pokyn, abych nepoužívala žádné rušivé senzorové systémy, když jsme tak blízko břehu, aby nás neviděli."
"No, tak já ten pokyn ruším! Třeba je to Jana a možná má potíže. Použij sonické snímače."
"Ano, Robine."
"No?" zeptal se netrpělivě. "Co vidíš?"
"Tři mořské humanoidy. Jsou mnohem větší než průměrný člověk. Bojují mezi sebou. Nad zbytky nějakého dalšího stvoření."

"Ukaž mi to!" Jeden temný monitor se rozzářil. Ani s počítačovým zvětšením nedokázal Robin na obrazovce nic rozeznat. Viděl tři stvoření, o kterých Toy mluvila, ale nerozeznával detaily. S příšernou zuřivostí na něco útočili. Jako žraloci při amoku ze žrádla. Žraloci v podobě lidí. "Jeď k nim," nařídil jí. Toy se ihned zdvihla, otočila a mířila k bojujícím příšerám. Teď už ho naplňoval děs. Představa, že někde v té vodě plave Jana...!
Když ty tři obludy ucítily, že se Toy blíží, otočily se k ní. Pustily cáry, co zbyly z jejich oběti, a připravovaly se k útoku.
Robin pořád ještě nerozeznával detaily. "Zapni to na vizuál a rozsviť!" nařídil jí.
"Je to moudré?" zeptala se Toy.
"Dělej!"
Toy poslechla. Výjev na obrazovce se změnil. Teď už Robin viděl všechno úplně zřetelně. Příliš zřetelně. Tři útočící humanoidi se mu teď ukázali ve vší své ošklivosti. Všechny zuby a paráty. Smrtící stroje. A viděl také zbytky jejich oběti, jak se snášejí na mořské dno. Roztržený a obnažený hrudní koš, rozžvýkané maso, které zbylo z horní části trupu, svalová vlákna, která povlávala z napůl sežrané paže... žádné břicho nezbylo; Janino tělo od hrudníku dolů nebylo.
"Kriste Ježíši, ne!" křičel. "Zabij je! Zabij je!"
Ayla pevně svírala podvodní laser a se supěním utíkala na pláž. Ve druhé ruce měla obličejovou masku a podvodní baterku, pro kterou si zaběhla domů. Na břehu se zastavila a dívala se na temnou vodní hladinu. Po Janě ani stopa. Možná se jí podařilo dostat se bez úhony do svého podvodního plavidla. Ale Ayla se o tom musela pro vlastní klid ubezpečit. Shodila sandály, nasadila si masku a už se chystala vejít do vody, když v tom na ni někdo prudce posvítil a mužský hlas na ni hrubě zakřičel: "Stůj! Zahoď tu zbraň a ruce vzhůru!"
Zahodila laser a baterku do písku, zdvihla ruce a otočila se. Po pláži k ní šli čtyři vesmířané. Všichni měli na sobě pancéřované vesmírné obleky - byli bez přileb - a všichni měli podivné pistole, kterými vystřelovali horké paprsky. Všichni na ni mířili.
"Víš, jaký trest je za přechovávání střelné zbraně, holka?" zeptal se jeden z nich, když se k ní blížili.
"To není zbraň," řekla rychle. "Je to podvodní nástroj. Klidně si to vyzkoušejte. Funguje to jen pod vodou."
Obklopili ji a prohlíželi si ji od hlavy k patě. Ten, co držel svítilnu, řekl: "Ty seš ale pěkňoučká. Škoda, že tě budeme muset popravit."
"Řekla jsem vám, že to není zbraň!" křičela.
Podíval se na laser v písku. "Mně se teda zdá, že to zbraň je. A na tom záleží."
V tu chvíli jeden z mužů vykřikl: "Poručíku! Podívejte se! Tamhle!" Ukazoval do zálivu. Všichni, včetně Ayly, se tam podívali. Bylo odtud vidět bílou zář. A vycházela zpod hladiny.
"Co to, sakra, je?"
"Nějaké podvodní světlo," odpověděl ten, kterého titulovali poručík. "A pohybuje se to." Otočil se k Ayle. "Ty o tom něco víš, holka?"
Zavrtěla hlavou. "Ne," lhala.
Upřeně se díval napřed na ni a potom na laser. "Tak cos teda chtěla dělat, než jsme tě načapali?"
"Chystala jsem se opravit mořskou stěnu. Je poškozená."
"Teď v noci? Sama? Nechtěj mě rozesmát."
"Je to pravda."
"Zase se to hejbe, poručíku!"
"Nějak se mi to nechce líbit," mumlal. "Upozorním na to ústředí. Kapitán Vjuškov by o tom měl vědět." Zabořil bradu do límce svého obleku a odtud se vysunul malý mikrofon. "Poručík Bruški na příjmu. Jsem na pláži. Společně s hlídkou jsme zpozorovali pohybující se světla pod vodou v zálivu. Navrhuji, aby byl prostor okamžitě prozkoumán."

Robin klesl na pohovku a zíral na strop kabiny. Jana je mrtvá. Jana je mrtvá. Je po všem...
"Mohu něco navrhnout?" zeptala se Toy.
"Ne. Mlč."
"Týká se to Jany."
"Nevšimla sis? Je mrtvá!" vykřikl divoce.
"Ano, ale chci tě upozornit na její hlavu. Kromě značných pohmožděnin se zdá v pořádku."
Ježíši Kriste, zaklel v duchu.
"Mozek porušen nebyl," pokračovala Toy svým obvyklým bezstarostným tónem, "tedy je reálná možnost vzkřísit ji, pokud se nám podaří dostat ji do lékařského přístroje."
Robin se posadil a najednou mu svitla naděje. Ale potom znovu propadl zoufalství. "Nepodaří se nám ji dostat včas na Nebeského Anděla. Už je mrtvá asi tak dvě minuty. Než se dostaneme na Nebeského Anděla, budou mozkové buňky nevyléčitelně poškozené."
"Přehlížíš jeden moc důležitý faktor," řekla Toy. "Mám přece prostory pro ukládání biovzorků. Je tam také mrazící jednotka. Mohu ji okamžitě zamrazit. A s ohledem na to, jak málo toho z Jany zbylo, nebude problém s místem."
Robinovi trvalo několik vteřin, než dokázal zareagovat. Potom zařval: "No tak neztrácej čas a dělej, hergot!"

Ayla stála se čtyřmi vesmířany, když netrpělivě čekali, až přijedou posily. Byla nervózní a měla strach. Skutečně ji popraví? Co může dělat? Má utéct, než přijde víc vesmířanů? Asi by se nedostala dost daleko, aby ji nezastřelili. Ale ať se bude dít cokoli, musí mlčet o Janě Dorvinové a o blížícím se Nebeském Andělu. Kdyby vesmířané věděli, že za úsvitu přiletí, připravili by se na ni...
Všichni byli překvapeni, když se voda v zálivu náhle zpěnila a velikou rychlostí se z ní vznesl kovový objekt kapkovitého tvaru. Jeho rychlost se zvyšovala, jak se vzdaloval k noční obloze. Potom se vyrovnal a zmizel nad

mořem... a Ayla se pokusila utéct. Daleko se nedostala.

Kapitola třicátá první

Kapitán Vjuškov zamyšleně hleděl na zařízení, které před ním leželo na stole, ještě než se podíval na tu dívku. Stála mezi dvěma jeho vojáky. Ve tváři se jí zračila úzkost, ale zároveň i vzdorovitost. Měla na sobě špinavé bílé šortky a žluté tričko. Byla bosá. Přítomen byl i poručík Bruški.
"Říkáš, že to není zbraň?" zeptal se jí Vjuškov.
"Ano," odpověděla pevně. "Je to podvodní řezný nástroj. Funguje jenom pod vodou."
"Možná, že to poslední je pravda," ozval se poručík Bruški. "Skutečně se mi nepodařilo to aktivovat."
"Jak se jmenuješ, děvče?"
"Ayla Haddonová."
Vjuškov se zamračil. "Říkáš Haddonová? Tak to teda jsi Haddonova dcera, co?"
Přikývla.
Zamračil se a poškrábal se na bradě. Lon Haddon byl bývalý vůdce a byl také jeden z těch, co ho bratr James zachránil, aby ho ten den neoběsili. Takže tohle je ta holka, co o ni měl bratr James zájem. Tak proč není teď v noci s ním? "Ty znáš bratra Jamese, viď?"
Všiml si jejího zaváhání, než přikývla na souhlas. "Vidělas ho vůbec dnes večer?"
"Ne. Měli jsme se v osm setkat v nemocnici, ale on nepřišel."
Teď už bylo Vjuškovi jasné, že je něco v nepořádku. Řekl poručíkovi Bruškovi: "Najděte bratra Jamese. Nasaďte na to všechny muže. I ty, co nemají službu. Chci ho rychle najít."
"Ano, pane," řekl poručík Bruški, zasalutoval a odspěchal.
Vjuškov se na dívku příkře podíval. "Co víš o tom stroji, který se dneska večer vynořil z moře?"
"Nic," odpověděla. A dodala: "Pane."
"Mluv pravdu."
"Mluvím pravdu. Nikdy předtím jsem ten stroj neviděla. A nevím ani, co to je."
"Takže ty mi chceš říct, že to byla jenom souhra náhod, že jsi byla na pláži krátce před tím, než to vzlétlo?"
"Ano, asi ano."
"Jak jsi řekla poručíku Bruškovi, chtěla jsi opravit mořskou stěnu. Sama a v noci... tímhle." Zdvihl to zařízení.
"Ano."
"To je ale pěkně hloupá historka, dokonce i na to, že je vymyšlená ve spěchu a bez přípravy. Co jsi ve skutečnosti měla v plánu?"
Dívala se na podlahu. Neodpověděla.
Praštil pěstí do stolu a zařval: "Tak už těch tvých lží bylo dost! Chci slyšet pravdu!"
Trhla sebou, ale vzdorovitě pohodila hlavou.
"Říkám pravdu."
Povzdechl si. Teď se bude muset uchýlit k násilí, aby z ní ty informace dostal. Nechtěl to dělat, už vůbec ne, když šlo o ženu, ale neměl na vybranou. Musel se dozvědět, co znamenal ten divný létající stroj. Neměl tam být, ale byl tam a celá pozemská mise byla ohrožená.
Za každou cenu se musí dozvědět pravdu.

Milo ležel a byl vzteky bez sebe. Nemohl se ani pohnout, neviděl a nemohl mluvit. Už se nepokoušel povolit pouta. Nešlo to. A k naprostému šílenství ho dohánělo, když tam tak bezmocně ležel a slyšel, jak se vojáci ptají Francouze na bratra Jamese. Hledali ho a přitom stáli hned vedle něj a stejně ho nenašli. Idioti. Jo, jeden z nich k němu přišel, odhrnul mu přikrývku z ovázaného obličeje, zběžně se na něj podíval a potom ho znovu přikryl. Idiot. Idiot. A přitom bylo životně nutné, aby se dostal k Vjuškovi a řekl mu o té prokleté ženské Dorvinové. Byla poslem špatných zpráv. Kde se tu, sakra, vzala? Bylo třeba Vjuškova varovat, aby počítal s problémy.
Stále ještě docela nestrávil, co mu říkala o jeho původním já - že je mrtvé. A stále ještě nevěděl, jak se to stalo. Ta čubka ho praštila židlí, než mu to Dorvinová stačila dopovědět. A pak ho praštila i ona - podařilo se jí to mnohem líp než Ayle. A pak už si nepamatoval nic. Až se potkají příště, bude to vypadat úplně jinak.
Ke všemu potřeboval strašně čůrat.
Kapitán Vjuškov se díval na Aylu Haddonovou s unavenou skleslostí. Seděla před ním zhroucená na židli a nebýt toho, že ji jeden voják držel za ramena, spadla by z ní. Hlava jí padala na stranu a oči měla otevřené jen zpola. Obličej měla pokrytý modřinami a otoky, nohy a ruce také a pochyboval o tom, jestli ještě zbylo na jejím těle místo, kde by takovou stopu neměla. Dva jeho vojáci ji třikrát surově zmlátili násadou koštěte. S nechutí se díval, jak dva muži zasypávají tu dívku prudkými ranami a ona je stočená do klubíčka na podlaze a rukama si chrání hlavu. S nechutí si rovněž uvědomoval, že ho její výkřiky vzrušují. Byla to špinavá práce, ale doufal, že už to za chvíli skončí. Dívka nakonec neodolala a při třetím výprasku začala křičet jméno. Jana Dorvinová. Nic mu to sice neříkalo, ale byl to začátek.
Teď čekal, až přijde úplně k sobě, aby se od ní dozvěděl něco víc.
"Aylo! Vstaň! Mluv se mnou!" poručil jí.
Pohnula se. Otevřela oči a pokoušela se na něj zaostřit zrak.
"Chci... napít... vody." Mumlala přes oteklé rty.
"Dostaneš vodu, až mi řekneš, co od tebe chci vědět. Kdo je Jana Dorvinová?"

"Nebeská Žena... přišla do nemocnice... dneska večer. Bratr James... Milo... ji přivedl."
"Milo? Kdo je Milo?"
"Milo je bratr James... to je jeho skutečné jméno, on to... říkal."
"Jeho skutečné jméno?" zeptal se Vjuškov a bylo mu čím dál hůř. "A kde našel tu ženskou, tu Janu Dorvinovou?"
"To nevím. Ale myslím, že jsou... staří přátelé. Znali se... už dávno."
Co? Jak je to možné? To nedávalo vůbec smysl. Bratr James - Milo - přijel z Belvederu. Nebo ne? Vjuškov si už dřív všiml, že bratr James nebyl jako ostatní Belvedeřané, se kterými se setkal. "Tak kdo přesně je ta Jana Dorvinová?" ptal se.
"Velmi mocná... žena. Je to Nebeská Žena... nejmocnější člověk na... Zemi. Vládne... veliké flotile Nebeských Lordů... veliké armádě..."
Vjuškov se znepokojeně díval na zbitou dívku. Potom vykřikl: "Kde je? Kde má základnu? Kde ji najdu?"
Ale tentokrát dívka neodpovídala. Vjuškov dal znamení vojákovi, který ji držel. Ten povolil stisk, jak ji držel za ramena, a ona se pomalu kácela ze židle na zem. "Je mrtvá?" zeptal se Vjuškov. Voják si k ní klekl a sáhl jí na krk. "Ne, pane."
Právě v tu chvíli se vrátil poručík Bruški. "Po bratru Jamesovi není nikde ani stopy, kapitáne."
Další znepokojivé zprávy. Měl bratr James - Milo - skutečně tajnou dohodu s tou Janou Dorvinovou? Odletěl společně s ní v tom stroji? Připadalo mu to jako jediná pravděpodobná odpověď. Ten muž je zrádce. Dělal komplot proti Vjuškovi. Bůh ví, co s tou ženskou plánovali. Najednou vstal ze židle. "Vrátím se na loď, poručíku. Z bezpečnostních důvodů."

"Jano! Jano!"
"Co je?" zeptala se rozzlobeně. Měla nejkrásnější sen v životě a připadalo jí nespravedlivé, že jí ho Phebus takhle přerušila.
"Nebudu tě dlouho obtěžovat. Jen si s tebou potřebuji na okamžik promluvit."
"Promluvit?" Teď byla Jana trochu zmatená. Viděla jenom měkké modré světlo. A zdálo se jí, že se vznáší; i když své tělo vůbec necítila. "Phebus, kde to jsem?"
"V bezpečí. Odpočívej."
A Jana byla odpočinutá. Naprosto. Nikdy se necítila tak vyrovnaná. "Poslouchej mě," řekla Phebus, "promítneš mi všechny události tvé dnešní návštěvy ve městě. V paměti si uchováš úplně všechno kromě posledních okamžiků, kdy jsi vstoupila do vody. Rozumíš?"
"Ano, Phebus."
"Tak začni." A Jana si znovu promítla, co se jí stalo v Palmyře. Ale když vstoupila do vody, aby doplula k Toy, ocitla se znovu v modrém světle. "Děkuji," řekla Phebus, "můžeš spát dál." A Jana spala. Krásný sen pokračoval.

Když vešel Steven, lékař, vypadal vyčerpaně. Jean-Paul hned vykřikl: "Nějaké zprávy o Ayle?"
Lékař unaveně zavrtěl hlavou. "Ne. Bohužel ne."
"Ale už je to několik hodin! Něco se jí muselo stát! Leží někde venku a je raněná! Musíte ji najít!"
"Je mi líto, ale mojí povinností je zůstat tady s pacienty. Nemohu riskovat svůj život tak, že se budu vyhýbat hlídkám vesmířanů. Jean-Paule, podívej se na to zpříma. Buď Aylu zavřeli nebo zastřelili."
"Ne, tomu nevěřím! Nechci tomu věřit!" protestoval Jean-Paul.
"No, do rána se nedá nic dělat... až na jednu věc." Přešel k Milově lůžku. "Tohoto nešťastníka osvobodím. Nemůžu ho takhle nechat moc dlouho. Mohl by zemřít." Lékař vyndal z kapsy pláště kleště na drát.
"Ne!" křičel Jean-Paul. "Nemůžeš ho osvobodit! Pomysli na Aylu! Bude mít veliké potíže!"
"Jsem si jist, že ty už teď má," řekl lékař, když stahoval přikrývku z Milova drátem omotaného těla.
"Nech ho ještě pár hodin!" žadonil Jean-Paul. "Před úsvitem se něco stane! Něco, co může tady v Palmyře všechno úplně změnit!"
Lékař odmotával obvazy z Milovy hlavy. "Jsem lékař, Jean-Paule, nemohu jen stát a dívat se, jak je člověk takhle krutě zkoušený, i když se jedná o vesmířana." Vyňal Milovi roubík.
"Díky, doktore," řekl Milo.

Kapitán Ilja Vjuškov zažíval nelehkou noc. Přecházel sem a tam po můstku, ale pohledem se stále vracel na obrazovky radaru. Byl také ve stálém rádiovém spojení s radarem na palmyrské věži. Doposud se na obloze nic neobjevilo, ale to Vjuškova neuklidnilo. Dokonce pomýšlel na to, že celou tuhle akci zruší a da posádce rozkaz, aby se připravila k odletu hned, jak všechny muže přivolá na loď. Ale v podstatě to udělat nechtěl. Myšlenka, že se vrátí na Karagandu s ostudou, že se mu to nepodařilo, byla příliš bolestná, aby se s ní vyrovnal. Teď bylo v sázce příliš mnoho. Bude to muset risknout a zůstat. "Zkontroluji obranné systémy," oznámil posádce můstku.
Znovu obešel Christinu, zkontroloval čtyři pozice přenosných paprskových kanónů a znepokojeně sledoval noční oblohu. Už se chtěl vrátit dovnitř, když k němu přispěchal pomocník s rádiem.
"Pane, hlídka našla bratra Jamese. Říká, že s vámi nutně potřebuje mluvit." Podal kapitánovi rádio. "Bratře Jamesi nebo jak se vlastně jmenuješ, co to má, sakra, všechno znamenat?" ptal se Vjuškov. Odpověď bratra Jamese byla přehlušena hlasitým pískáním. Vjuškov se podíval nahoru a v následující vteřině byl obrovskou explozí sražen na kolena. Byl omámený, v uších mu zvonilo. Podařilo se mu kleknout a viděl, že ten paprskový kanón, který ještě před chvilkou kontroloval, už není. Zbyly z něho jenom kouřící kusy kovu a keramiky rozházené kolem. A kusy lidí.
Znovu se ozval ten pískot. Potom další exploze - na druhé straně lodi. Vstal a následován pomocníkem se rozběhl k hlavnímu průlezu. Než došel na můstek, ozvaly se ještě dva výbuchy. Uvědomil si, že všechny čtyři kanóny byly

zničeny. Na můstku vládla panika. "Proč taky nestřílíme?!!" řval Vjuškov přes ten všeobecný hlomoz. "Proč nepoužijeme lodní paprskový kanón?!!"
"Není na co mířit!" křičel důstojník. "Na radaru není nic vidět, ani na infračerveném skaneru ani na automatických zaměřovačích!"
Loď se zakymácela. Teď byla terčem. Někdo se začal modlit.
Vjuškov se potácel k přednímu ovládacímu panelu a popadl mikrofon. "Tady kapitán Vjuškov. Všemu personálu! Muže známého jako bratr James zastřelte na potkání! Opakuji, zastřelte na potkání!" Potom se loď znovu zhoupla a světla zhasla.

Milo nevěděl, co se děje, ale ani trochu se mu to nelíbilo. Členové hlídky, k nimž přistoupil, když vycházel z nemocnice, tam prostě jenom stáli a byli celí zmatení, když slyšeli jednu explozi za druhou, stále blíž a blíž. "Kapitáne Vjuškove?" řekl Milo do rádia, ale to nefungovalo. Odhodil tu zbytečnou věc na zem a upřeně se zadíval do vnitrozemí, kde byly vidět záblesky rudého světla.
"To je loď. Něco na ni útočí, ale co?"
Otočil se k vojákům - právě včas, aby spatřil, že jeden z nich na něj míří puškou. Paprsek provrtal Milovi hrudník a druhou stranou vystoupil. Zmateně se podíval na obrovskou, ale umrtvenou díru vyvrtanou do svého těla. "Bestie," zašeptal. Podíval se na vojáka, který na něj vystřelil. "Sakra, proč jsi tohle udělal?"
Voják a jeho pět společníků na něj nevěřícně zírali s otevřenou pusou. "Rozkaz kapitána Vjuškova... právě nám ho vysílal," řekl voják váhavě a sáhl si na sluchátka.
Proč by ho Vjuškov chtěl zabíjet, říkal si v duchu Milo, když se blížil k hlídce. Chtěl je všechny zabít, ale uvědomil si, že nemůže nabrat rychlost. Jeho geneticky upravené síly regenerace a rekonvalescence byly sice výjimečné, ale ani ty se nedokázaly vypořádat s tak rozsáhlým zraněním, které mu paprsek vyleptal. K Milově velikému překvapení ho najednou opustily síly a klesl na kolena. Svitlo mu, že umírá. "Do prdele!" zamumlal. Pomalu se předklonil, až byl na rukách, hlavu skloněnou. "To je ale děsně nespravedlivý! Všechny ty roky na smradlavým Belvederu a teď tohle..."
Vojáci se s velikou obezřelostí přiblížili. Všichni na něj mířili. Zdvihl hlavu a podíval se na ně. "Chcete vědět, co je na tomhle fakt nespravedlivý?"
Nervózně se na sebe podívali, ale neodpověděli.
"Že jsem tu holku ani jednou nevošoustal," řekl a potom zemřel.

Kapitola třicátá druhá

V šedém světle úsvitu se kapitán Vjuškov pokoušel pohlížet na celou situaci z té lepší stránky. Zbývalo mu jediné - odejít do plísně a tam se zastřelit. A tak se zhluboka nadechl, napřímil se před svou nastoupenou posádkou a vojáky vedle lodě a řekl nejautoritativněji, jak mu okolnosti dovolovaly: "Není to tak špatné, jak to vypadá. Loď je sice poškozená, ale dá se opravit. Říkali mi, že odhadem, ani ne za měsíc.
A i když máme ztráty, mohlo to být o moc horší." To je fakt; kdyby ta věc, co na nás zaútočila, mířila jinam než na místa, kde byly paprskové zbraně, tak bychom už teď byli všichni mrtví. Ve městě to vypadalo stejně. Zničeny byly všechny paprskové kanóny, ale nic víc. Kromě palmyrské radarové věže. A jejich vlastní radar už taky nefungoval. Jediná dobrá zpráva byla ta, že bratr James byl zastřelen. Aspoň si s ním už nemusí dělat starosti. "Pořád ještě máme ruční zbraně a ovládáme Palmyru." Ale jak dlouho ještě? "A když se ta věc vrátí, budeme na ni připraveni! Mám pravdu?!" Všichni na něj upřeně zírali s kamenným výrazem ve tváři.
Jeden voják zdvihl paži. "Promiňte, kapitáne, co myslíte, že to bylo za věc?"
Sakra. "No... nějaký primitivní létající stroj, co Palmyřani slátali dohromady. Mám v plánu dneska vyslechnout několik Palmyřanů, abych se dozvěděl, kde je ten stroj zaparkovaný. Potom na něj zaútočíme a zničíme ho ještě na zemi."
Odmlčel se. Bylo ticho. Kolem obličeje mu pobzukovaly mouchy a on se po nich ohánět, když čekal na odpověď.
Nakonec jeden voják řekl tónem tak suchým, že to Vjuškova dohánělo k zuřivosti. "Co když se ta věc zase vrátí a zaútočí na nás dřív, než na to budeme připravený - jako to bylo dneska?"
"Potom očekávám, že ji sestřelíte!" vyštěkl. "Zbraň máte a za denního světla na tu věc uvidíte! To platí pro vás všechny!"
"Co když je neviditelná?" zeptal se někdo další.
"Nebuďte mu -" Nedořekl. Ozvalo se hučení silného větru, který se blížil od moře. Otočil se a podíval se do ranní mlhy, která zastírala nebe. Daleko nad mořem viděl nejasné obrysy. Ať to bylo cokoli, bylo to veliké.
Hučení sílilo. A nejasné obrysy pomalu nabývaly tvarů. "Panebože..." vydechl Vjuškov.
"Co to je?" zeptal se někdo za ním.
"Nebeský Lord," odpověděl chabě Vjuškov. Dlouho se díval na velikou, přízračně bílou vzducholoď, jak se vynořuje z mlhy, byl hypnotizován její přítomností, která naháněla hrůzu. Potom se vytrhl z transu. Otočil se ke svým mužům, kteří byli stejně zaujati tím zjevením, a zakřičel: "Tak dobře, chlapi! Zaujměte obranné pozice! Až to doletí na dostřel vašich paprskových pušek, začněte pálit!" Někteří muži na jeho slova reagovali, ale pozornost všech najednou upoutal pták, který se třepotal na zemi před ním. Byl to papoušek, chabě plácal křídly; po chvíli se úplně přestal hýbat. Vjuškov na něj upřeně hleděl. Zdálo se, že to má jakýsi příšerný význam, ale on zatím nedokázal přijít na to, jaký...
Potom začali jeho muži padat.
"Moje oči... moje oči..." sténal Jean-Paul.
"Všechno je v pořádku... už jsi v bezpečí... všechno je v pořádku," slyšel chlácholivý hlas. Aylin. Otevřel oči. Viděl

světlo. Bílé světlo. Dal si ruce před obličej. Viděl je. Viděl! Projelo jím křečovité škubnutí, když si vzpomněl, co se mu stalo. Poté, co lékař Mila osvobodil, chtěl, aby mu Jean-Paul řekl všechno, co povídala Jana Dorvinová, když byl v bezvědomí. Když to Jean-Paul odmítl udělat, klidně mu zabořil prst do levého oka a zamáčkl ho. Jeho agonický křik přiměl sestru, aby přiběhla do jeho pokoje. Co jí Milo udělal, neviděl. Potom mu pohrozil, že mu oslepí i druhé oko, jestli nebude mluvit. Šílený bolestí a strachem opakoval Jean-Paul, co mu vyprávěla Jana Dorvinová... Milo k němu potom přistoupil a stejně ho připravil i o druhé oko. Nechal ho tam ležet ve tmě, bezmocného a v naprosté agónii. Křičel a křičel. Nevěděl, kolik času uplynulo, než uslyšel hlasy a potom mu do paže zajela jehla. A potom už nebylo nic.
Celý udivený se s úlevou posadil. Ayla stála vedle jeho postele. Měla na sobě bílou bavlněnou kytlici dlouhou až ke kotníkům. Viděl, že i on má na sobě podobné oblečení. Zářivě se na něj usmívala. Rozhlédl se. Byli v nějaké veliké bílé místnosti jakoby bez konce. Viděl spoustu dalších postelí, některé obsazené, a mezi nimi rozestaveny podivné přístroje. Potom si uvědomil, co právě před chvílí udělal. Posadil se! Panebože, zase cítí nohy! Co to všechno znamená...?
Vrhl na Aylu prosebný pohled. "Prosím tě, neříkej mi, že tohle všechno je halucinace! Nějaký druh toužebně vysněného sebeklamu. Nebo jsem umřel a dostal jsem se tam, kam jsem nikdy nepředpokládal, že se dostanu?"
"Ani jedno," zasmála se.
"Kde teda jsme?"
"Na Nebeském Andělu. Na vzducholodi Jany Dorvinová, i když jsem ji zatím neviděla."
"Ale já nechápu... je mi zase dobře... a vidím."
"Co se ti stalo s očima?"
"Milo," řekl a zašklebil se. "Nechci o tom mluvit. Ještě ne. Ale kdo se mnou udělal takovéhle zázraky?"
"Jsou tady stroje..." řekla Ayla a ukázala na jeden opodál. Byl to v podstatě veliký bílý plastický válec ověšený kabely a trubičkami, "...co tě vyspraví. Vím to, protože jsem se probudila, zrovna když jsem z jednoho takového válce vystupovala."
"Proč jsi byla...?"
"Vesmířani mě zmlátili. A pořádně. Myslela jsem si, že mě zabijou. Chtěli vědět o létajícím stroji Jany Dorvinová."
"Řekla jsi jim, co víš?"
"Jenom částečně. Něco jsem si vymyslela, abych tomu vesmířanovi zamotala hlavu. Myslím, že mi to zbaštil."
Ucítil bodnutí viny. Ona neřekla, ale on ano. Stejně, řekl by cokoli, aby ho neoslepil, a to byla prostá pravda. Spustil nohy z postele, velmi opatrně je položil na podlahu a pomalu si stoupl. Cítil se trochu zesláblý, ale jinak v pořádku. Usmál se na Aylu, která ho vzala kolem pasu a políbila ho. "Máš ponětí o tom, co se tam dole na zemi stalo od chvíle, co tahle věc přiletěla?" zeptal se jí.
"Ne. Ptala jsem se lidí tady, ale nic si nepamatují. Jsou tady i vesmířani, víš. I tvoji lidé."
"Moji lidé?" řekl zmateně. "Ale vždyť všichni byli vykázáni do plísní zamořené krajiny."
"Tohle jsou ale ti s popáleninami z nemocnice. Jsou úplně vyléčení - jako ty. Žádné jizvy a tak." Ukázala prstem. "Jsou tamhle někde."
"Později za nimi půjdu a promluvím s nimi. Nejdřív ale chci zjistit, co se děje. Pojď, podíváme se, jestli by se nám povedlo najít Janu Dorvinovou."
Zavrtěla hlavou. "Odtud nemůžeš odejít. Několik lidí to zkusilo a nevyšlo jim to."
"A co jim v tom zabránilo?"
Dívala se mu přes rameno a řekla: "Tamhlety věci."
Ohlédl se a skoro vykřikl. Uličkou k nim cupkal robot. Postrčil Aylu za sebe a horečně začal hledat něco, co by mohl použít jako zbraň. Ayla za ním se smála a chytla ho za rameno. "To je v pořádku, neublíží ti. Je to jedna z našich zdravotních sester."
"Sestra? Ty jsi se zbláznila?" křičel s očima upřenýma na blížícího se robota. "To je robot!"
Robot se před ním zastavil. "Dobrý večer, Jean-Paule. Věřím, že teď už se cítíš lépe. Kdybys chtěl nějaké občerstvení, něco k jídlu nebo k pití, tak si řekni." Robot mluvil ženským hlasem, ale naštěstí se vůbec nepodobal hlasu Ashley. Jean-Paul jen dokázal beze slova koukat na tu věc, s níž měl spjaty mnohé nepěkné asociace. Ayla ho dloubla do žeber.
"Tak dělej, řekni, co chceš."
Jean-Paul nasucho polkl: "Ehm, no, dal bych si kafe. Černý."
"Samozřejmě. Za okamžik se vrátím," řekl robot a odspěchal. Jean-Paul se za ním díval a potom se otočil k Ayle. "Jseš si jistá, žes mi řekla pravdu o tom, že nejsem mrtvý?"

Jana se probudila a hučelo jí v uších. Napřed nevěděla, kde je, ale potom si uvědomila, že je v lékařském přístroji. Proč? Aha, ukousla si špičku jazyka. Ale copak se jí to už nezhojilo...?
Poklop na přístroji se sám otevřel a klec, ve které ležela, se začala pohybovat. Vyplula do bílého světla. Usmála se, když viděla, že na ni čeká Robin a trochu ji zmátl ten obrovský výraz úlevy, když si prohlížel její tělo. Vzepřela se na loktech.
"Co je s tebou? Ty ses bál, že mi ten přístroj vyřízne něco, co máš rád?"
Škubl sebou. "Ty si to nepamatuješ?"
"Pamatuju co?"
"To je jedno." Naklonil se k ní a políbil ji. "Jak je ti?"
"Fajn," odpověděla a potom dodala: "No, když se tak nad tím zamyslím, jsem dost nadržená." Znovu si lehla a objala ho kolem krku, pokoušela se ho k sobě přitáhnout. Ale Robin se jemně odtáhl a napřímil se. "Já bych moc rád, ale nemáme čas. A ani se to tady nehodí. Nevšimla sis, že tu nejsme sami."
Celá překvapená se posadila. Měl pravdu. Byli tam ještě další lidi roztroušení ve velikém nemocničním oddělení. "Kdo to je? Odkud sem přijeli?"

"Z Palmyry. Jsou to hlavně Palmyřané, pár vesmířanů a dokonce i několik těch, co přežili pád Nebeského Lorda." Ukázal na postel u lékařského přístroje. Viděla některé kusy svého oblečení, pečlivě složené na hromádce na posteli. "Raději se oblíkni. Odehrála se spousta věcí."
"Ano, pane." Vstala z klece a šla k posteli. "Mohl bys mi, prosím tě, říct, co jsem dělala v tom přístroji? Poslední, na co si pamatuju, je..." Odmlčela se a upřeně zírala na kombiné, co si měla vzít na sebe. "...Vlastně poslední, co si pamatuju je, jak jsem se s tebou na palubě Toy vydala do Palmyry. Všechno ostatní je vymazáno. Jak dlouho to je?"
"To bylo předevčírem v noci."
"Matko Boží!" Položila si ruku na čelo. "Ztratila jsem dva dny..."
"Většinu toho svého ztraceného času jsi strávila v tom přístroji. Když jsme odjížděli z Palmyry, měla jsi vážnou nehodu."
"Jak vážnou?"
"Velmi vážnou."
Jana se na něj podezřívavě podívala, hodila kombiné zpátky na postel a potom se podívala na své tělo. Když se dost dlouho dívala na svoje paže, pravou si položila přes hrudník. "Kromě týhle ruky jsem celá růžová jako novorozeně."
"Prosím tě, obleč se," řekl jí s povzdechem.
"Řekni mi pravdu - co se mi stalo?"
Nadechl se. "Zabila ses, Jano."
"Teda," sedla si na postel. "Takhle vážný to bylo?"
"Jestli ti to nevadí, ušetřím tě krutých podrobností. Phebus je z tvé paměti vymazala. Bohužel z mojí ne."
"Podívej, to je Jana Dorvinová! Říkala jsem ti to!"
Jana se otočila a viděla přicházet mladého muže s dívkou. Oba měli na sobě standardní bílé kytlice. Dívka byla moc hezká, mladík se tvářil zasmušile. Mluvila ta dívka. Připadala jí trochu povědomá. "My se známe?" zeptala se Jana, potom si uvědomila, že je pořád nahá a začala se chvatně oblékat.
"Samozřejmě," přisvědčila dívka. "Setkali jsme se v nemocnici v Palmyře. Pamatuješ si? Zachránila jsi mi život. Milo by mě zabil."
Jana si natáhla tuniku. "Milo? Řekla jsi Milo? On utekl z Nebeského Anděla?"
"O Nebeském Andělu nevím," řekl muž, "ale určitě utekl z nemocnice po tom, co jsi odešla. Ale předtím ještě ten bastard... ten bastard..." Nemohl pokračovat.
Jana se na něj udiveně podívala. Začal jí také připadat povědomý. A zmínka o Milovi pohnula něčím v její paměti. Ano, byl tam Milo... na té temné pláži, ale to nebyl její Milo. Potom se jí všechno začalo pomaličku vybavovat. Ale ne úplně všechno. Vzpomněla si, že šla do vody, plavala a potom... nic. Usmála se na ně. "Už jsem si na vás vzpomněla. A taky na to, co se stalo." Podívala se na Robina. "Samozřejmě ne na všechno."
"Jsem ráda, že jsi v pořádku," řekla jí Ayla. "Vážně jsem si o tebe dělala starosti. Zapomněla jsem tě před těmi mořskými obludami varovat."
"Jakými mořskými obludami?"
"To stačí," zarazil je Robin rychle. "Už žádné řeči o mořských obludách, prosím," řekl a upřel na Aylu varovný pohled. I když ji to trochu zmátlo, už nic neříkala.
Jean-Paul se ozval: "Tak dobře, pojďte, budeme si povídat o sobě. Co se teď děje? A co se stalo v Palmyře? Co se stalo s vesmířany?"
Jana pokrčila rameny.
"Mě se neptejte. Já jsem se právě před chvilkou probudila. Robine, co víš?"
"Nic moc. Vím, že Palmyru má teď pod kontrolou Phebus. Použila Toy, aby zlikvidovala paprskové kanóny vesmířanů a aby jejich loď vyřadila z provozu. Potom s Nebeským Andělem přiletěla na břeh a použila nějaký plyn, kterým všechny uspala. Potom se vylodila spousta robotů. Odzbrojili spící vesmířany a teď to všechno prohlíží. Vesmířané byli shromážděni a odděleni od místního obyvatelstva."
"Chtěla bych vědět, co má za lubem ten další Milo," řekla Jana. "Nebudu mít klid, dokud nebude pod zámkem stejně jako ten náš."
"Já nebudu mít pokoj, dokud nezemře," ozval se Jean-Paul procítěně.
"Já si dělám starosti o svého otce," dodala Ayla. "Kdy budeme moci jet domů?"
"Tak to já nevím," přiznala Jana, "ale nevidím důvod, proč by nás tady Phebus dál zdržovala."
"A pořád ještě nevíš, co dlouhodobě zamýšlí Phebus s Palmyrou?" zeptal se Jean-Paul.
"Vůbec nemám tušení," odpověděla Jana. "Myslím, že bychom se jí mohli zeptat... Phebus, posloucháš nás? Jsi tu?"
Phebus se objevila před Janou a dívala se na Aylu a na Jean-Paula. "Ano, Jano. Je pochopitelné, že tě zajímá tvůj osud a osud všech lidí na Zemi. Tak já ti to řeknu."

Kapitola třicátá třetí

Jana měla silné podezření, že se jí nebude to, co jim Phebus řekne, zamlouvat. A brzy se tenhle její dojem potvrdil. "Jak už Jana a Robin vědí," začala Phebus, "mám v plánu učinit celou Zemi znovu obyvatelnou tak, že ji zbavím všech plísní. Využiji genetických vzorků, které jsem nashromáždila, a vyvinu biologické zbraně, které budou účinné na každý druh zvlášť. Mnohé druhy plísní budou vymýceny hned nebo se nebudou dál množit, některé budou proměněny na neškodnou formu. Prostředky, které do biologických zbraní použiji, budou virové organismy s modifikovanou DNA. A zase, každý virus bude ovlivňovat jen určitý vybraný druh. Když bude plíseň ve všech svých formách zlikvidovaná,

začnu přebudovávat ekosystém planety do podoby před Průmyslovým věkem. Nebeský Anděl má rozsáhlou genetickou banku, která mi umožní regenerovat všechny formy života rostlin a zvířat, které na Zemi vyhynuly."
V té chvíli jí Jana skočila do řeči. "Nemysli si, že jsem nevděčná, ale znovu ti chci položit otázku, proč to děláš. Nechápu, jak to koresponduje s tvým původním úkolem ochraňovat Eloi."
"Ale to s tím souvisí," řekla Phebus.
Janu odpověď popudila: "Ale jak? A jestli ano, tak proč jsi to neudělala už před stovkami let, než se ty plísně takhle rozbujely?"
"Protože se změnila situace."
"V jakém smyslu?"
"Viděli jsme, že lidstvo maximálně ohrožuje Eloi. Ve svém habitatu pod ledem byli chráněni před každou hrozbou, ale vždycky byla možnost, že jednou lidstvo ten habitat objeví."
"Tak proč jsi teda nezlikvidovala ten zbytek lidské rasy?" zeptal se Robin.
"Etický program zakazuje přímou destrukci jakéhokoli lidského jedince," odpověděla Phebus.
"Ano," ozvala se Jana s hořkostí v hlase, "ale dává ti možnost sedět s tvýma metaforickýma rukama v klíně, zatímco lidská rasa po staletí vymírá ve svém nerovném boji s plísněmi, aniž by vám to jakkoli vadilo."
"Obviňovat nás je nesmyslné. Dělali jsme jenom to, na co jsme byli naprogramováni vašimi lidskými předky, kteří jsou teď Eloi."
"Říkáš, že nemůžete zabíjet lidi," ozval se Robin, "ale vím zcela pozitivně, že několik vesmířanů zaplatilo životem, když jsi na město a na jejich loď zaútočila pomocí Toy."
"Neměla jsem v úmyslu je zabít, mířila jsem na paprskové zbraně. Jejich oběti byly jen nešťastnou náhodou."
"Tady bych byla opatrná, Phebus," oponovala jí Jana. "Teď nám tady předvádíš pravou lidskou vlastnost: schopnost být hnidopich."
"Chceš, abych pokračovala?"
"Ano, samozřejmě," řekla Jana ostře. "Pověz nám, v jakém smyslu se změnila situace, že tě to přimělo vystoupit ze své slupky?"
"Přílet lodi do Šangri La a Milův pokus propálit si cestu přes led do habitatu. Tento vývoj situace nás přinutil změnit taktiku. Aby se taková věc už neopakovala."
"A vymýcení plísně v zájmu lidstva je součást té vaší nové taktiky?" zeptala se Jana. "Jak?"
"My nechceme jenom vymýtit plíseň, přistoupíme i k modifikaci lidské rasy."
Phebusina slova visela ve vzduchu. Zlověstná a nechtěná. A je to tady, pomyslela si Jana, to je to, co jsem nechtěla slyšet.
Nakonec položil otázku Jean-Paul. "Co rozumíš pod pojmem modifikace?"
"Bude třeba změnit vás tak, abyste chránili Eloi. Abyste odstranili všechny potenciální hrozby ze strany lidstva. Ale není třeba se nijak znepokojovat, vy sami si těch změn ani nevšimnete. A budete žít mnohem šťastněji a spokojeněji než teď."
Janě se začal zvedat žaludek. "Matko Boží, ty nás všechny proměníš v Eloi!"
"Co jsou ty Eloi, co o nich pořád mluvíte?" zeptala se Ayla nervózně.
"Ne, nestanou se z vás Eloi," řekla Phebus. "Změny ve vaší DNA budou jen malé."
"Je mi úplně jedno, jak malý budou, já je prostě nechci!" křičela Jana.
"Obávám se, že nemáš na vybranou," sdělila jí Phebus. "Není možné nechat lidi tak jak jsou vzhledem k tomu, že naším úkolem je pečovat o Eloi."
"A co přesně vlastně budou ty změny znamenat?" zeptal se Robin.
"Budou se týkat především vašeho vrozeného instinktu agrese. Tím se vyřeší problém, který váš druh sužuje po desítky tisíc let. Intelektuálně jste tenhle problém pochopili a od vašich nejranějších společenských zřízení jste si vytvořili náboženské zákony a společenská pravidla, abyste se pokusili se s tím vyrovnat. To obvykle postačovalo, abyste si vytvořili fungující zásady chování ve společnosti, ale jsou nepoužitelné pro jednání s příslušníky vašeho druhu, kteří žijí mimo tu určitou společnost nebo skupinu. Pochlebujete ideálu posvátnosti lidského života, ale pouze v intelektuální rovině. Vaše opičí já, které není příliš hluboko pod povrchem vaší duše, tenhle ideál ani na chvilku nepřijímá, když jste vy sami ohroženi. Nebo vaše rodina, kmen, rasa, náboženství, národ, třída, kasta nebo dokonce pohlaví. Potom máte schopnost doslova 'dehumanizovat' své protivníky, čímž obcházíte pravidlo morálního nátlaku, které má pro vás platit, a to vám umožňuje páchat na lidech ohavnosti nejrůznějšího druhu. Dělali jste to vždycky a budete to dělat i dál, dokud vás nezměníme."
"Chceš říct, že jsme pořád opice bez ohledu na to, čeho jsme dosáhli?" zeptal se Jean-Paul rozzlobeně.
"To, čeho jste dosáhli, Jean-Paule," odpověděla Phebus, "je téměř úplná destrukce vlastního druhu a planety. Když vás necháme tak, jak jste, dozajista dovedete všechno až do konce. Ano, jste pořád ještě opice. Geneticky jste téměř identičtí se šimpanzi. Lišíte se jen minimálními rozdíly v DNA. Připouštím, že tyhle malé rozdíly jsou rozhodující. Dělají z vás velmi úspěšný rod. Prudce u vás roste intelekt a zručnost a vývoj jazyka pro vás představuje obrovskou výhodu. Můžete si předávat složité informace z generace na generaci. To vám umožňuje rychle se adaptovat na změny - a nová nebezpečí - prostředí, aniž byste se museli spoléhat na pomalý proces přirozeného výběru. Už nejste subjekty přirozeného výběru - přestali jste se vyvíjet; s výjimkou fyzických rysů, barvy pleti a podobně, když jste se museli přizpůsobit různým klimatickým podmínkám poté, co jste se usadili v různých částech světa.
A tohle je právě váš klíčový problém. Chytrá, velmi agresivní opice, která byla ideálně vybavená pro přežití v tom prehistorickém, předzemědělském světě, se stala anachronismem, když se na světě objevila spousta lidí žijících ve stále dokonalejších společnostech a později i se stále dokonalejší technikou. Bylo nutné, aby se vyvinul nový druh člověka

do nového světa, který jste si vytvořili, ale protože jste byli odolní vůči evolučním tlakům a teď jste ovládali životní prostředí, nebylo to možné."
"Takže tu práci za nás uděláš ty, co?" zeptala se Jana. "Prostě nás trochu postrčíš ve vývojovém stromu?"
"Použití výrazu strom je pro vývoj zavádějící. Ale ano, změním vás. Budete mít v sobě uvnitř geneticky vštěpený morální kód."
"Kód, který jsi určila ty, počítačový program?" zeptal se Jean-Paul opovržlivě.
"Myslím, že by bylo pro vás všechny mnohem lepší, kdyby ho vytvořil člověk. Já nejsem nikdo, jsem neutrální."
"Matko Boží," zasténala Jana, když si v hlavě promítla nekonečný seznam předepsaných a nezměnitelných příkazů... Příkaz číslo tři sta padesát čtyři: NIKDY NEMLUV S PLNOU PUSOU; příkaz číslo tři sta padesát pět: VŽDYCKY SNĚZ VŠECHNO, CO MÁŠ NA TALÍŘI... to byla dvě pravidla, která v dětství strašně nesnášela. "Jak dlouhej bude ten seznam pravidel?"
"Není to seznam. Bude to mít především formu posíleného soucitu k ostatním lidem, tím pádem nebudete schopni žádného činu, který by někomu jinému způsobil smrt nebo někomu ublížil," řekla Phebus vážně.
Jana se zamračila. "Připadá mi, že vznikne spousta problémů, pokud budeme biologicky přinuceni plnit tohle poslední pravidlo do písmene. Za jistých okolností to jistě bude oproti očekávání mít opačné následky. Myslím to tak - co když třeba bude člověk muset zabít někoho, aby ho zachránil před neúnosným utrpením? Nebo bude třeba udělat ženě potrat v zájmu záchrany jejího života?"
"Všechny takové permutace byly vzaty v úvahu. Takovou věc rozhodne jednotlivec nebo skupina jednotlivců, kteří nastalou situaci posoudí a zhodnotí. Nebudete nemyslící roboti."
"Od tebe to nezní zrovna přesvědčivě," prohodila kousavě Jana.
Jean-Paul, kterého vychovali jako katolíka, řekl: "Ale ty nás zbavuješ základního práva lidstva - práva na volbu mezi dobrem a zlem. Svobodné vůle, kterou nám dal Bůh."
Phebus řekla: "Žádné takové věci jako základní práva neexistují kromě arbitrážních nebo dočasných, která si lidské společnosti vytvořily. Neexistuje ani taková věc jako svobodná vůle, jak tomu říkáte. Nejsou ani takové věci jako dobro a zlo, jak..."
"...to chápeme my. Jo," doplnil Jean-Paul hořce.
"Jsi podrážděný, to se dá očekávat. Ale jak jsem řekla, až k těm změnám dojde, ani si jich nevšimnete. Například strach je všeobecně spoušť k agresi; od nynějška budete mnohem méně ustrašené bytosti."
"Strach je nezbytný pro mechanismus přežití," poznamenala Jana.
"Řekla jsem, že budete méně ustrašení. Pořád v sobě budete mít uchovánu dávku strachu před skutečným nebezpečím."
"Stejně se mi to nějak nezamlouvá," vrtěla Jana hlavou.
"Uděláme jen několik kroků, abychom trochu zasáhli do vaší DNA - ve srovnání s tím, co jste vy, lidi, udělali v polovině dvacátého prvního století, když jste vytvořili Super Standard. Prodloužili jste si život, zdokonalili imunitní systém a dokonce jste se přetvořili i psychicky - vyretušovali jste chronickou depresi a svůj mozek jste modifikovali tak, že byl ochráněn před virovou a geneticky získanou schizofrenií, také jste zlikvidovali veškerá mentální onemocnění... A potom tvoji předkové, Jano Dorvinová, šli ještě dál. Tady v raných minervanských letech. Minervanské ženy byly fyzicky a emocionálně trochu maskulárnější, zatímco minervanští muži byli fyzicky menší, méně agresivní a nesoutěživí. Byl to krok správným směrem, ale nedošli jste dost daleko."
"Matko Boží!" vydechla Jana. "Tu myšlenku jsem ti vnukla já, že jo? Všechny ty otázky, co mi kladl Davin o Minervě a minervanských mužích!"
"Byl to užitečný příspěvek do celého schématu," souhlasila Phebus. "Tvá zmínka o atavismech nás vedla k tomu, že jsme vytvořili geneticky odolnou jednotku, která zabrání budoucím mutacím nově pojaté DNA. Ale vždycky jsme počítali se změnou základní přirozenosti lidské rasy, kdyby někdy ohrozila Eloi. Z toho důvodu jsme vyvtořili několik lidských pre-Super Standardů, abychom je mohli zkoumat. Udělali jsme z nich pre-Super Standardy, protože žijí kratší dobu." Phebus se otočila k Robinovi. "Ty jsi byl náš poslední výtvor, Ryne."
Robin byl v šoku. "Ale tys mi vždycky říkala, že jsem následek omylu v tý proklatý laboratoři...!"
"Nikdy neděláme chyby, Ryne. Tys byl užitečný subjekt pro konečná stadia našeho výzkumu. Když jsi uprchl s Toy, byl jsi blízko k tomu, abys dosáhl stadia, kdy bys byl pořád udržován v klidu, v zájmu bezpečnosti Eloi."
Robin si ztěžka sedl na postel. "Tomu nevěřím! Chceš říct, že budu žít tak do šedesáti, sedmdesáti... že budu stárnout?"
Phebus navrhla: "Proměníme tě v Super Standard, jestli si to přeješ."
"Ano... ano," řekl spěšně. Podíval se na Janu. "Prosím."
Jana se k němu posadila. Vzala ho za ruku. "Jsi v pořádku?"
"Ano... je to jenom děsný překvapení. Všechny ty roky jsem si myslel..." Znovu zavrtěl hlavou. "Nejsem pro ně nic víc než jenom pokusnej králík."
Jana mu řekla: "A takovej, co by měl být 'permanentně uklidňován'. Proto tě nedali úplně dohromady, když jsem tě přivezla v Toy. Je legrační, jak rychle jsi získal potenci, jakmile jsi odejel z habitatu..."
"Ano," připustila Phebus. "Když jsme věděli, že odjede ze Šangri La a patrně se nikdy nevrátí, taktně jsme obnovili jeho mužství."
Jana se upřeně dívala na Phebus. "A zrovna ty nás vybavíš hluboko zakořeněným morálním kódem, jo? To je výsměch. A všechno tohle se děje jenom kvůli těm smradlavejm skrčkům pod ledem. Dělá se mi z toho nanic."
"Všechno to bude lepší... potom."
"Jo, to určitě," řekla Jana podezřívavě. "Takže kromě soucitu vůči ostatním lidem a menšího strachu, jaký menší změny s náma ještě uděláš?"

Zdálo se, že Phebus chvilku zaváhala, než odpověděla. Janě se to nelíbilo. "Abychom dosáhli požadovaných výsledků v oblasti zvýšeného soucitu a potlačené agresivity, bude nezbytné zúžit vaše rozpětí emocí. Řekněme tak, že zredukujeme extrémy na každém konci emocionální křivky."
"Mohla bys být laskavě trochu konkrétnější?" zeptala se Jana sarkasticky.
"Nebudete věci prožívat tak silně," odpověděla Phebus. "Už nebudete zakoušet extrémní vášně. Připouštím, že to jistým způsobem ovlivní vaše kladné emoce stejně tak jako ty záporné."
"Jinými slovy, chystáš se otupit naše city," obvinil ji Robin.
"To je tvoje interpretace, ne moje," řekla Phebus.
"Moje taky," ozvala se Jana. "Takže kdy se ta pitomá transformace odehraje?"
"Ve tvém případě už začala, a u všech ostatních na palubě. Byli jste infikováni syntetickým virem. Změna bude postupná a skončí tak za tři měsíce."
Jana byla otřesená. "Už to v sobě máme? Matko Boží..." Stiskla Robinovi ruku silněji.
"Virus bude brzy šířen vzduchem, aby nainfikoval všechny na Zemi. Vesmířané, až si opraví loď, odvezou virus do vesmírných habitatů a na marťanské kolonie. Hluboko zakořeněné hypnotické příkazy zajistí, že dříve nebo později navštíví všechny oblasti ve vesmíru, kde žijí lidé. A já v Nebeském Andělu budu létat po celém světě a zabezpečím rozšíření viru na zbylé obyvatelstvo."
Jana nevěděla, jaký to bude mít následek, ale musela to udělat, jakkoli marné gesto to bylo. Stoupla si, došla k Phebus a dala jí pořádnou do nosu. Ozval se uspokojivý zvuk, jak klouby na ruce narazily do svalů, a Phebus upadla na zadek. Možná to všechno byl jenom počítačem řízený klam v jejím mozku, ale pohled na Phebus, jak sedí na podlaze s překvapeným výrazem v obličeji a jak jí prýští krev z dolního rtu, jí udělal moc dobře. "Prostě jsem to musela udělat, dokud jsem ještě cítila, že to udělat mám," vysvětlila Jana, když si mnula pálící klouby.

Epilog

Jana seděla na pláži s Ayliným půlročním dítětem na klíně. Na paměť svého zemřelého otce mu Ayla dala jméno Lon. Lon Haddon senior zemřel krátce po událostech toho osudného období téměř před půl druhým rokem. Takže nezažil "změnu", jak se tomu říkalo...
Jsem stále stejná, říkala si Jana. Opakovala si to několikrát za den. Říkala si to od té doby, co se dozvěděla, že má v sobě virus. Celé měsíce teď bude usínat a ptát se, jestli až se vzbudí, bude z ní někdo úplně jiný. A když se probudila, zůstala ještě chvilku ležet v posteli a pomalu si probírala všechny své pocity a pokoušela se zjistit v sobě nějaké změny. Stále se jí to nedařilo. Ale...
"Ahoj, Jano!"
Otočila se. Po pláži šel Milo. Byl jenom v šortkách a své kdysi bledé tělo měl opálené dotmava. "Ahoj, Milo," odpověděla. Sedl si do písku vedle ní, polechtal Lona na nožičce, dítě se zavrtělo. Potom řekl: "Hezkej den, co?"
"Copak tady nejsou všechny dny hezký?" otázala se kysele.
Milo se zasmál. "Pořád bojuješ, co?"
Neodpověděla.
"Musíš se s tím smířit. Prodělala jsi tu změnu jako my všichni. Už nejsi stejná."
"Jsem," trvala na svém.
"Podívej se na mě - já se s tím nakonec vyrovnal. Ale je pravda, že ta moje 'změna' byla nejradikálnější. Propast mezi tím, co jsem teď a co jsem býval dřív je tak obrovská, že se nedá přehlídnout."
"Ano, připouštím, že ses úplně změnil, Milo," souhlasila unaveně. "Už nejsi..." Nedopověděla to.
"Zrůda?" zeptal se a uchechtl se. "To je v pořádku, vím jak to myslíš. Když se tak ohlídnu zpátky na to, jak jsem myslel - a jak jsem uvažoval o ostatních lidech - úplně se otřesu. Ale i tak maličká část mě samého pořád odolává 'změně'. Hnusí se mi, jaký jsem byl, ale vím, že jsem to byl opravdový já. Na tom, jaká jsem dnes osobnost, má zásluhu ten Zatracenej program, co se mi štrachal v genech. Ale ta zášť stejně rychle uvadá a vím, že už brzy mi to bude úplně u prdele. S tebou to bude stejný. Nikomu z nás to nakonec nebude vadit." Pokrčil bronzovými rameny.
"Mně jo. Vždycky," řekla. Podívala se na něj. "Můžeš mi čestně říct, jestli na mně pozoruješ nějaké změny?"
"Na povrchu ne," připustil.
"No vidíš!"
"Ale no tak, určitě na sobě nějaký rozdíl cítíš."
Zakroutila hlavou. Dítě se zavrtělo.
"Jak se má Robin?" zeptal se Milo.
"Dobře," odpověděla ostražitě. "Proč?"
"Jen se tak ptám. Takže tvůj vztah k němu je pořád stejný?"
"Samozřejmě," ale její hlas příliš přesvědčivě nezněl.
Milo se toho chytil. "Není, že ne? To je tím, že jste se oba změnili. Ta stará vášeň je pryč. Je jasný, že se sobě navzájem pořád líbíte a pořád se milujete, ale oheň už chybí."
"Oheň vyprchá nakonec z každého sexuálního vztahu," řekla Jana.
"To je pravda, jenže o tom já nemluvím. Máš ještě orgasmy?"
Ta otázka ji překvapila. "No... ano, mám, myslím..."
"Myslíš?" zeptal se s úsměvem.
"Ano, mám orgasmy," řekla znervózněle. "Prostě jenom..."

"Nejsou stejné, já vím," přikývl. "Nejsou už tak intenzivní. Já to na sobě taky zkusil. Ta holka, kolem který se teď točím, Juli, kamarádka Ayly - no, milujeme se a je to fajn. Líbí se mi to. Ale to je všechno. Už v tom není nic intenzivního. Ne jako dřív..."
"Za to může Juli děkovat šťastné hvězdě," poznamenala Jana suše.
"Hele, nech toho, ty víš, jak to myslím. Sex není stejný. A ty to připouštíš, že jo? A není to jenom sex."
Povzdechla si. Vinila Robina, ale věděla, že chyba je i na její straně. Prostě po něm už netoužila tak jako dřív. Stále po něm toužila, ale něco v tom chybělo, jak to řekl Milo. A bylo to tak, jak Phebus říkala, že se to stane - "Už nebudete pociťovat extrémy vášní" - Jana se stále nedokázala přinutit tenhle příšerný fakt přijmout. "Naše city byly otupeny," zamumlala, když si vzpomněla, jak Robin obvinil Phebus.
"Jo," odpověděl Milo. "Vzali nám ostří. Jednu z podstatných věcí, která nás dělala lidmi. Nebo jak to říká Jean-Paul - zbavili nás Prvotního hříchu. Ale kladu si otázku, jaký to bude mít konečný důsledek na celou rasu. Třeba už sami sebe nebudeme ohrožovat, ale když se někdy setkáme s nějakou skutečnou konkurencí, pochybuju, že budeme schopni jako druh zvítězit. Začneme ztrácet tu vlastnost vstát a jít dál, někdo nás předhoní. Ne, že bysme si z toho dělali hlavu, až k tomu dojde. Budeme upadat s blbým úsměvem na tváři..." Vstal, oprášil si písek z kalhot a narovnal se. "Vypadá to, že už ti končí směna hlídání - tamhle je Ayla."
Jana se podívala a viděla, jak Aylin rybářský člun proplouvá vnitřní stěnou. Všechny brány teď zůstávaly otevřené a brzy započnou práce na demolici stěn. "Jak jsi daleko se svým člunem?" zeptala se Mila. Milo už několik měsíců jeden stavěl. Chtěl obeplout břeh a podívat se, co se kde děje na jihu země. Prohlašoval, že bude osobním emisarem Palmyry.
"Pomalu, hodně pomalu," odpověděl, "Jako teď všechno." Šel dolů ke břehu, aby pomohl Ayle a Juli vytáhnout člun.
Když se za ním Jana dívala, uvědomila si, že jí bude chybět, jestli se mu podaří člun postavit a vydá se na tu expedici.
Teď se jí Milo docela líbil.
Jsem pořád stejná, řekla si znovu.
Ale její pochybnosti rostly.

John Brosnan
KONEC VLÁDCŮ NEBES
Obálka Luis Royo
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Překlad Věroslava Ončáková
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Petra Nedvědová, Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTeXu na počítačích firmy PragComputer
Vytiskla a knihařsky zpracovala Knihtiskárna J. Strojil s. s r. o. Přerov
Vydalo Nakladatelství jako svou 125. publikaci. Edice SF svazek 65. Plzeň 1996, vydání 1.
Prodejní cena 140 Kč